61

SAN-ANTONIO

COLIVIA fără GRATII

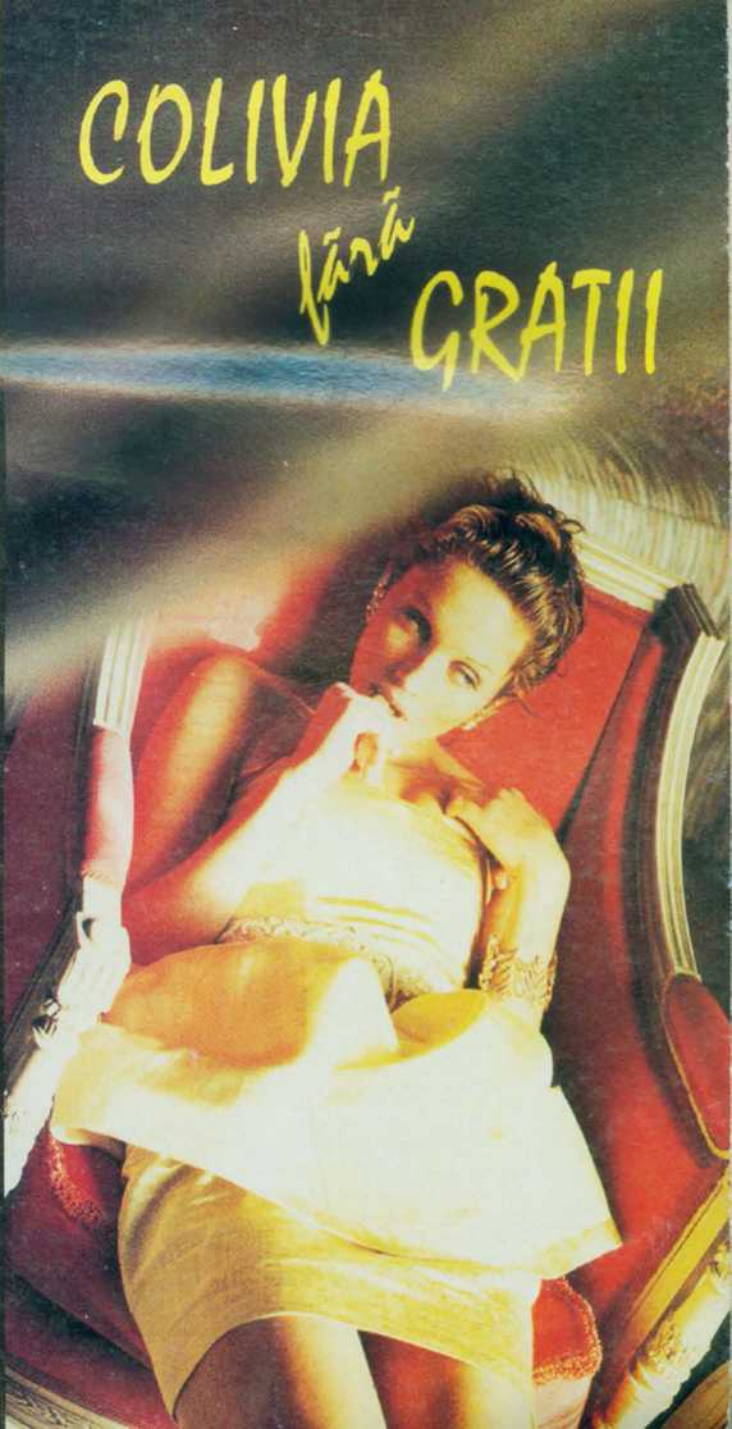

Editura FORUM

În această operă ai să iei la cunoştinţă de un eveniment, cel mai important care s-a produs de când omul a păşit pe lună.

Un eveniment considerat atât de incredibil că nu mai credea nimeni în el.

Noutatea a produs o agitaţie extremă în viaţa francezilor. Până într-atât încât domnul preşedinte al Republicii a onorat această carte cu o prefaţă. Dacă editorul meu a refuzat s-o publice, se explică prin faptul că era convins că peste câţiva ani San-Antonio va fi cu mult mai cunoscut decât preşedintele; şi ar fi fost anormal ca un autor celebru să fie prefaţat de un preşedinte uitat.

Ceea ce nu înseamnă că n-a fost o iniţiativă frumoasă pentru care mulţumesc din inimă Primului printre francezi.

Ce anume l-a motivat? Am să-ţi spun, pregăteşte-te de un şoc: Béru şi Berthe au un copil. Unul de-adevăratelea, al lor, gras şi scârbos de pe acum, fiindcă sângele apă nu se face.

Nu-i un eveniment remarcabil?

Deschide fereastra, simt că ai să leşini.

CEVA MAI MULT DECÂT O PREFAŢĂ

Un râs de femeie îl smulse din toropeală.

Când mânca, înfuleca îmbucătură după îmbucătură, stăpânit de o fericire tulbure, pur organică, copleşitoare, care-i lăsa totuşi sufletul disponibil.

Numai ce îşi comandase două sute de caviar pe care intenţiona să-l înghită întins pe cartofi fierţi în coajă, şi grămăjoara aceea neagră şi lucioasă, clădită pe mijlocul farfuriei, îi pregătea de pe acum bucurii gustative.

Închise ochii şi muşcă lacom din tuberculul încărcat cu ouă de sturion, peste care turnase un sos acrişor. Plăcerea scontată nu întârzie să se producă, şi mai ales asta îi motiva bucuria de a mânca, acea aşteptare niciodată dezamăgită, acea evocare foarte intensă, care îşi găsea de fiecare dată confirmarea.

Mesteca domol, voluptos, dedându-se cu pasiune lăcomiei, când râsul acela de femeie îi bruie pentru a doua oară începutul extazului.

Lăsă cartoful tartinat din belşug şi căută din priviri persoana care râdea astfel. În râsul ei era atâta bucurie spontană, atâta prospeţime, încât se simţi tulburat. Sala luxoasă a clubului, cu un ecleraj savant, era arhiplină. Nici un bărbat fără smoching, nici o femeie fără rochie sau costumaţie de seară. Lumânări delicate străluceau în ochii lor şi le sublinia splendoarea machiajului. O

cohortă de chelneri cum nu se putea mai profesionişti, eficienţi şi grăbiţi se desfăşurase în restaurant într-un balet plin de graţie şi de precizie.

Mâncăul aştepta cu capul ridicat ca femeia cu râsul melodios să se manifeste din nou, ceea ce nu întârzie să se producă. Stătea la două mese de a lui, pe stânga, cu faţa spre o oglindă mare întunecată, care-i răsfrângea imaginea. Tipul o putea contempla simultan din spate şi din faţă şi încercă atunci impetuosul chin al dorinţei împinse până la paroxism. Se străduí s-o alunge din priviri şi mai muşcă o dată din cartof; dar plăcerea de a mânca devenise ceva depărtat, improbabil.

Pentru o clipă, se simţi supărat pe fata care-i compromitea bucuria ce se şi instalase în el. Tânăra nu putea să aibă mai mult de douăzeci de ani. Era de un blond bătând uşor spre cenuşiu. Pletele i se înfoiau pe ceafă şi căzeau în şuviţe savante peste urechi, formând pe frunte un breton dat naibii. Bărbatul era fascinat de pielea albă a gâtului ei, fină ca cea a unui fruct delicat.

Îşi termină caviarul fără grabă, cu gândul aiurea. Atunci când mânca, trupul lui enorm descria un soi de ondulări continue. Umerii îi căzeau ca să se ridice apoi cu o încetineală de ocean.

Bău paharul de votcă dintr-o răsuflare. Tăria îi arse ca un foc papilele. Şeful de sală se grăbi să-i umple din nou paharul. Bărbatul luase o hotărâre. Articulă, fără să se uite spre interlocutor:

– Poate cineva să-l anunţe pe şoferul meu că am să-i dau nişte instrucţiuni urgente? Rolss-ul alb din faţa intrării.

– Desigur, domnule Kazaldi.

Râsul îi sfredeli încă o dată simţurile. Bărbatul se apucă să ungă a doua jumătate a cartofului. Era cuprins de o bucurie confuză. Decepţia de mai înainte era succedată de speranţa cărnii. Se simţea suveran, puternic.

Câteva clipe mai târziu, şoferul se prezentă la masă, în

uniformă neagră, cu chipiul în mână. Era un individ înalt cu pielea smeadă şi ochi de lup. Se înclină în faţa stăpânului.

Kazaldi îi şopti:

– Tânăra blondă, două mese în spatele tău. Poartă un costum de catifea cu revere şi manşete din mătase. Se află în compania unui cuplu, femeia este roşcovană, iar bărbatul care o însoţeşte, destul de în vârstă, cu părul alb, bătând în albăstrui. Fă cele necesare.

Vorbise în arabă şi aşa de încet, din străfundurile grăsimii lui, că doar sluga cu urchea exersată putea să-i desluşească spusele.

Şoferul se mai înclină o dată şi se retrase. În trecere, aruncă o privire indiferentă spre masa care-i fusese indicată, o reperă pe fata blondă şi urcă din nou scara de marmură aşternută cu un covor iranian.

În aer pluteau parfumuri delicate dar obsedante. Şoferul era alergic. Îşi reţinu un strănut.

TROSC !

Clopotele.

Băteau din răsputeri.

Cortegiul, nu prea numeros dar dens, părăseşte biserica unde a avut loc botezul.

Naşa e Félicie. Ea ţine drăgălaşul prunc în braţe. E emoţionată şi n-ar fi nevoie să fie scuturată multă vreme ca lacrimile să-i cadă pe obraji.

Pinaud e naşul. Merge alături de mami, solemn, înţepat, grav, proaspăt ras, îmbrăcat în negru, cu cravată gri. Buzele i-au rămas văduve de orice chiştoc şi, pentru prima oară cu capul descoperit, merge ca un diplomat britanic, lovindu-se peste picior cu pălăria nouă cu boruri întoarse.

Ca să-şi intre în rol, cu cealaltă mână ţine un picioruş al micuţului Apollon-Jules, ca să ştie toată lumea că, în calitate de naş, are şi el nişte drepturi asupra copilului.

În urmă vin părinţii, radioşi. Alexandre-Benoît şi Berthe, braţ la braţ, frumoşi de atâta dragoste, beţi de singurul orgoliu tolerabil: orgoliul patern. Fiindcă, în sfârşit, asta-i! Da, asta-i! Dar ce zic eu: ASTA-I! Acest cuplu în pragul bătrâneţii a reuşit să procreeze când se afla pe tuşă. Câteva practici medicale asupra coanei Berthe, un tratament hormonal suferit de Gras. Punerea în aplicare într-o poziţie amoroasă proprie în general caninelor şi în special iepurilor,

toate aceste elemente conjugate au sfârşit într-o bună zi în braţele Féliciei.

S-a născut Apollon-Jules. Iată-l, abia de două luni, dar cântărind de pe acum şaisprezece livre. Un soi de Gargantua urlător. Fruntea mai bombată decât cornul lunii, inexplicabil de roşcovan, saşiu, bucălat, guşat, adorabil de obez, ca să aducă un omagiu vibrant dragilor lui părinţi, nasul cârn, gura ca o cireaşă, picioarele strâmbe din cauza grăsimii, umerii musculoşi, model redus de hamal, şi-a făcut intrarea în viaţă, isteţul, dând din mâini şi din picioare, urlând din răsputeri, pişându-se din răsputeri, defecând mai mult decât mănâncă şi agitând pumni agresivi care, probabil, într-o zi, vor dezarticula numeroase fălci, cum spune cel ce i-a dat viaţă.

În spatele celor doi părinţi, vin eu la braţ cu doaman Pinuche. Şchioapătă din cauza artritei, sau artrozei, sau decalcificării, nu ştiu. Din doi în doi paşi se opreşte ca să-i dea astmului un răgaz.

Urmează apoi Marie-Marie şi logodnicul ei, doctorul Machegrin, tânăr frumos şi dinamic, care nu-mi pare a fi un nătăfleţ, ceea ce mă cam sâcâie, ţinând cont de gelozia ce mi-o inspiră.

Mathias şi nevastă-sa încheie şirul. O companie C.R.S.[1], dintre cele mai serviabile, a acceptat să aibă grijă de cei şaptesprezece baistruci ai lor, după ce şi-a luat totuşi precauţiunea de a-i plasa pe cei mai turbulenţi într-un ţarc cu sârmă ghimpată.

Ia te uită! Toinet a dispărut. Să fi ajuns în fruntea grupului nostru, aidoma unui mustang zbenguindu-se în capul plutonului? Da de unde, uite-l că iese dintr-un confesional. Îşi ridică în sus aparatul de fotografiat ca să-mi explice că a schimbat filmul în întunericul barăcii cu păcate.

---

[1] Companie Republicană de Securitate. (n.tr.)

Clopotele mai trag o salvă. Ah! da, sunaţi, prieteni de bronz, ca să celebraţi intrarea moştenitorului bérurian în marea familie catolică.

Dar el domină sunetul clopotului cu gâtlejul lui de tenor proaspăt ouat, Apollon-Jules. Irezistibil, când mă uit la pruncul ăsta enorm, merg cu gândul la fiul lui Grandgousier şi al uriaşei Gargamelle. De pe acum o forţă a naturii, şi abia are două luni! Vulcan scuipând viaţa precum scuipă lava vărul lui Etna. Mami face eforturi să ţină în braţele ei indulgente pachetul ăsta zbânţuit. Să drăgăleşti ocaua asta de carne în delir e o adevărată performanţă.

Noroc că maşina mea e la doi paşi. Mă decuplez de madam Pinaud ca să-i deschid portiera Féliciei. Se instalează în spate cu domnul ţânc-venit-cu-întârziere. Pinuche o urmează, la fel de superb prin tactul şi şicul lui; biata nevastă-sa, şubrezită, ia loc alături de mine (locul mortului îi convine de minune); se aşază cu mii de precauţii, biscotte vertebrele îi fac nazuri precum şi plăgile varicoase care-i supurează ca nişte conducte de canalizare sparte din cauza gerului.

Bun, în ce mă priveşte, eu sunt gata.

Fericitul tată e înţolit în bej-Mitterrand, cămaşă galben-canar, cravată portocalie. Te duce cu gândul la o floarea-soarelui deschisă bine.

– Ai idee unde mergem să halim, tipule? se informează el, ca o gazdă grijulie să asigure bunul mers al festivităţilor pe care şi le asumă. La *Bibanul de pe Marna*, din Chennevières. Dacă ajungi primul, să întrebi de sala privată particulară a dom'lui ministru.

– Ştiu, ştiu.

– Am făcut rezervaţia acolo fiindcă n-au egal când e vorba de cantitate şi preţuri. Se face concurenţă serioasă la ciorbe în zilele noastre. Legea cererii şi a ofertei, ce vrei!

Mă părăseşte ca să se întoarcă la frumoasa mămică a lui

Apollon-Jules, toată în bleu, fustă plisată, şemizetă cu ramuri şi flori, vulpe argintie pe umeri. Carnasierul şi-a pierdut unul din ochii de sticlă şi orbirea lui parţială incomodează. Berthe, căreia mi-am permis să-i atrag atenţia, m-a asigurat că în locul lampionului lipsă are să coasă un nasture de la prohabul lui bărbatu-său; ceea ce s-ar cuveni să aline infirmitatea nefericitei vulpi.

Cortegiul se pune în mişcare. Patru maşini.

– Cu cine a urcat Toinet? se interesează Félicie.

– L-am dat în grija familiei Mathias, o liniştesc eu; ei sunt obişnuiţi cu cicloanele.

– L-am fi putut lua cu noi, maşina ta e suficient de încăpătoare.

Apollon-Jules face un tărăboi infernal. Mami diagnostichează o foame de lup. Naşul o roagă pe draga mea mămică să-i încredinţeze bestia.

– L-aţi cărat şi aşa destul, scumpă doamnă. Să mai vină şi rândul meu!

Félicie dă curs cererii lui ca să nu-l supere pe Străbun. Şi iată-l pe César cu plodul în braţe străduindu-se să stăpânească tornada.

– E plin de vitalitate, ne asigură acest om care-i în aşa hal lipsit de ea.

Conduc fără să mă grăbesc, pentru ca escadrila noastră să nu se împrăştie. Se zăreşte în curând drumul din lungul malului, după care o luăm uşor la deal ca să ne continuăm călătoria pe autostrada amenajată în albia fostului canal. Şi uite aşa, trecem de Saint-Maurice, şi o cotim la dreapta. Madam Pinaud mă roagă să încetinesc ca să poată înghiţi două pilule împotriva durerilor de stomac.

Mami comite imprudenţa s-o întrebe de sănătate şi bătrâna ramolită nu pierde ocazia să ne asasineze cu pilorul ei ciuruit, cu ovarele carbonizate, cu splina în dificultate, cu calculii renali, cu capriciile intestinului gros, cu ficatul care a depus armele, cu ultima operaţie de restabilire a circulaţiei arteriale obliterate, cu

herpesul de pe fese, cu extirparea vezicii, cu pneumotoraxul, cu totalul fistulelor, cu fisurile în curs, cu anghina herpetică din toamna trecută, cu chistul în curs de dezvoltare, cu fibromul care trebuie operat şi cu toate examenele întreprinse asupra a ceea ce a mai subzistat din persoana ei fizică. Toate astea ne-au condus fără alte dificultăţi până la Varenne. O luăm apoi de-a lungul Marnei până la cârciuma tipic de periferie cu firma *Bibanul de pe Marna.*

Ajunşi la destinaţie, ne trăzneşte la cap o putoare puternică în Meserati al meu. O rapidă anchetă ne duce la următoarele constatări: Apollon-Jules l-a umplut de rahat pe Pinuche din cap până în picioare, scutecul deplasându-se de la locul lui din nefericire. Norocosul naş o să aibă baftă un an întreg fiind mânjit de la brâu până la glezne. Până şi frumoasa lui pălărie nouă, pe care o lăsase pe banchetă seamănă cu un ţucal după folosire. Situaţia e gravă, dar nu disperată. Berthy, drăgălaşa mămică îl înhaţă urgent pe căcăcios să-i videze maţul la budă (tardiv, din păcate) şi să pună ordine în situaţie.

Tăticul nepăsător faţă de primele pozne ale moştenitorului, ne ghidează spre „Salonul Albastru", denumit astfel, gândesc, pentru că-i zugrăvit în verde iar feţele de mese sunt de un roz aprins. În fundul acestuia, pe o masă mică, o sticlă de Martini, una de Ricard şi o a treia cu rachiu de Alsacia, ne aşteaptă la aperitiv. Un chelner tânăr, a cărui haină albă e mărturia meniului servit cu o seară mai înainte, începe să toarne aceste băuturi de calitate celor care doresc.

– Dacă îmi permiteţi, declară Alexandre-Benoît. În timp ce Berthaga îl curăţă pe Pinuche şi pe copilul nostru, e cazul să vă citesc meniul; să constataţi şi voi că ăsta-i menu nu glumă!

Aici, dă drumul unui râs pe care l-ar fi vrut declanşator, dar care găseşte puţin ecou printre cei prezenţi cu înclinaţii intelectuale.

Maiestatea sa fostul ministru (dacă îndrăznesc să mă exprim

aşa) se duce şi ia o foaie de hârtie plină de grăsime de pe una din mesele pregătite pentru apropiata noastră agapă. Îşi drege glasul în prealabil, operaţiune punctată printr-o expectoraţie al cărei rezultat îl scuipă prin fereastra deschisă. Jos cineva începe să protesteze cum că flegma l-a lovit drept în faţă. Béru îi strigă că ce naiba, dacă n-ai să mai glumeşti într-o zi de botez, ce mama mă-sii, mai bine te duci să te culci!

Apoi, se pune pe declamat ceea ce pentru el este cu mult mai frumos decât Verlaine, mult mai tare ca Hugo:

– Pentru început: tobă de Vire. Pe urmă peştişori prăjiţi à la Marne. Continuăm cu măruntaie după moda din Caen, cu uger de vacă şi ceapă, că asta-i specialitatea casei. Ca să mergem mai departe, o să fie sângerete cu doi cartofi. Sigur: brânză cu smântână, fructe de sezon în aluat, profiterol cu ciocolată şi desert. Dacă n-o să vă placă vreun fel, ceea ce mă îndoiesc, dar mă rog, mitocani este peste tot, o să-l puteţi înlocui cu o omletă din ouă, dar trebuie să vă atrag atenţia înainte să începem, că marii şefi de bucătării culinare nu sunt încântaţi să fie bătuţi la cap când îşi fac serviciul, ceea ce-i de înţeles.

În ceea ce priveşte vinurile, o să avem beaujolais, muscadet, asti[1] în întregime de provenienţă italiană, marca Savoie şi Chartreuse galben de Parma pentru dame. Are cineva ceva de obiecţionat? Nu? Fain! Ah! Uite-l pe Pinuche. Ia să te văd, naşule? Mda, ţi-a luat ea grosul, dar puţi încă în aşa hal că te sfătuiesc să-ţi scoţi costumul ăsta frumos şi să-l agăţi pe un portmantou, jos. Pe mine nu m-a deranjat niciodată putoarea de rahat, dar printre noi mai este şi nasuri delicate pe care n-aş vrea să le oblig să deguste meniul ăsta formidabil de parcă s-ar afla încuiate în budă. Cum ştiu că

[1] Localitate din Italia de unde se recoltează un vin alb spumos (n. tr.)

porţi izmene lungi, César, poţi dejuna în neglijeu, nu-i aşa, doamnelor? De altfel, ce v-ar arăta el n-o să vă smulgă strigăte înspăimântate, credeţi-mă. Totuşi cu ustensila lui de ofiţer de cavalerie nu se descurcă rău deloc, Străbunu'. Madam Pinaud, aici de faţă, poate să depună mărturie, dacă îşi mai aduce aminte de epoca lor de glorie. L-am văzut pe Césaroche călărind nişte muieruşti pe care nu le-a dezamăgit, cu tot respectul ce ţi-l datorez, Ninette. Se achită de sarcină ca un domn, activându-şi în viteză curişorul de iepure slăbănog, vă asigur. E un conştiincios, cu un ciucurel acolo sau o sculă monstră de stilul meu, omul conştiincios o satisface pe dameză, de asta sunt convins. Bun, hai să mai dăm pe gât un rachiu şi să trecem la masă.

Exact în acest moment, cum se zice mereu şi de atâta amar de vreme în foiletoanele de mântuială, apare un personaj familiar, respectiv brigadierul Poilala, uşierul de pe lângă Sfântul-Scaun al lui Achille, tatăl nostru al tuturor.

Poilala, o adevărată fericire să ai de-a face cu el. Ţi-am vorbit suficient despre el? Nu, fără îndoială. Niciodată nu spui cât trebuie în legătură cu făpturile interesante. Imaginează-ţi un răţoi cu mustăţi, chel în partea din faţă, nasul borcănat, privirea înţepată, ceea ce-i dă un aer suspect. Un prostănac cum nu mai e altul. Dar un prostănac curajos; devotat stăpânului până la moarte. Arţăgos cu inferiorii, servil cu superiorii, jandarmul autentic de pe vremuri, ce mai! Gloria Franţei!

E în uniformă, dar îşi ţine chipiul sub braţ ca un general sosit la marchiza de Montroux-Céfiny.

Roşeşte de încurcat ce-i.

Când dă cu ochii de el, Béru exclamă:

– Poilala! Ia uite ce surpriză! Cum se face că ai ajuns aici?

– Respectele mele, dom'le ministru, scuzaţi pentru deranj, cu domnul comisar Santonio am treabă.

– Hai, repede! declară Mărinimosul. Dar cum de-ai aflat că e aici?

– Aţi trimis o invitaţie Bătrâ... domnului director.

– Pe care n-a putut s-o onoreze, ştiu, se oţărăşte Bérurier.

– Dumnealui mi-a indicat locul acestei ceremonii. Apropo, dom'le ministru, eu, aş putea să văd şi eu pruncul?

– O să apară imediat, îl informează Mastodontul; a făcut pe el şi mămică-sa îl spală. Cu copiii ştii cum e, nici o sine cură.

Găsesc oportun să aflu de la brigadier ce anume îi motivează sosirea inopinată la *Bibanul de pe Marna.*

Mă trage de-o parte şi, cu vocea aferată, privirea în misiune, mustaţa pe orizontală, îmi şuşoteşte:

– Jos, într-un Ross-Roll, e un domn din lumea bună, prieten cu Bătrâ... cu domnul director. Tipul ar avea nişte probleme de care eu n-am idee. Domnul director vrea să vă ocupaţi de el urgent.

Mi se urcă sângele la cap. Nu-i chip să fie omul liniştit. Presimt că ospăţul ăsta cu ocazia botezului, unic în lume, pentru mine s-a dus dracului.

Apare Berthe cu produsul ei în braţe. Minunea maternităţii: pare să fie o mămică tânără. Poilala grăbeşte spre ea şi se pierde în exclamaţii fără sfârşit, cum că-i leit tată-său, cu ceva de la mamă-sa, pe ici pe colo...

Eu cobor să stau de vorbă cu domnul din Ross-Roll.

Nobilul vehicul e de un bronz închis cu o dungă îngustă bătând spre auriu în dreptul mânerului portierelor. La volan se află un şofer fără livrea (se obişnuieşte din ce în ce mai mult), dar într-un costum bleumarin cu dungi.

Lângă maşină, zăresc un bărbat impozant, elegant, cu păr cărunt, faţă prelungă, foarte bronzat.

Ceea ce te frapează, în pofida demnităţii ţinutei lui şi a eleganţei vestimentaţiei, e aerul lui de om distrus. În el e ceva frânt, rătăcit, descumpănit şi, mai ales, infinit de sfârşit. Ar putea juca rolul industriaşului ruinat ieşind dintr-un cazinou; gentlemanul total decavat care se întreabă dacă mai are putere să se întoarcă acasă, să-şi tragă un glonţ în cap, în cazul în care, lipsit de energia suficientă, n-ar fi fost de preferat să se întindă pe calea ferată ca să-şi încredinţeze problemele roţilor unui T.G.V.[1]

Văzând că mă îndrept spre el îşi dă seama că eu sunt cel aşteptat, şi un suprem efort de voinţă îi încordează muşchii.

Îmi întinde mâna.

– Alain Lambert de Vilpreux, se prezintă el.

– Comisar San-Antonio

– Sunt prieten al lui...

– Achille?

– Da. El mi-a spus că cel mai indicat pentru mine ar fi să intru în legătură cu dumneavoastră...

Salut ca cei care *morituri*[2].

Începem să mergem pe lângă un boschet de trandafiri, mărginit de un ziduleţ de ciment. Mirosuri de prăjeală bat dinspre bucătăria învăluită în nori groşi. Locul e pitoresc, gen folclor. O supravieţuire a lui Renoir, petreceri în aer liber de pe vremea lui Bruant[3]. Se zăreşte o barcă din lemn, răsturnată sub un şopron de tablă. Într-o cuşcă uriaşă cu zăbrele, iepuri indiferenţi ronţăie cu un zgomot de maşină electrică de bărbierit cotoare de varză din grădiniţa ce urmează după boschetul de trandafiri. Cerul e de un cenuşi-sâmbătă, cu dâre gălbui, gen slip pişat.

---

[1] Tren de mare viteză. (n.tr.)

[2] Salut roman: *Ave Caesar, morituri te salutant!* (n.tr.)

[3] *Aristide Bruant* (1851-1925) – şansonetist francez (n.tr.).

O clipă de tăcere, după care Alain Lambert de Nu-mai-ţin-minte decară:

– Fiica mea a dispărut, domnule comisar.

– Când?

– În noaptea de joi spre vineri.

– În ce împrejurări?

– Ne-am petrecut seara într-un club de pe malul drept, *Pasha*, în compania unui cuplu de prieteni. Pe urmă ne-am întors la reşedinţa mea particulară de pe strada Andigné. Ajunşi în dreptul casei, fiica mea a coborât din maşină în vreme ce eu o duceam în garaj. După ce am terminat manevra, Alice nu mai era unde o lăsasem. Cum nu avea cheile casei asupra ei, nu putea să intre. Am început s-o strig, să alerg pe stradă. Ca să am conştiinţa împăcată, am intrat în casă, dar nu; ea pur şi simplu dispăruse. Abia atunci mi-am adus aminte că ne urmărise o maşină de o bună bucată de vreme. Nu i-am acordat o atenţie deosebită, crezând că era vorba de o coincidenţă de parcurs, cum se produce frecvent. De altfel, când am oprit în faţa casei, maşina în chestiune m-a depăşit.

– Aţi putut să-i reţineţi marca?

El clătină din cap.

– O maşină mare, spaţioasă. Americană sau nemţească, închisă la culoare. Imposibil să precizez.

– Câţi ani are fiica dumneavoastră?

– Douăzeci şi doi.

– Căsătorită, logodită?

– Nu.

– Vreun prieten?

– Prieteni, în general. E o femeie cu scaun la cap. Nu-i genul să întreţină legături. Eu sunt văduv şi ducem amândoi o viaţă foarte... sudată. Nu-mi ascunde nimic.

În sinea mea, îmi spun că după soţi, tăticii sunt cei mai creduli oameni de pe pământ. Fetiţele lor mari reuşesc să le toarne pe gât

tot felul de baliverne neasezonate. Fără îndoială, îmi jugulează scepticismul, fiindcă mă asigură:

– Dacă îmi spune tot, nu văd de ce m-ar minţi? Sunt un tată cu vederi largi, capabil să înţeleagă orice. Când i se întâmplă să aibă vreo aventură, mi se confesează fără ca eu să-i pun vreo întrebare. Alice are prieteni, mai ales prieteni. I se întâmplă să meargă ceva mai departe cu vreunul dintre ei, dar nu face din asta nici un mister.

– I se întâmplă adesea?

– Nu. Îmi anunţă întâmplarea pe un ton amuzat. Preocuparea ei principală este, vedeţi dumneavoastră, să se „realizeze". Nu vreau să afirm că-i o superdotată, dar e licenţiată în drept de anul trecut şi a creat în întreprinderea mea un departament de marketing care funcţionează formidabil.

– Aveţi o fotografie a ei?

O şi pregătise şi mi-o întinde ca prin farmec fără să-l fi văzut că o scoate din buzunar.

Imediat mi se aprinde o lampă. După cele ce-mi spusese despre fiica lui, mă lăsa să înţeleg că fetiţa nu era mişto deloc. Astea superdotate, aproape serioase, care trăiesc împreună cu tăticul şi activează în uzina lor, au în general nişte mutre puţin comestibile. Dar aici: oho! s-avem pardon. O tipesă drăgălaşă s-o mănânci crudă.

Blondă, armonioasă, maliţioasă, inteligentă. O privire limpede care te decortichează în două secunde; o gură cărnoasă făcută pentru surâsuri şi sărutări. Gropiţe în obraji, aproape infantile. Un vis!

Mergem până în dreptul şopronului, unde este trasă barca şi ne aşezăm pe ea aşa cum este răsturnată.

Miroase din ce în ce mai tare a prăjeală prin partea locului. Un câine mare, chior, cu un ochi lăptos, se apropie de noi cu mişcări epuizate de cât este de gras şi probabil bătrân. Infirmitatea îi dă un

aspect rău, dar e un căţel cumsecade care vine să-şi bage nasul în prohabul meu pentru un „salut fraţilor", blajin.

– Pot s-o păstrez? îl întreb pe Lambert de Naiba-să-l-ia, ridicând fotografia.

– Natural.

– Continuaţi-vă povestirea.

Undeva izbucneşte o muzică de acordeon. Grasu a fost cel care a ţinut ca masa să fie însoţită de muzică. O recunosc pe Yvette Horner, cavaler al Legiunii de Onoare în operele ei. De toată frumuseţea!

– Să vă vorbesc despre spaimele mele!

– Inutil, aveţi dreptate, oftez eu.

– Am scos maşina din garaj ca să fac un tur prin cartier, să bat toate aleile din Bois de Boulogne aflată în apropiere. Îmi imaginam că nişte dezmăţaţi sexual, ameţiţi de băutură ar fi forţat-o pe Alice să urce în maşina lor. De altfel, când mi-am dat seama că ne urmărea o maşină, m-am gândit că era vorba de „amazoane" motorizate, sau de un cuplu în vânătoare de parteneri. La o asemenea oră, şi în cartierul nostru, se întâmplă frecvent. M-am întors acasă şi am aşteptat toată noaptea.

– N-aţi socotit necesar să anunţaţi poliţia?

– Bineînţeles că da, dar n-am crezut nici o clipă în eficacitatea ei, fără intenţia de a vă contraria, domnule comisar. Mă vedeam într-o secţie de poliţie aproape pustie, în faţa unui gardian morocănos care îmi înregistra depoziţia bombănind. Îmi dădeam seama că, la acest nivel poliţienesc, nimic nu s-ar fi declanşat imediat şi că oricum, era prea târziu să se încerce o urmărire a ticăloşilor ăştia. M-am hotărât, prin urmare, să aştept.

– Ce anume speraţi?

– Să se întoarcă Alice în cazul în care ar fi avut de a face cu nişte dereglaţi sexual. Apoi, bănuiam că voi primi o cerere de

răscumpărare. Mi-am petrecut toată ziua lângă telefon. Şi noaptea următoare. N-am închis un ochi de joi dimineaţă.

Mă îndurerează. Pare atât de secătuit, bietul om. La capătul puterilor, la capătul speranţei.

– În dimineaţa asta, în zori, mi-am amintit că-l cunoşteam pe directorul poliţiei judiciare cu care am mers la o partidă de vânătoare în Sologne, acum câţiva ani. L-am sunat şi m-a primit imediat.

– Şi?

– Mi-a spus că probabil am procedat bine păstrând tăcerea. Atâta vreme cât presa nu se va arunca asupra acestei afaceri, s-ar putea acţiona în deplină libertate, iar în cazul stabilirii unor tranzacţii, posibilităţile de manevră ar fi mai avantajoase.

– Exact, îl aprob eu.

Alain Lambert de Nu-ştiu-cum continuă:

– Directorul dumneavoastră a reflectat şi mi-a spus: „Am să încredinţez afacerea asta lui San-Antonio, e supermanul meu; el are să descurce toate iţele".

Înregistrez complimentul Babacului, încântat să constat că mă apreciază cu mult mai mult decât mi-o spune.

Lambert al meu îmi apucă mâna stângă care odihneşte pe genunchiul tot stâng şi mi-o strânge.

– Am ajuns la limita disperării, domnule comisar. Vreau să-mi regăsesc fetiţa! Trebuie ! Trebuie !

La capătul nervilor, izbucneşte în hohote de plâns. Îmi trec un braţ fratern peste umerii lui şi rămânem aşa, în tăcere, în vreme ce dulăul mare şi chior ne priveşte cu unicul lampion, bătând măsura cu coada ca un corn de vânătoare.

Apare Béru cu fruntea brăzdată de două linii ca un ceс sau sigla lirei.

Când ne descoperă, pe tipul cu Rolls-ul şi pe mine, în această

atitudine puţin utilizată între nişte domni care se cunosc abia de câteva minute, rămâne un moment perplex, apoi se decide:

– Scuzaţi dacă vă cer pardon, domnilor şi doamnelor, şi vă întrerup infuziunile, numai că, Tonio, serviciul este forţat să fie obligat să înceapă, că prăjeala e ceva ce nu aşteaptă.

– Grasule, oftez eu, iartă-mă, dar n-am să pot lua parte la ospăţ. Boss-ul mi-a încredinţat o anchetă urgentă şi gravă. Trebuie să plec. Dacă ai să vrei, să-i trimiţi acasă pe mami şi pe Toinet cu un taxi.

Există ceva superb în Bérurier: simţul datoriei. Credeai că are să înceapă să urle, să explodeze să deploreze? Da de unde. Încuviinţează sobru, pufăie şi rosteşte:

– Bun, asta-i, când nu se poate, nu se poate. O să trecem la haleală de urgenţă. Baftă, îţi ţin pumnii.

COLIVIA

Alice deschise ochii şi rămase mult timp într-o stare de prostraţie. Nu înţelegea şi nici măcar nu realiza că „ar fi fost ceva de înţeles". Un soi de pace organică, de tihnă suverană, o ţinea departe de ceva ce nu ştia. Totul era dulce, plăcut, luminos. Desluşea o încăpere albă, luxos mobilată în stil oriental, mătăsuri moarate, belşug de flori, covoare multe, perne enorme, plus o colivie gigantică, aurită în care se zbenguiau păsărele sclipitoare.

Un vis în tehnicolor. Admira uşa din aramă meşteşugit lucrată. Privirea îi aluneca insensibilă spre alte puncte de interes: un coş somptuos încărcat cu fructe, o chesea cu dulceţuri în tonuri pastel, un serviciu de ars mirodenii lucrat delicat şi, pe imensitatea unui perete alb, „tencuit" artistic, o pânză abstractă, bizară în acest decor, probabil de Kandinsky[1]. Alice avea impresia că recunoaşte factura maestrului.

Încercă să recunoască mai bine „teritoriul" şi se ridică în capul oaselor. Stătuse întinsă pe un pat jos, imens, încărcat de perne de care abia se putea descurca. Se simţea uşoară, bine dispusă. Purta un fel de rochie de casă subţire peste slip şi sutien.

Alice îşi părăsi culcuşul ca să inventarieze locurile. O fereastră vastă, rotunjită, dădea spre o grădină interioară luxuriantă. Era

---

[1] *Wassily Kandinsky* (1866-1944) – pictor rus naturalizat german şi apoi francez, unul dintre marii iniţiatori ai artei abstracte. (n.tr.)

prevăzută cu gratii lucrate minuţios cum au casele andaluze. Alice îşi continuă explorarea şi ajunse la uşa de aramă care se compunea din două canate prevăzute cu o porţiune batantă. Împinse panoul mobil şi ajunse într-un gen de anticameră servind de dressing-room. Încăperea comporta dulapuri de haine moderne, o canapea occidentală şi două uşi, dintre care una dădea spre o sală de baie luxoasă. Pe cealaltă n-o putu deschide, ea fiind ferecată din exterior, cu un zăvor, probabil, fiindcă nu poseda o încuietaore. Deci, Alice era închisă.

Tânăra se întoarse în dormitor şi se aşeză pe un teanc de perne ca să reflecteze. Imensa fericire pe care o simţea îi stânjenea gândurile. E greu să te concentrezi când te simţi în al noulea cer. Alice încercă foarte confuz să realizeze prin ce mister ajunsese în acele locuri exotice. Dar în ea era ceaţă. O ceaţă aurie, radioasă, de care n-avea chef să se scuture.

Se răsturnă cu mâinile în lături peste moliciunea pernelor. Păsărelele din colivie ciripeau vesel. Florile miroseau frumos. Avea chef să facă dragoste.

BING!

Eu şi Alain Lambert de Boaşele-tale am stabilit să ne întâlnim în faţa clubului *Pasha*. Localul nu se deschide decât seara, dar ţin să refac în compania „clientului" meu drumul parcurs împreună cu fiica lui în noaptea de joi spre vineri. Prin urmare, îmi parchez maşina în apropierea clubului şi urc în Rolls-ul lui.

– N-aţi vrea să conduceţi chiar dumneavoastră? îl întreb. E de peferat decât să daţi indicaţii şoferului.

– Cu plăcere.

Asistăm atunci la o situaţie inuzitată până în prezent: şoferul se tolăneşte pe bancheta din spate în timp de „stăpânul" se instalează la volan.

– Aş vrea să-mi precizaţi din ce loc anume aţi observat că sunteţi urmărit, domnule Lambert.

Încuviinţează printr-o mişcare a capului. Şi pe urmă, brusc, frânează, din care pricină mă izbesc cu nasul de parbriz. O fi el un parbriz de Rolls, dar nu-i de cauciuc şi uite că m-a umplut borşul ca oricărui ucenic de boxer care n-a văzut cum îi soseşte un upercut din dreapta.

Un taxi care venea din spatele nostru prea de aproape e gata-gata să ne turtească, iar driverul lui iese prin fereastră ca să-i aducă la cunoştinţă lui Lambert că-i un dobitoc, un nătâng capitalist a cărui grămadă de ferotanii e numai bună să care curul sexagenar al reginei Angliei (şi al Commonwealth-ului).

– Îmi pare tare rău, îmi spune nefericitul conducător auto, în timp ce eu îmi tamponez nasul cu capul răsturnat pe spate iar şoferul se abţine de la observaţii sarcastice; în schimb ejaculează pe şest în slipul tip kanguru, artistul.

– Nu-i nimic! articulez eu laconic, regretând în Ford-ul meu interior ideea trăznită care mi-a venit când i-am cerut să conducă el.

– Ştiţi ce mi s-a întâmplat, domule comisar?

– Vă ascult.

– Demarând, am realizat că acea faimoasă maşină neagră ne-a filat chiar de la *Pasha Club*.

– Cum de aţi „realizat" aşa ceva?

– Probabil, reeditând manevra făcută în timpul nopţii. Mi-am amintit brusc că o maşină s-a desprins de la trotuar imediat ce am eliberat locul din parcare. O maşină care trebuie că staţionase la colţul străzii. Şi pe urmă ne-am pus pe vorbă cu prietenii noştri şi faptul nu m-a mai preocupat. I-am lăsat pe prieteni la ei acasă, în Neuilly, bulevardul Sablons.

– Cine sunt aceşti oameni?

– El e medicul nostru de familie, doctorul Marate. Ne vedem din când în când.

A pornit din nou la drum. Ajungem în Champs-Ze. Aglomeraţie mare.

– Pe aici aţi trecut?

– Da, fiindcă în toiul nopţii circulaţia e mult mai fluidă. Am lăsat familia Marate în faţa casei, după care am tăiat prin Bois. Şi atunci am observat că eram urmăriţi.

Reface traseul nopţii cu pricina, oprindu-se în faţa clădirii din piatră de râu, unde locuieşte doftorul lui, a cărui placă străluceşte slab în ziua cenuşie.

Apoi pleacă... Bois de Boulogne... Ne continuăm drumul până la el acasă.

– Vreţi să intraţi, domnule comisar?

– Cu plăcere.

Noi doi coborâm, în timp ce şoferul reintră în posesia maşinii ca s-o depună în garaj.

– Cine e la curent cu această întâmplare, domnule Lambert?

– Servitorii: o familie de iugoslavi în serviciul meu de cincisprezece ani. Oameni cumsecade, discreţi prin forţa împrejurărilor fiindcă abia dacă ştiu două sute de cuvinte în franceză. Tania plânge de rupe pământul.

– Şi în afara lor?

– Familia Marate.

– Asta-i tot?

El ezită.

– Ar mai fi şi o prietenă de-a mea, foarte... intimă.

– Aş putea să vă întreb care este adresa ei?

– E necesar?

– Ştiţi bine, domnule Lambert, că TOTUL e necesar într-un caz ca cel de faţă.

– Prietena mea ţine o casă de modă „La Belle Isabelle" pe strada Colisée; se numeşte Isabelle de Broutemiche.

Îmi spun în sinea mea că n-ai de ce să te temi, când te numeşti Isabelle, să-ţi pui firma „La Belle Isabelle". Presimt că trebuie să fie teribil de preţioasă dama. Ţi-ar spune de sus „ ustensila ta parcă ar avea un gust!".

– Dacă recapitulez, fac eu, având în vedere că vestea putea fi propagată de cei doi servitori, de doctor şi de soţia lui plus doamna de Broutemiche cel puţin o mie de persoane sunt de pe acum la curent cu evenimentul.

– Credeţi? sare în sus Alain Lambert. Toţi mi-au jurat că vor păstra secretul.

– Sunt convins. Dacă nu v-ar fi jurat, am fi putut sconta pe

trei mii de persoane. Ştiţi foarte bine că fiecare din confidenţii dumneavoastră posedă vreo zece „prieteni siguri" cărora le-au încredinţat cele întâmplate sub jurământ. Mîine zece mii de persoane vor fi la curent, iar poimâine, mai mult ca sigur, presa va începe să ciulească urechea; prin urmare, trebuie să acţionăm repede. Răspunde cineva la telefon în timpul absenţei dumneavoastră?

– Am pus aparatul pe automat.

– Să începem prin a lua cunoştinţă de apelurile înregistrate în lipsă!

Locuinţa lui Alain Lambert este superbă, cam exagerat de pretenţioasă, reprezentând la perfecţie ceea ce urăsc eu în domeniul imobiliar, mobilierul şi decoraţiile. Am să mă abţin, deci, să ţi-o descriu ca să nu te vexez, fiindcă aş pune pariu că şi la tine acasă e la fel ca în reşedinţa asta burgheză, afectată, cu iz de secol al optsprezecelea.

Lambert mă conduce într-un birou-bibliotecă, încăpere mai puţin stupidă ca celelalte datorită cărţilor care garnisesc pereţii. Dă fuga spre automat.

– Au fost trei apeluri, mă anunţă el.

Rebobinează şi branşează pe „play". O voce de femeie, puţin răguşită, cu vibraţii excitante şi un plâns care i se ghiceşte în fundul gâtului, declară că ea e Maryse.

– Soţia doctorului, mă avertizează rapid Lambert.

Dama în chestiune articulează simplu:

– Te sun să aflu noutăţi, sărmanul meu Alain. Nici eu nici soţul n-am închis un ochi toată noaptea. Dacă ai şti!

De parcă n-ar fi „ştiut", acest nefericit tată mort de spaimă.

Al doilea zbârnâit. E secretara care-l întreabă cum se mai simte cu *gripa* lui.

Din priviri, Lambert îmi dă de înţeles că ieri, la întreprinderea lui a pretextat că-i bolnav ca să-şi motiveze absenţa. Al treilea telefon e dat de un tapiţer care-l anunţă că a terminat de îmbrăcat canapeaua mare, Ludovic al XV-lea şi dacă va fi anunţat înainte de unsprezece, ar putea s-o livreze până în prânz.

Gazda mea aruncă receptorul în furcă.

– Nimic şi iar nimic! oftează el.

Îmbătrâneşte văzând cu ochii, nefericitul.

– Ar trebui să-i cereţi prietenului dumneavoastră doctorul să vă prescrie nişte întăritoare, domnule Lambert, aveţi neapărată nevoie.

Ridică din umeri şi se lasă într-un fotoliu.

– Îmi permiteţi să arunc o privire în camera fiicei dumneavoastră?

Un gest obosit. Acum permite orice.

Tuşa Tania mă conduce. E o iapă voinică, cioplită ca din topor, cum se spune în literatură. Masculinizată, roşcovană, plângoce. Pare să fie mama soţului ei. Îi ordon să mă conducă în camera domnişoarei şi ea porneşte înainte psalmodiind incantaţii serbo-croate.

În timp ce urc scara, o întreb dacă în ultimele luni a constatat ceva suspect în anturajul domnişoarei Alice. Dădea careva târcoale prin faţa casei? A primit vizitele unor necunoscuţi? A fost chemată la telefon? Alice i-a împărtăşit Taniei ceva incidente care s-o fi tulburat?

Nu, nu, răspunde iugoslava. Toate bune. Toate normale.

Camera e imensă, elegantă şi funcţională în acelaşi timp, ceva mai puţin pretenţioasă ca restul locuinţei, mai puţin iritantă. E „cuibul confortabil" al unei tinere cultivate. O groază de toalete elegante. Multe cărţi care îi alcătuiesc „spiritul": opere de filozofie, eseuri, San-Antonio, clasici, biografii de oameni celebri, etc.

Descopăr în sertarele unui adorabil birou o serie de scrisori. De la prietene, lipsite de importanţă, o misivă înflăcărată de la un anume Eric care-i ducea dorul. Dar epistola e de acum trei ani. Într-un carnet mare cu coperte din piele şi hârtie filigranată, câteva note, mai curând nişte gânduri, probabil ale ei sau însuşite de ea. Exemplu: „E greu să iubeşti un om dispreţuit". La cine s-o fi gândit? La tatăl ei? La metresa acestuia din urmă? Să fi fost un amant care i-a inspirat această sentinţă definitivă?

Fotografii mai mult sau mai puţin vechi... Aproape în totate revine o femeie tânără cu care Alice seamănă. Mama ei, mai mult ca sigur.

În camera asta din care a fost răpită ocupanta, mă plesneşte o tristeţe neagră. Un soi de legătură fină e pe cale să se creeze între mine şi Alice.

Ridic receptorul ca să sun serviciul de ascultări. Mă prezint cine sunt şi le ordon confraţilor să plaseze liniile telefonice ale lui Alain Lambert de Mongrozizi pe tabletele lor. Totul va trebui să fie înregistrat şi ţinut la dispoziţia mea. După care chem sediul poliţiei ca cineva să vină şi să pândească pe lângă reşedinţa lui Lambert.

Asta ar fi la prima vedere, premisele măsurilor clasice. Dar mă întreb în mare taină şi clopoţesc la poarta instinctului meu ca să-l întreb ce părere are de toată afacerea asta. El nu-mi deschide, ci, prin uşă, mă anunţă că-i vorba de ceva cu totul deosebit. Nu are să fie cerută o răscumpărare. Nu adulmecă deloc aşa ceva subconştientul meu. Nimeni n-o să-l sune pe părintele lui Alice. Cei care au răpit fata n-au nevoie de paralele lui tăticul. Aici este vorba despre altceva.

Brusc, îmi iau valea. Nu mai am ce căuta în casa asta. Adevărul se află în altă parte...

– Asta-i tot, vă las. Luaţi nişte calmante, domnule Lambert, şi încercaţi să dormiţi puţin. Trebuie să fiţi pregătit de atac. Fiica

dumneavoastră, acolo unde se află, are nevoie ca tatăl ei să fie în formă.

Argumentele mele îl smulg din letargie.

– Credeţi că mai e în viaţă, domnule comisar.

– Natural.

Îmi întinde mâna.

– O să mi-o găsiţi?

– Da.

Plin de încredere, San-Antonoi, nu? Caritabil, cert, dar trebuie să îndrăzneşti!

Valetul-şofer, Mikael, se pregăteşte să mă conducă până la maşina mea, dar refuz şi plec pe jos către prima staţie de taxi. Spre norocul meu, găsesc unul. Taximetristul, un bătrân mucegăit, citeşte *Equipe* cu nişte ochelari ale căror lentile sunt uite aşa de mari! Alături de el, pe locul pasagerului, un foxterier îi cercetează pe trecători cu un aer blazat. Are o ureche ruptă şi o pată neagră sub trufa nasului, ceea ce-l face să semene cu Adolf Hitler.

Iau loc în maşină. Şoferul termină articolul pasionant consacrat lui Platini, îşi împătureşte ziarul şi, fără să se întoarcă, mă întreabă „unde mergem".

– Dacă nu vedeţi nici un inconvenient major, eu aş vrea să merg pe bulevardul Sablons, îi mărturisesc.

Nu-mi răspunde, dă drumul la aparatul de taxat şi pe urmă la motor. Înţelegând că plecăm în croazieră, Fürerul cu păr scurt şi aspru se tolăneşte pe banchetă unde aţipeşte imediat.

Dimpotrivă, aici e o portugheză cu peri lungi care îmi deschide uşa doctorului Marate[1] (într-un singur cuvânt şi nu în două rele,

[1] *Ma rate* – splina mea.

cum te-ai fi putut aştepta). Dacă stau bine şi mă gândesc, o persoană fermecătoare: mustaţa e frumoasă, părul coafat pe bază de ulei de măsline, ochi de foc, fund de regulat, picioare acoperite de astrahan mai mult sau mai puţin ciufulit şi labele băgate într-o pereche de papuci delicaţi, provenind din Charentes. Cum e aproape două pe meridianul de la Greenwich, presupun că familia Marate se află la cafea. Da de unde: doctorul e în cabinet, cât despre soţia lui, aceasta se odihneşte.

O îndemn pe subreta iberică să binevoiască şi să întrerupă siesta patronală, pentru a-i anunţa doamnei Marate că un comisar de poliţie vrea să-i vorbească.

Sluga tresare la cuvântul poliţie.

– Din cauza maşinii ei, nu-i aşa? îşi ia inima în dinţi să mă întrebe. Doamna parchează întotdeauna pe unde se nimereşte.

Îi zâmbesc misterios ca să-i acreditez ipoteza şi *menina*[1] Maria se retrage, fericită că a presupus corect.

Se scurge puţină vreme înainte de a fi primit de către stăpâna acestei vechi şi dragi case. Doamna Marate e o roşcată somptuoasă, gen cal roib dar cu şuviţe aprinse la culoare care-i fac claia exuberantă să semene cu nişte tufuşuri cuprinse de flăcări. Cu o caroserie ca de Pina Farina, înaltă, superbă, cu ochii de un albastru bătând în verde, gura cărnoasă, e în stare să seducă la drepta şi la stânga, crede-mă. Ai zice că-i un star de prin anii 60, numai că n-a împlinit încă patruzeci. Un animal de concurs. O corabie cu delicii pe punctul de plecare. N-ai decât o singură dorinţă. Să te urci la bord şi să pătrunzi în cală.

Şi-a pus pe ea o rochie de interior verde, mătase naturală, cu gulerul ceva mai închis la culoare. Pe dedesubt, părerea mea e că nu poartă nici armură nici vestă antiglonţ, probabil nici măcar un

---

[1] În Spania, tânăr sau tânără care-i slujeşte pe copiii regali. (n.tr.)

sutien fiindcă cele două butoane date la polizor care i se ridică pe consolă am impresia că-s lipsite de orice protecţie.

Mă dau în vânt când sunt primit de cucoane în déshabillé; le simt mai aproape de mine, mai... tangibile.

Pe loc, un început de Parkinson îmi agită mîinile. Tremură în aşa hal că aş vrea să mi le ascund în chiloţii ei ca să disimulez fenomenul.

– Presupun că bănuiţi ce anume mă aduce la dumneavoastră?

Mă măsoară cu o privire suavă. O umbră de tristeţe adâncă trece prin privirea ei de azur ca un nor peste... Stai aşa, pregătisem o frază foarte frumoasă ca să-i fac plăcere lui Maurice Rheims, care mă vorbeşte de bine pretutindeni, şi uite că acum mi-a fugit din minte, fir-ar al naibii! Ah! Ba da! „O umbră de tristeţe profundă trece prin privirea ei de azur ca un nor de ploaie pe deasupra apelor limpezi ale unui lac din Laponia". Asta era. Vă place, maestre? Cum? Nu merită osteneala? Credeţi? Seamănă cu un certificat de patru clase primare? Da, ce mai ziceţi atunci de panseurile lui Panzani[1], maestre! Nu puneţi în aceeaşi oală o compunere la franceză a unui puturos cu metafora unui Sana de patru stele, dintre care una a lui David. Nu curge aceeaşi cerneală şi nici aceeaşi blenoragie. Lirism şi lirism, n-am să vă învăţ eu pe dumneavoastră. Sunteţi genul care nu poate confunda un popou cu o noptieră. În ceea ce mă priveşte, aş vrea doar să vă ofer o fărâmă de literatură autentică, din recunoştinţă; însă, dacă preferaţi melci à la parisienne, mă rog, vă priveşte. Atunci, să vă servesc o duzină? S-a făcut. Mii de pupicuri!

Întrebarea mea o deconcertează într-o oarecare măsură fiindcă se teme de vreo posibilă neînţelegere. Puţin probabil, dar numai improbabilul e cel care se produce. Previzibilul e doar în politică.

---

[1] *Edgar Pisani* (Panzani potrivit lui San-Antonio) – om politic francez.

De exemplu, îi vezi pe socialişti şi pe ceilalţi şmecheri care formează guvernul. Te umflă râsul de milă. Îţi zici că n-o să dureze prea mult chermesa asta! Şi realmente nu durează. Dar în viaţa adevărată a oamenilor cinstiţi nu mai merită să speri în venirea lui Grouchy[1]; Blücher[2] e deja pe drum. Tu îl aştepţi pe Godot şi te capeţi cu Mauroy[3].

Cum eu o ţintuiesc din ochi, până la urmă murmură:

– Alice?

– Aţi ghicit. Putem vorbi în linişte?

– Pofiţi în apartamentele mele. Merge înainte răspândind parfumuri inefabile. Străbatem holul, trecem prin faţa sălii de aşteptare a doctorului unde trei persoane se plictisesc prefăcându-se pasionate după *Jour de France* din 1975. Şi pe urmă o luăm spre dreapta printr-un coridor îngust, îmbrăcat în catifea grej. Un budoar vine în continuarea dormitorului. Pe de-a-ntregul Ludovic al XV-lea, dintr-o bucată!

Nu sunt un fan al parfumurilor, vreau să zic artificiale. Miresmele în flacoane, în ce mă priveşte, mersi, atâta vreme cât câmpurile sunt pline de grozamă, tufişurile de măcieş în floare şi păsărici din abundenţă ! Trebuie însă să recunosc că la madam doctor miroase superb, gen extaz.

Îmi indică un fotoliu adânc.

– Luaţi loc, şi vă rog să mă scuzaţi că vă primesc în ţinuta asta, dar numai ce mi-am revenit după o hepatită virală şi sunt nevoită să mă odihnesc de mai multe ori pe zi.

---

[1] *Emmanuel Grouchy* (1766-1847) – mareşal al Franţei, nu a reuşit să împiedice joncţiunea dintre prusaci şi englezi la Waterloo (1815) (n.tr.)

[2] *Gebhard Blücher* (1742-1819) – mareşal prusac, a intervenit decisiv în înfrângerea francezilor la Waterloo (1815) (n.tr.)

[3] *Pierre Mauroy* (1928) – om politic francez, prim secretar al partidului socialist. (n.tr.)

– Dar vă rog, bolborosesc eu, abţinându-mă în ultima clipă să nu adaug că toată plăcerea e de partea mea.

O întrebare secretă nu-mi dă pace. În stadiul ăsta de convalescenţă, ia spune doctore, mai e molipsitoare hepatita virală sau ar fi mai indicat să aştept puţin înainte de a-i propune o repriză de amor nevestii dumitale? Dar să lăsăm în pace eroticăraia: la treabă!

Atac:

– Alain Lambert m-a pus la curent cu cele întâmplate şi am fost însărcinat cu ancheta. Dumneavoastră şi soţul, împreună cu tatăl lui Alice, aţi fost ultimele persoane care aţi văzut-o, e normal, deci, să vă ascult. Un prim lucru: aţi remarcat cumva ceva anormal pe parcursul serii petrecute la *Pasha Club* ?

– Nnnnu.

– Am impresia că ezitaţi într-o oarecare măsură.

– Nu. De altfel, ce înţelegeţi dumneavoastră prin „anormal", domnule comisar?

– Doamne, cuvântul nu-i deloc precis, sunt de acord, dar ţin să-i păstrez sensul cel mai vag. Prin anormal, înţeleg dacă aţi remarcat vreun incident, chiar banal, cât timp aţi fost în prezenţa familiei Lambert? Alice a făcut oare vreo remarcă susceptibilă să vă surprindă? Aţi observat o prezenţă neobişnuită în anturajul ei? Părea îngrijorată, tulburată? V-a vorbit despre cineva care ar fi preocupat-o? Ei au trecut să vă ia de aici şi v-au adus înapoi acasă, credeţi că aţi fost urmăriţi?

Tac din gură pentru că numai ce şi-a pus picior peste picior dezvelind nişte pulpe frumoase cu pielea pestriţată de pistrui minusculi.

Tu chiar crezi că-i o roşcovană autentică, ce zici? Aş întreba-o cu plăcere, dar n-aş vrea să mi-o ia în nume de rău. Sunt unele femei cu care poţi vorbi deschis după cum ţi-e voia, fără să ai de suferit nişte consecinţe, altele însă, fandosite, se cred obligate să-şi

demonstreze indignarea ca papagaliţele cărora le-ai jumulit penele din coadă. Cel mai bine ar fi, ca să n-o ofuschez, să verific devizul. Bun, lasă că aranjez eu asta, aşteaptă-mă aici!

– Nu, face ea, după o matură reflecţie, n-am observat nimic anormal iar Alice nu mi-a mărturisit nimic deosebit. Era veselă şi interesantă ca de obicei, fiind o tânără pasionantă; nici într-un caz stilul care te înspăimântă, vă rog să mă credeţi.

O nouă tăcere. Portugheza cu peri lungi munceşte într-o încăpere învecinată cântând *O căsuţă portugheză*, melodie faimoasă, internaţionalizată de Amalia Rodriguez.

– Eraţi la curent cu toate legăturile ei?

– N-aş putea să zic că ăsta ar fi stilul ei. Probabil că o artăgeau bărbaţii, dar pentru scurt timp. Alice aştepta iubirea cea mare, oferindu-şi câteodată unele escapade.

– Din igienă?

Interlocutoarea mea se întunecă.

– Iată o expresie neplăcută, domnule comisar. Amorul şi igiena sunt două cuvinte care nu merg bine împreună.

E timpul să dau bice! Am comis o grosolănie. Femeie delicată, romantică poate? Trebuie să schimb urgent macazul. Operaţia diversiune! *Schnell* ! Eu, geniul, tu mă cunoşti? Never nu-s luat prin surprindere, Albert. Inspiraţia îmi izvorăşte din rărunchi.

– Nu sunteţi cumva de origine irlandeză, doamnă Marate?

Îşi cască vasistasurile aşa de tare, încât ochii ei par două dalii înflorite.

– Într-adevăr. Cum de aţi ghicit?

– Deci, sunteţi o roşcată autentică. Ce minune! Ah! fără îndoială, momentul nu-i deloc propice acestui gen de digresiune, dar s-au făcut zece minute de când mă chinuie întrebarea. Nu izbutesc să mă mobilizez asupra chestiunii mele atât de capitală totuşi. Trebuie să vă spun că, în pofida profesiunii mele prozaice, sunt un artist,

doamnă. În ce mă priveşte, acţiunea şi visul fac casă bună. Admirându-vă, mă gândeam: „O asemenea carnaţie nu-i de pe la noi. Vine de pe alte meleaguri: de pe păşuni înverzite pe care pasc oi cu capul negru. În această privire plină de infinit e ceva din Connemara. Pe aceste buze fascinante ghicesc tundre întinse". Ah! doamnă, cât de mult regret că mă aflu în această încăpere în calitate de anchetator!

Cu oftatul meu zbârlesc peria deasă a covorului de lână.

Ea uluită, neştiind dacă-i vorba de un comisar sau de un porc, mă priveşte cât poate ea de insistent.

„Doamne, îmi zic, ce te-a apucat artistule? Nu mai eşti capabil să-ţi asumi vecinătatea unei roşcate frumoase în rochie de cameră? Ia spune, băiete, s-ar cuveni să te îngrijeşti în viteză. Devii periculos în felul tău, tipule! Un dezmăţat congenital. Orice fustă te electrizează, te scurtcircuitează, te fulgeră! Ce-i cu self-ul tău, hai? Ce-ai făcut cu el?"

Atunci n-am încotro, încerc să-mi revin. Afişez un aer şi o atitudine de portărel care operează un sechestru pe mobilier; adopt un ton semeţ şi arogant.

Ar merita să vezi maniera în care îmi reintegrez demnitatea, cum mă întorc pe făgaşul convenienţelor! Până şi sadicii simt nevoia s-o facă pe serioşii. De cum şi-au închis prohabul, după violarea unei fetiţe, devin teribil de afectaţi, îşi compun un personaj auster, reprobator. Ofiţeri ai ordinului Legiunea de Onoare, moralmente. Preşedinţi ai Ligii Cultelor! Hipernotabili.

– Mi-ar plăcea să insist asupra unui punct precis, doamnă Marate. Mai adineaori, la începutul conversaţiei noastre, când v-am întrebat dacă aţi remarcat ceva anormal la *Pasha Club*, mi-aţi răspuns că nu, dar după o uşoară ezitare şi nu într-un mod categoric. Nu mi-aţi spus „nu", ci „nnnnu". V-ar deranja dacă aţi căuta în amintirile dumneavoastră originea acestei lipse de spontaneitate?

– Sunteţi un oservator, domnule comisar.

– Dacă n-aş fi fost, ar fi trebuit să fac o altă meserie, doamnă.

Aştept impenetrabil, dar teribil de penetrant prin vocaţie.

Încearcă să se uite în altă parte.

– E vorba de o observaţie atât de nesemnificativă că ar fi stupid să pomenesc de ea.

– Ce ştiţi dumneavoastră? ripostez eu pe un ton sever.

– La *Pasha Club*, nu departe de noi, se afla un mesean solitar. N-a pierdut-o din ochi pe Alice cât a fost seara de lungă. Rămăsese pur şi simplu cu gura căscată în faţa ei: Îmi dădeam seama că făcea eforturi să nu se mai preocupe de ea dar că, irezistibil, ochii lui o căutau.

– Oho! iată ceva mai interesant decât vă puteaţi imagina, doamnă Marate!

– Credeţi?

– Cum arăta omul acesta?

Ea îşi reprimă un frison[1].

– Un monstru[2]! răspunde ea fără şovăială.

– Îmi lasă gura apă. V-aş putea ruga să-mi faceţi o descriere a lui?

– Un obez! Cu mult peste sută, respectiv peste o sută douăzeci de kile. Levantin, păr des şi foarte negru, coborând mult pe frunte. Un nas puternic, gros şi borcănat. Sprâncene stufoase formând o bară neagră. Gura cu buze groase, pleoape bombate. Când mănâncă, o face cu o asemenea voracitate încât se aseamănă cu un animal hămesit. Degetele pline de diamante, la fel şi ceasul, bătut în pietre

---

[1] Am găsit expresia asta într-o groază de opere foarte reuşite. Asta vrea să însemne că persoana în cauză se teme dar reuşeşte să-şi domine frica.Deci „şi-a reprimat un frison", şi pe urmă totul merge mai bine! Încearcă, ai să vezi. (n.a.)

[2] În engleză „monster". (n.a.)

scumpe. O caricatură de potentat arab, înclinat spre plăceri şi despot. Tipul ăsta pute a petrol. Mânca icrele negre cu lingura.

– Vârsta?

– Aţi putea aprecia vârsta unei balene, vă rog să recunoaşteţi?

– Spuneţi că părea interesat de Alice Lambert?

– Fascinat ar fi mai corect.

– Mai era în club când aţi plecat de acolo?

– Da, bea wisky.

– Spuneţi că era singur?

– Absolut singur.

– În momentul plecării, n-a schiţat o mişcare să vă urmărească?

– Nu. Dar, Dumnezeule, ce-o mai fixa pe biata Alice!

Mă ridic.

– Vă mulţumesc pentru bunăvoinţă, dragă doamnă. Sper să nu vă fi perturbat prea mult.

Se ridică şi ea, se apropie de mine. Şi uite că-mi iau foc urechile poate că şi fundul, de când tot ridic termostatul ambianţei.

Ne uităm unul la altul. Gânditori, amândoi. De parcă am căuta să ne reamintim ceva sau ne-am întreba ce-i cu noi. Buzele ei se răsfrâng curios: cea superioară (nu cea de jos). E ca o chemare a instinctului izvorând din străfundurile speciei umane.

Mă aplec şi o sărut fără să pun mâna pe ea. Îmi vine în minte o replică a lui Gabin în *Quai des Brumes* (Cheiul Ceţurilor).

– Eşti frumoasă, să ştii! articulez eu.

Dar ea îmi mănâncă gura în stril mare. Se cramponează de mine şi-şi lipeşte tot corpul de al meu.

Am să-ţi spun ceva: e superbă Irlanda!

Şi pe urmă ce vertij, pardon! Dacă aş fi alergat pe balustrada turnului Eiffel, la etajul al treilea, nu l-aş fi trăit cu o intensitate mai mare. Cât ai zice peşte grosul a fost făcut, mister Popaul e

eliberat din etui şi călăuzit de mâinile mele experte. Hop! pe aici, poftă bună! Mă intercalez de-a-n picioarelea, eroic, rezemat de uşa capitonată a budoarului.

Din adâncurile apartamentului se aude glasul doctorului care-l conduce pe un client, dându-i asigurări că tratamentul lui îşi va face efectul. Nu ştiu dacă-l îmbrobodeşte ori ba. În orice caz, al meu îşi face efectul asupra damei, straşnic! Dacă am să-ţi zic sublim, ce părere ai să ai, Mihai? Nici una? Ei bine, ai dreptate, pentru că o copulare cu un asemenea avânt, ceva mai romantic, nu s-a mai văzut de pe vremea Romei antice!

Acolo, la Chennevières, în jurul leagănului lui Apollon-Jules, s-a ajuns probabil la desert şi aş putea să pariez cu tine pe o nouă repriză de amor contra unui *Angélus* de Millet[1] că Béru s-a şi ridicat să interpreteze Les *Matelassiers*, a capella.

---

[1] *Jean-Francois Millet* (1814-1875) – pictor, desenator şi gravor francez, o figură de seamă a şcolii de la Barbizon, manifestând un realism sensibil şi pregnant. (n.tr.)

GRATII FĂRĂ ÎNCHISOARE

Servitorul era foarte arătos în ţinuta lui imaculată cu nasturi şi epoleţi de aur. Era un băiat cu tenul foarte închis la culoare, părul frizat şi dat cu briantină.

Îi surâse lui Alice când intră în încăpere încărcat de o tavă imensă din aramă lucrată fin pe care se aflau feluri de mâncare delicate. O depuse pe o masă joasă.

– Cum te cheamă? îl întrebă Alice.

Se uită la ea fără să înţeleagă şi-i zâmbi nehotărât. Era limpede că nu vorbea franţuzeşte.

Alice se ridică şi se îndreptă spre uşă. Nu avea de gând să părăsească încăperea, pur şi simplu încerca o anumită curiozitate privind restul casei. Zări un zdrahon îmbrăcat într-o tunică albă cu manşete verzi, stând drepţi în faţa uşii, cu picioarele depărate, braţele încrucişate, în atitudinea unui gardian de serai pentru filme americane din epoca lui Novarro. Individul îl „acoperea" pe servitor, gata să intercepteze o eventuală tentativă de fugă a tinerei.

Această constatare, în loc s-o sperie pe Alice, o amuză. Era prizonieră într-un palat din orient. Aducea a *O mie şi una de nopţi.*

Nu era în stare să dramatizeze situaţia. Totul i se părea plăcut.

Se străduí să-şi amintească înlănţuirea evenimentelor care au condus-o aici. Dar evocarea era vagă, fără a reuşi să stabilească noţiunea timpului. Totul avusese loc demult, într-o altă viaţă. Se

vedea (sau mai curând imagina) în faţa casei părinteşti, într-o noapte cenuşie care mirosea a umezeală. Aştepta ca tatăl ei să lase maşina în garajul amenajat la subsolul imobilului din piatră. O rampă foarte înclinată duce într-acolo. Oblonul era acţionat dintr-o cutie care comanda declanşarea unei celule fotoelectrice.

În vreme ce tatăl ei îşi vedea de treabă, o maşină mare, neagră, apăruse în marşarier din capătul străzii. Alice nu se speriase imediat. Abia când vehiculul se oprise în dreptul ei şi un diavol înalt şi tuciuriu răsărise din ea, Alice se precipitase spre garaj. Dar un braţ de fier o înhăţase de gât. Îi fusese aplicat pe faţă un tampon îmbibat în cloroform şi devenise pe loc de o docilitate stupefiantă. Continua să gândească, să meargă, dar frica o părăsise cu desăvârşire şi îl urma pe diavolul acela mare, fără să-i opună rezistenţă. Fusese urcată în spatele maşinii, iar tipul se instalase alături de ea. La volan, o femeie brunetă şi silenţioasă cu nişte cercei enormi, strălucitori.

Bărbatul deschisese o cutie din metal ca să ia un alt tampon umed. Alice îşi amintea că-i şoptise „Sorry" când i-l lipise de nas. Din clipa aceea începuse ceaţa. Căutând mai bine, descoperea o mulţime de senzaţii diverse. Drumul cu maşina... Odihna pe un culcuş voluptos. Percepea o muzică orientală... Şi pe urmă...

Şi pe urmă, ce altceva? Ah, da...Avionul...De asta era sigură. Îşi amintea că mersese pe un teren bătut de vânt. Ploua. Apa îi şiroia pe ceafă. Fusese ajutată să urce scara rabatabilă a aparatului: un jet de businessman, confortabil ca Rolls-ul tatălui ei şi care, la fel, mirosea a piele fină. Adormise din nou. Dar putea fi numit somn acea toropeală suavă în care era cufundată artificial?

Fapt este că se simţea infinit de bine: eliberată şi fericită. Eliberată de toate preocupările cotidiene, de toate gândurile ascunse ale vieţii. Eliberată de micile necazuri care, fără răgaz, îţi zgârie sufletul. Prima oară exista doar „pentru ea însăşi", exclusiv.

O singură teamă totuşi: starea asta de fericire avea să mai dureze încă multă vreme?

După plecarea valetului, Alice se apropie de tavă. Găsi aici medalioane de langustă în aspic, caviar cu blinî, ficat de gâscă, somon afumat. O masă compusă din aperitive de lux. Amuzant, nu?

BUM!

Se spune că cel mai plăcut moment al amorului e atunci când se urcă scara; dar şi „după" nu-i rău deloc, dacă ţi-a reuşit exerciţiul.

Am rămas acolo, în picioare, gâfâind, stângaci, goliţi de secretele noastre intime şi plini de secreţii încă şi mai intime, cu tâmplele bubuind, cu părul ud de sudoare. Sfârşiţi, năuciţi, mândri de noi.

Când, în sfârşit, ne dezlipim, o facem din cauza Mariei, bona portugheză cu perii lungi, care bate la uşă. Cortina cade peste finalul nostru.

– Ce s-a întâmplat? o întreabă Maryse (fiindcă aşa o cheamă).

– A venit musiu masorul dumneavoastră! anunţă sluga.

– Am să-l primesc imediat.

Ne uităm unul la altul zâmbind. Îi aplic un pupic de o recunoştinţă infinită.

– Eşti copleşitoare! îi spun.

– Tu m-ai copleşit, mi-o întoarce ea.

Şi adaugă:

– Ai telefonul meu paricular?

– Încă nu.

Tropăie până la masa de toaletă şi ia dintr-un sertar o carte de vizită albastră, pe care mi-o strecoară în buzunar.

– Când ai să vrei, unde ai să vrei.

– Mersi, fac eu, mişcat.

Ei bine, procedez la o făţuire expresă a ustensilei, s-o fac ca nouă, pentru a redeveni operaţională.

Înainte de a mă extrăda, o întreb:

– Ia spune-mi, comoaro, Alain Lambert ce gen de om este?

Îmi zâmbeşte.

– E un tip interesant: inteligent, eficient, om de lume, om de afaceri, tată bun. Deocamdată n-are decât un singur defect: metresa lui.

– Belle Isabelle?

– Ah! eşti deja la curent?

– Păi, poliţist, nu? Ce-i reproşezi damei?

– Că-i sucită şi-i perturbă viaţa lui Alain.

– Eşti geloasă? o fac eu pe ăla perspicace.

Se înroşeşte.

– Nici pomeneală; Lambert nu-i decât o relaţie amicală.

Oare minte? Oricum, treaba ei. Dacă ar fi să elucidăm trecutul femeilor cu care avem de-a face, ar trebui să cumpărăm un grup electrogen cu o groază de reflectoare.

– Ai de gând să treci pe la zgripţuroaica aia? mă întreabă doamna Marate.

– Natural.

– În cazul ăsta abia acum sunt geloasă.

– Motivul?

– S-ar putea să te interèseze, fiindcă e o figură, şi, aşa cum te intuiesc, eşti nebun după figuri. Fii prudent.

Mă conduce până în hol. Subreta dă fuga repede să descuie uşa şi iată-mă plecat spre noi aventuri, aidoma Marelui Meaulnes la sfârşitul cărţii.

Antoine e o „albinuţă". Încărcată de polen. Am aflat lucruri interesante, am făcut altele minunate. O imensă bucurie a simţurilor îmi dă încredere în viitor.

Un strop de soare încearcă să-şi spună cuvântul în armonia universală. Cum nu zăresc nici un taxi la orizont, mă decid să mă înarmez cu voinţă şi curaj şi să iau metroul.

La „Belle Isabelle", am socotit, buticul măsoară şase metri pe patru. Se află în vânzare toalete de avangardă cu care nu reuşeşti să te obişnuieşti decât după câteva luni, adică exact după ce s-au demodat. Fiecare dintre boarfele astea costă cât icrele negre şi lumea se bate pe ele de parcă ar fi vorba de solduri.

O făptură fermecătoare, misterioasă şi impresionantă stă la un birou delicat, Mazarin, şi citeşte *Vogue* (nu biroul, făptura). Foarte blondă, fără îndoială înaltă, purtând una dintre zdrenţele expuse, machiajul în tonalităţi de violet, gâtul interminabil, părul tuns ca un ocnaş, frumoasa demoazelă nu trece neobservată.

Îi lipseşte poate ceva artilerie grea de avangardă, ceea ce n-o împiedică să fie foarte apetisantă şi-l înţeleg perfect pe Alain Lambert că-i amorezat de ea. Eu însă, cum mi-am depus obolul la Crucea Roşie, pătrund în ferma ei în deplină seninătate glandulară.

– Doamna de Broutemiche? mă hazardez eu.

– În persoană, domnule comisar, răspunde superba, împăturindu-şi publicaţia.

– Mă cunoaşteţi? mă mir eu năucit.

– Nu, dar Alain numai ce mi-a anunţat vizita dumneavoastră. Cum în afara factorului şi a celor care-mi livrează marfa, e o raritate ca un bărbat singur să intre în magazinul meu...

Are un râs feroce. Într-adevăr, drăgălaşa asta mi se pare puţin bizară. Ceva inuman mă incomodează în pesoana ei. O scânteie de demenţă în ochi. Un soi de vanitate sălbatică, de orgliu interplanetar. În ceea ce o priveşte, fundamentul filozofiei ei este „eu şi Dumnezeu".

– Eram convinsă că poliţia va începe prin a se interesa de mine, când va intra în acţiune, continuă incomodanta persoană. Vă daţi seama: metresa tatălui al cărui copil a fost răpit, ce os bun de ros, chiar din capul locului! Ei bine, dragul meu comisar, nu-s amestecată în povestea asta, deşi am prevăzut-o practic, şi l-am prevenit pe Alain.

Această afirmaţie insolită mă irită, respectiv mă pune pe picior de război.

– Ce înţelegeţi prin faptul că „aţi prevăzut"?

– Conjunctura astrelor care o guvernează pe Alice. Trigonul ei autoblocant avea o conexiune fericită cu Venus într-o parabolă deviată în raport cu Marte, concluzia: „Alice avea să trăiască un eveniment în măsură să-i schimbe fundamental destinul". Reşedinţa ei lunară avea să se implice în agitatorul endemic a lui Jupiter, dragul meu. Astfel încât, inexorabil, trebuia să aibă loc această bulversare totală. Toate astea i le-am spus şi i le-am repetat lui Alain. Dar el e sceptic. Nu crede nici în Dumnezeu nici în diavol şi cu atât mai puţin în astrologie. Vă daţi seama: Capricorn, cu ascendent în Taur!

Exact asta gândeam şi eu: e un pic sărită de pe axă tăntilica asta. Cum face faţă la pat o femeie în asemenea măsură îndobitocită de prevestirile ei astrale? Mai deloc. Cum şi-o afla plăcerea Lambert de Boaşele-noastre-Drăgălaşe când escaladează brancarda asta? Urgent, inversez reactorii aprecierilor mele. Când am intrat şi i-am privit geografia, am crezut că tăticul lui Alice face dragoste ca un nebun cu tipesa. Dar a fost destul să-mi servească trei replici ca să gândesc mai rău decât contrariul.

– Dumneavoastră sunteţi Cancer, nu-i aşa, domnule comisar?

– Într-adevăr.

– Ce ascendent?

– Săgetătorul.

– Data de naştere?

– N-am venit aici ca să-mi dau în cărţi, doamnă.

Belle Isabelle sare în sus.

– Asta-i bună, n-o să mă asimilaţi acum unei ghicitoare în cărţi, uneia care prevesteşte aventuri galante! Astrologia e o ştiinţă recunoscută şi care...

– Dacă aveţi de gând să ţineţi o conferinţă pe această temă, trimiteţi-mi o invitaţie, am să fac imposibilul să iau şi eu parte. Dar timpul ne presează, doamnă: o tânără a fost răpită, iar misiunea mea este să o găsesc. Atunci fiţi amabilă, vă rog şi răspundeţi-mi la întrebări într-o manieră cât mai puţin astrală posibil.

Tonul meu, expresia, îi pun lacăt la gură. Decide să mă urască în tăcere. Cele două aruncătoare de flăcări ale ei continuă să se plimbe pe chipul meu fotogenic. Prevăd că e pe cale să-mi ticluiască un horoscop plin de gărgăriţe. Prăjit, ciuruit de pretutindeni, cu turbulenţe planetare să faci pe tine, nu alta. Bun, să trecem peste. Destinul meu nu-l priveşte decât pe Dumnezeu şi pe mine. Ne ocupăm noi de treaba asta, El şi mandea. Ne-am şi repartizat treburile: eu cred în El şi El crede în mine. Aşa ceva se numeşte *divine agreement*[1].

Cât se poate de copoi, mă apuc s-o interoghez pe „Belle Isabelle". Rezultaul – ceva mai puţin decât deloc. Ceea ce rezultă din discuţia noastră e că persoanele apropiate de Lambert, respectiv fiica şi prietenii, n-o prea venerează pe coana de Broutemiche fiindcă, potrivit declaraţiilor ei, nu-i frecventează.

Legătura ei cu Alain se rezumă la câteva întâlniri tandre de două trei ori pe săptămână. Înţeleg că industriaşul e cel care finanţează cumpărăturile din buticul ăsta numai zderenţe. La început, fiind vexată, se dovedeşte reticentă, dar pofta vine vorbind şi iată că acum îi dă înainte cu ideile ei fixe. Curând mă întrerupe ca să mă anunţe că zodia Cancerului cu ascendent în Săgetător nu-i rea deloc, dar din păcate am să nimeresc în nu ştiu ce rahat constelar, care o să-mi deterioreze bielele locomotivei pentru multă vreme. Mai întâi, ar trebui să mă aştept la o călătorie iminentă. Şi nu o să fie o croazieră de plăcere, îmi prezice ea. Cu atât mai rău pentru mine că refuz să-i dau data şi ora naşterii, ar fi putut să-mi spună

[1] Acord divin – limba engleză. (n.tr.)

mai multe şi să-mi ticluiască un plan antibelele care să mă scape de ghinioane sau să le facă ceva mai suportabile. Fiindcă mă încăpăţânez, am să fiu nevoit să mă descurc de unul singur, să fac faţă adversităţilor cum am să pot. Ea se spală pe mâini, pe picioare, pe ochi şi chiar pe fund.

Când plec de acolo, am un cap mare cât Sediul Televiziunii. Decât muieri ca astea, aş prefera să am de-a face cu un tăietor de lemne din Vosgi sau un pescar din Fécamp, ca să-mi pun la treabă livra fără os. Dacă se prezintă ocazia, ar fi cazul să-i iau un interviu lui Lambert. Pe plan uman, ar fi o experienţă în plus, să-mi dau seama care-i problema lui.

Pentru că *Pasha Club* nu-şi deschide porţile decât la ora 21, mă hotărăsc să fac o pauză şi să mă alipesc petrecăreţilor participanţi la botezul lui Apollon-Jules sau, cel puţin, la ceea ce a mai rămas din sărbătoare. Ajung la *Bibanul de pe Marna* spre sfârşitul după-amiezii. Un chelner cu haina descheiată face relaş în faţa stabilimentului fumând o ţigară.

– Mai găsesc pe cineva la botezul Bérurier? îl întreb.

Tipul afişează o expresie dezgustată.

– Mda, au mai rămas câţiva.

Zăresc maşina lui Béru într-o parcare. Acest rarisim vehicul, de aproape cincizeci de ani, are parbrizul înlocuit cu un placaj, portierele absente sau legate cu sârmă şi în chip de banchete nişte lăzi deasupra cu perne desfundate.

Urc în sala „particulară" unde se desfăşoară festinul. Trei zgomote de natură diferită îmi agresează timpanele mai înainte să intru: urletele unui prunc, sforăiturile unui bătrân şi un cântec de beţie ale cărui cuvinte sunt nedesluşite datorită interpretului.

Intru!

O, ce dezolare!

Numai Rossellini[1] ar fi putut „inventa" scena care mi se oferă. Masa lungă şi lată e încărcată cu sticle goale, faţa de masă, roşie acum datorită beaujolais-ului vărsat, e plină de grăsime, boţită, arsă de ţigările nesupravegheate. Pe mijloc, naşul Pinaud sforăie cu obrazul într-o porţie de tort cu ciocolată de care l-a privat un somn brusc. Apollon-Jules se târâie pe jos, mai curând se zbate cu mişcări primare de crab răsturnat pe spate. A apucat (cum?) o bucată de cârnat pe care-l suge de parcă ar fi vorba de colosalul sân matern.

Călare pe un scaun, Béru gâlgâie ce-a mai rămas dintr-o sticlă de rachiu. E criţă că nu-şi mai vede nici mâinile. Şi probabil că-i fericit deoarece, consoarta lui, aplecată peste masă şi cramponată de ea, se lasă prelucrată de un plonjor magrebin, care procedează sistematic, hotărât, mândru şi dominator. *Babel Oued Story!* Îi cade bine amicului meu! Asta-i Franţa cea Mare, unde oamenii îşi dau o mână de ajutor, cum zice aşa de bine Ivan Levai, şi-i interzic lui Pen[2] să-i aducă până şi cea mai mică atingere!

Şi ea beată turtă, tânăra mămică ajunge în sfârşit să mă întrezărească prin ceaţa etilică şi-mi aruncă:

– Îţi dai seama ce îndrăzneală pe chelnerii din bomba asta, Antoine? A trecut o oră de când fac cu rândul la fundul meu! Nişte hrăpăreţi: tu îi dai unuia degetul, iar restul are pretenţia să le dai comoara! Sub pretext că l-am supt camaradereşte pe şeful de sală, o persoană destul de plăcută, acum s-au aşezat toţi la coadă.

Arabul îşi continuă şedinţa aerobică (dacă îndrăznesc să spun fără să fiu tratat imediat drept un rasist murdar). Plonjează cu

---

[1] *Roberto Rossellini* (1906-1977) – cineast italian (n.tr.)

[2] *Jean Marie Le Pen* – om politic francez, preşedintele Frontului Naţional. (n.tr.)

metodă şi discernământ. Berthy se lasă în voia lui, fiind o persoană cu suflet mare, anesteziată cum e de pileală.

– Şi ceilalţi convivi? mă interesez eu.

– Plecaţi! Tuşa Pinaud a făcut o criză de bilă după ugerul cu ceapă şi au îmbarcat-o într-un taxi. La brânzeturi, Mathias a primit un telefon cum că individele care aveau grijă de plozii lor au declarat forfait, şi atunci au şters-o. După masă, când s-a servit lichiorul, „năşica", maică-ta, a plecat şi ea cu Toinet. Marie-Marie şi logodnicul ei au condus-o acasă. Noi ceilalţi, Pine şi Grasu, am rămas să stingem tot ce era de băut. Dar uite că-l văd pe Apollon-Jules că se târâie pe jos. N-ai vrea să-l pui la loc în coşuleţ până când mă termină Mahomed? Mersi mult de tot. Vrei să guşti ceva, Antoine? Comandă tot ce vrei, azi e sărbătoare. Dacă ţi-aş spune că sunt cam ameţită, eu care nu beau niciodată sau aproape niciodată.

Încearcă să-şi întoarcă botul spre spate şi întreabă:

– Mai durează, Mohamed, ce naiba! Mi-a deteriorat o bielă cu forţa cu care mă răzuie nebunaticul. Destul că şeful nu reuşea să atingă orgasmul, n-am nimic împotrivă, dar nu-i cazul să abuzezi, băiete! Cu atât mai mult cu cât e ora când îi dau copilului să sugă...

– Le rezolvăm pe toate, doamnă, promite plonjorul plonjat.

Bagă în viteza superioară.

Mă uit în jurul meu, la oamenii ăştia, la scena de excepţie. Mă întreb dacă nu cumva conjugarea lor n-ar furniza o imagine perfect compozită a „onoarei".

Un chelner, care a trecut de acum de Berthe, îşi face apariţia în cămaşă.

– Doriţi ceva? se informează el.

– Da, mă decid: o omletă cu slănină şi un pahar de vin roşu, fiindcă am făcut abstinenţă.

Chelnerul face o strâmbătură.

– N-a mai rămas decât patronul la bucătărie, să văd dacă îi convine să treacă la treabă.

Brusc, un susur de izvor. Alexandre-Benoît se uşurează fără să se mai ridice de pe scaun sau să-şi descheie prohabul.

– Omul meu e cui, se extaziază Berthaga. L-am mai văzut eu pilit, dar în halul ăsta nu-mi amintesc. Notează că are o scuză, nu? Copilul ăsta pe care nu-l mai aşteptam, pe care nu-l mai credeam posibil, şi care e aici, aşa frumos, leit taică-său... Un dar ceresc Antoine!

Începe să se smiorcăie exact în momentul în care Mohamed juisează sobru, fără un strigăt, fără un geamăt. Rămâne imobil o clipă, foarte scurtă, înainte de a-şi părăsi gazda, apoi se eliberează şi-şi şterge ogiva detectoare cu partea care atârnă a feţei de masă.

Omleta mea sfârâie. Mănânc cu poftă, încercând să trag nişte concluzii. Deplasările şi recentele mele vizite mă preocupă. De data asta am intrat în afacerea Lambert. Aproape întotdeauna, la începutul unei anchete, e o perioadă incertă. Te impregnezi, înţelegi? Adulmeci. Fiecare caz are mirosul lui, se populează de mutre pe care trebuie să le cunoşti. Se cuvine să-l situezi, geografic, social, uman.

Plonjorul satisfăcut îşi vede de drum. Cineva bate la uşă. E socrul patronului, un bătrân văduv, care-şi face de lucru prin grădină ca să aibă o „ocupaţie". De opt ani se macerează în castitate şi, în pofida celor şaptezeci şi cinci de ani, i s-a cam oprit în gât. N-ar binevoi doamna să-l demareze puţin cu mâna? Nu-i sigur de nimic, dar nu i-ar displăcea să tenteze experienţa, doar ca să verifice în ce stadiu e.

Berthy îl refuză.

A fost destul de darnică, individa. Ce părere ai, trebuie să-şi

mai aerisească şi ea puţin fesele, ce dracul! Cu atât mai mult cu cât pe o masă, mersi, nu mai serveşte! Îi deranjează digestia. Simte ca o greutate în dreptul stomacului. Şi pe urmă e vremea să-i dea sân pruncului ei lacom. Fiecare la rândul lui, nu? Mai ales că străbunul, dacă trebuie să-l acţioneze la manivelă, nici n-a ieşit încă din han, e cazul s-o spunem! Regretă very serios, dar rămâne pentru altă dată, când Apollon-Jules o să ajungă la prima comuniune; dacă moşulică o să reziste până atunci, o să-i dea prioritate, pe cuvânt!

Plecarea e homerică. Personalul acceptă să-l transporte pe Béru până la caleaşca mea. O să-şi lase căruţa la hotel, nefiind în stare să conducă. O să achite nota mâine când are să vină după maşină. Patronul e aşa de încântat să ne vadă plecând încât acceptă principiul. Pinaud se ia după cortegiu, clătinându-se. La doi sau trei paşi, unul dintre genunchi îi cedează şi are parte de o genoflexiune involuntară.

Îndes toate aceste reziduri umane pe pielea maşinii mele Quattroporte, bum! Asta-i, trebuie să conduc echipa până la reşedinţa tinerilor părinţi.

Poanta e că Berthe şi-a pierdut poşeta şi, prin urmare, cheia apartamentului. Atunci, ne întoarcem la *Bibanul „frivol" de pe Marna* s-o căutăm dar, ghinion, bomba a tras obloanele, mîine fiind duminică. Ce să-i faci, cum nu poţi lăsa un nou născut în stradă, decid să-i aduc pe alde Bérurier şi progenitura lor la mine acasă. Să stea în camera de oaspeţi.

Şi pe urmă, nu ştiu ce mă apucă pe drum, dar îmi vine ideea să trec pe la *Pasha Club*. Să fie conştiinţa profesională, crezi?

Da, nu văd altă explicaţie.

O iau pe strada localului, garez maşina la întâmplare, pe colţul a două străzi.

Îi explic Berthei că trebuie să dau o fugă până la club, chestiune de zece minute, şi să binevoiască toţi ţiganii ăştia să mă aştepte.

După care sun la intrarea localului. Uşă blindată cu un vizor ca de puşcărie deschis pe mijloc şi prevăzut cu un grilaj mic din fier forjat.

După puţin timp, cineva răspunde apelului meu.

– Ce doriţi?

– Să intru, răspund cu mare precizie.

– Aveţi legitimaţia clubului?

– Nu, dar poate că asta de aici îmi va servi în egală măsură, presupun eu, plasându-mi însemnele de poliţist dinaintea vizorului.

Magic: mi se deschide!

Un băiat frumos, înţolit în pinguin, mă întâmpină cu o dantură luminată de neoane. În acelaşi timp vioi şi blazat. Arătos fără ca *tailor*[1]-ul lui să se fi străduit prea mult. Genul de individ care vânează văduve bătrâne făcându-le să se bucure de viaţă pe o sofa, în schimbul unui ceas Cartier sau a unei brăţări de la Boucheron. Clubul constituind un vivariu de bătrâne seducătoare, de bunici pe care timpul le-a ruginit şi care se dau în vânt să le derideze comoara un tinerel, cuţitar de meserie.

– Foarte onorat, domnule comisar, e vreo problemă?

Tonul lui liniştit mă asigură din capul locului că, dacă ar fi vreuna el ar fi informat, *Pasha Club* find un local ireproşabil.

– Aş vrea să chestionez personalul restaurantului în legătură cu unul dintre clienţi.

– În acest caz, coborâţi scara. Jos, întrebaţi de Freddy, e şeful de sală.

O iau la vale pe treptele acoperite în întregime de un covor, cu două balustrade aurite şi un ecleraj savant în formă de stele aprinse

---

[1] Croitor – limba engleză (n.tr.)

pe plafon. Un al doilea sclav în smoching şi numai zâmbete mă întâmpină la baza scării. Cel de sus l-a şi pus în temă prin telefonul interior, fiindcă mă înconjoară cu tot zelul, fără să mă slăbească din „domnule comisar". Iată-mă instalat la o masă discretă, în spatele unor plante verzi, artificiale, dar aşa de bine imitate că le dau rădăcini adevărate.

– Acceptaţi un păhărel de şampanie rozé, domnule comisar?

– Cu plăcere.

– Vi-l trimit într-o clipă pe Freddy.

Mă uit la sala luxoasă, numai oglinzi fumurii, cu scaune şi feţe de mese în tonuri de caisă.

Deocamdată, puţină lume: o masă de şase persoane (trei familii) plus încă două de două. Convivii sunt în ţinută de seară, cu excepţia unui bărbat care se mulţumeşte cu un costum albastru în dungi, totuşi a fost primit. Consider că-i un lucru bun să te îmbraci *for the dinner*, din când în când. Dacă ne fâţâim toţi în blugi sau în salopetă ca să mergem la teatru sau să participăm la dineurile moderne, Franţa are să semene rapid cu un afiş de cinema care ridică în slăvi cursele de maraton.

Şampania e delicat dozată şi rece. Dincolo de restaurant, se deschide localul de noapte, în nuanţe uşor portocalii întretăiate de zone tenebroase. Încă nu funcţionează, dată fiind ora timpurie. Dar muzica a început de pe acum să cânte din răsputeri; aceeaşi placă pentru bătrânei, *Strangers în the night* în sirop de trompe Eustache pentru clisme.

Se apropie de mine un tip înalt şi blond, afabil, se înclină la 45 de grade şi se prezintă.

– Freddy, şef de sală, doriţi să staţi de vorbă cu mine domnule comisar?

Aspect, vorbire, bine ajustată: pe scurt un profesionist autentic.

– Nu cu dumneata, în mod special, dragă, îi răspund cu un zâmbet Colgate, dar probabil că vei putea să mă lămureşti.

Mi-ar conveni să se aşeze (sau să ia loc, dacă găseşti forma asta mai convenabilă) fiindcă ţi se pun cârcei dacă vrei să discuţi cu un tip înalt, în picioare, când stai la douăzeci de centimetri de el! Dar ia spune, îţi imaginezi un chelner, fie el şi şef, instalat la masa unui client în plin serviciu?

– Îl cunoşti pe Alain Lambert de Vilpreux, tovarăşe?

Deşi cuvântul tovarăş nu se uzitează în acest loc costositor şi aurit, unde se servesc mai mult homari decât sardele în ulei, şeful de sală îmi răspunde fără să-şi piardă surâsul:

– Da, e un obişnuit al nostru.

– Vine adesea la club?

– Cel puţin o dată pe săptămână.

– Cu cine?

– Când cu fiica lui, când cu prietena.

Şi adaugă:

– E un client bun, foarte gentil.

Deci Lambert nu-i un zgârie brânză. Într-o limonadă de lux, bacşiş *or not* bacşiş , *that is the question*.

– Cred că a venit aici cu fiica lui şi cu nişte prieteni, joia trecută, nu?

Freddy n-a stat multă vreme pe gânduri. Confirmă, arătându-mi o masă.

– Într-adevăr: au cinat la numărul 11.

Acum, dragul meu, mobilizează-ţi bine amintirile. În aceeaşi seară de joi, în apropiere de masa lor, se afla un client solitar. Un bărbat gras, genul levantin, care mânca icre negre cum mănânc eu varză acră.

Freddy nu şovăie nici o clipă:

– Domnul Kazaldi, rosteşte el.

– Cine-i tipul?

– Proprietarul unui grup petrolier; are parale mai grase ca el, şi nu-i puţin deloc!

– Ce părere îţi face, Freddy?

Şi, cum se înroşeşte uşor (toţi blonzii sunt aşa), mă grăbesc să-l liniştesc:

– Să nu-ţi faci probleme, totul rămâne între noi. Dar e foarte important să ştiu ce gândeşti dumneata.

Şeful de sală cade pe gânduri.

– E un om liniştit. I se întâmplă să vină cu prieteni de-ai lui, şi ei arabi, numai bărbaţi; cu toate astea, în cea mai mare parte a timpului, e singur. Îi place să mănânce, şi, să-mi fie iertat termenul, se îndoapă. E un client graş (aici, începe să râdă) la propriu şi la figurat. În ciuda coranului, bea alcool, în cantităţi mici, ce-i drept.

– După ce mănâncă, se duce la agăţat în localul de noapte?

– Nu l-am văzut niciodată trecându-i pragul. Nu cred să-l intereseze femeile. De altfel, nici bărbaţii, adaugă el. E un fel de... cum se numeşte aşa ceva, nu eunuc, ci...

– Castrat?

– Da, castrat, asta era. În rest, are şi o voce de femeie care surprinde la un corp atât de enorm.

– Cum l-ai clasa, Freddy, printre răi sau printre buni?

– Oh, printre cei buni, nu încape nici o îndoială; ba mai mult, printre oamenii cumsecade care inspiră milă. Singurătatea lui, bulimia, au ceva patetic.

– Pe parcursul serii n-ai remarcat nimic anormal la masa lui, sau la masa lui Lambert?

Marele blond cu două şosete negre pare surprins de întrebarea mea. Se uită la mine, apoi îşi roteşte privirea prin sală să caute umbre pe la mesele ocupate de cei pe care îi evoc.

– Drept să vă spun, nu, domnule comisar.

– Nici un incident, cât de mic?

– Niciunul.

– Ei bine, îţi mulţumesc. Îmi faci împresia că eşti un băiat foarte de treabă, dragă Freddy.

– Vă mulţumesc pentru aprecieri, domnule comisar. Nu mai aveţi nevoie de mine?

– Nu.

Se înclină din nou şi pleacă.

Mai beau un gât de şampanie. Ia uite, mi s-a golit paharul. Cum nu suport să mă port mitocăneşte, mai comand o cupă, de ce aş şterge-o aşa ca un nespălat. Şi atunci se produce hărmălaie pe scară. O voce puternică şi bolovănoasă urlă:

– Dacă-ţi închipui că ai să mă împiedici să cobor pe mine, pe fiul şi pe soţia mea, te înşeli, păduche! Un nou născut în stare de necesitate, plin de rahat până la urechi, s-o văd şi pe asta!

– Dar, domnule, acesta e un club privat! Nu sunteţi în ţinută! şi nu primim copii, e imposibil!

– Nu-s în ţinută, eu! Nu, am impresia că visez! Un costum pe măsură de provenienţă „Bărbatul elegant Bastille". Piei din ochii mei că te fac fărâme, nehalitule!

Un zgomot surd, încă unul, nişte zdupăituri şi frumosul Valentino de la intrare, în smoching, se prăvăleşte cu labele în sus şi nodul papionului ajuns în creştet (un Paşte fericit!).

Colegii se grăbesc să-l ajute şi să-l ridice în picioare. Suveran, dând la o parte valetărimea, apare în sală Maiestatea sa Alexandre-Benoît Întâi, tatăl prinţului Apollon-Jules, ciufulit, boţit, congestionat, violaceu, plin de pete.

Freddy dă fuga să se interpună. Dar Mamutul îşi ridică legitimaţia de poliţist, lătrând:

– Gura, sclavule! Să nu acorzi ajutor unui prunc ameninţat să se înece în rahat, s-ar putea să vă coste scump, pe toţi!

Se întoarce spre scară.

– Vino, dragă Berthy, vino, porumbiţo, şi dă-mi mie floricica asta, să nu care cumva să cadă! Uite, pune-te la masa aia de colo, lângă cea a lui Tonio. O să fie taman bine să schimbi bijuteria asta de copil. Ar fi trebuit să iei mai multe scutece, dar domnii de aici o să-ţi pregătească nişte şervete de masă ca să le înlocuieşti. Hai, tipilor, fuga marş! Şi mai aduceţi şi un vas cu apă caldă să spălăm pruncul ăsta Iisus.

Se apropie de convivii sideraţi de o asemenea intruziune.

– Scuzele mele, oameni buni, dar când e urgent, e urgent, nu-i aşa? Continuaţi să haliţi şi nu vă faceţi probleme, e o treabă de câteva minute, deşi doamna Bérurier, aici prezentă, e novice, fiind primul ei bambino. La al cincisprezecelea o să i se dea mâna.

Izbucneşte în râs şi se apropie de mine.

– Ce părere ai, tipule, trăieşti pe picior mare. Musiu îşi clăteşte dinţii din fund cu băuturi regale, în timp ce moştenitorul meu tremură de frig în maşina lui! Trebuie să fii nesimţit, bravo! Se vede că nu eşti tată. Fibra paternă, individule, habar n-ai ce-i aia! Într-o bună zi o să-ţi dai seama. Garson! Trei rachiuri, e botezul, fac cinste!

Conciliabul serios printre trupele de la *Pasha Club*. Ar telefona la poliţie pentru evacuarea rapidă a squattëri-lor[1], dar cum aceştia sunt ei înşişi de la poliţie, simt o reţinere sărmanii! Şi pe deasupra, patronul e plecat la ţară pentru *uichend*, fir-ar să fie! Bun, trebuie să lase tornada să treacă; vai de capul clienţilor. Toată lumea ştie că trăim timpuri dificile, pline de riscuri şi de neprevăzut. Cuplul ăsta folcloric şi Hopa-Mitică al lor urlător nu este chiar aşa de periculos, deşi tatălui îi pleacă pumnul tare repede!

---

[1] Persoană fără locuinţă care ocupă în mod ilegal un spaţiu locativ vacant sau care urmează a fi distrus. (n.tr.)

Atunci, fie: trei rachiuri! Plus un bazin cu apă şi şervete. Apollon-Jules îşi închide gura biscotte muzica ambientală se vede că-l calmează oarecum. Chelnerii încep să se distreze, să râdă pe sub mustaţă. Eu îi pun în palmă lui Freddy o bancnotă babană de două sute de franci, ca să calmez spiritele.

Trei cuvinte explicative: botez, o fire impulsivă acest fost ministru. Freddy bagă banii în buzunar, înţelege situaţia.

– Domnule comisar, mi-aţi pomenit de un incident în cursul serii de joi. Ceea ce am să vă spun nu constituie chiar un incident, e mai degrabă un detaliu, un simplu detaliu...

– Dă-i drumul; sunt numai urechi; în meseria mea, cu detalii mici se construiesc adevărurile mari.

– Atunci seara, domnul Kazaldi m-a pus să-i chem şoferul.

– Aici?

– Am trimis după el. I-a spus câteva cuvinte şi băiatul s-a retras. N-a durat decât o clipă. Vedeţi bine că e ceva lipsit de importanţă.

– Se uzitează aşa ceva?

– Nu, a fost pentru prima dată.

– I-a spune-mi Freddy, *Pasha*, fiind un club privat, probabil că aveţi lista membrilor cu adrese lor; aş vrea s-o capăt pe cea a lui Kazaldi.

NORUL

Alice privea cerul printre motivele din fier forjat care-i cetluiau fereastra. Văzu un nor roz, singurel pe cerul albastru, asemănător celui din desenele copiilor. După o clipă, încearcă senzaţia delectabilă de a fi întinsă pe acel nor şi de a pluti, departe, deasupra vieţii, în sfere fericite.

Apartamentul pe care-l ocupa era un nor.

Un nor roz.

BANG !

Chelnerii ceremonioşi de la *Pasha Club* sunt foarte captivaţi de lecţia de puericultură predată de Berthe Bérurier. Fac cerc în jurul mesei, admirând dexteritatea tinerei mame ocupată să-şi schimbe heruvimul.

Foarte calmă, stăpână pe sine (şi stăpânită de oricine întinde mâna), îşi asezonează demonstraţia cu comentarii:

– Trebuie să ţi se dea mâna, vedeţi? Ceea ce m-a ajutat e că de multişor specialitatea mea curinară este dropul învelit în prapur. Imaginaţi-vă că popoul copilului este unplutura. Aşezaţi scutecul în felul ăsta, în triunghi, aşa încât să formeze trei unghiuri, când sunt corect triunghiulare. Petreceţi colţul din mijloc printre picioarele pruncului, tipărindu-l bine, dar nu prea tare ca să nu-i loviţi boaşele, pe urmă...

Părăsesc cursul ca să-i telefonez mamei că în seara asta are să aibă trei musafiri.

Nici n-apuc să scot o vorbă cu bătrânica mea dragă, că ea începe să-mi strige:

– Antoine, te caută serviciile de ascultare. Trebuie să suni acolo de urgenţă.

Noutatea mă descumpăneşte într-o oarecare măsură.

– Te-ar deranja dacă am să aduc la noi acasă familia Bérurier pentru o noapte? Şi-au pierdut cheile şi n-au unde să se ducă împreună cu copilul.

Bineînţeles, Félicica mea mă anunţă că-i încântată. Conchita, servitoarea noastră de origine iberică, numai ce a pregătit ieri camera de oaspeţi. O să se ducă să recupereze din magazie cădiţa care i-a servit lui Toinet.

– Nu te agita prea mult, iubita mea, ştii bine că igiena nu-i în cap de listă la alde Bérurier.

Acestea fiind spuse, închid ca să telefonez la „ascultări". Unul dintre cei care asigură serviciul de noapte mă anunţă că are ceva interesant privitor la afacerea Lambert.

– E vorba de o cerere de răscumpărare?

– Exact, domnule comisar. L-am chemat pe Lesgourde, tehnicianul nostru expert, şi el lucrează acum la bandă.

– Vin imediat.

Şi iată-ne la drum cu direcţia poliţie, cei trei Bérurier, Pinuche adormit şi cu mine.

Pe parcurs, le propun să trezească un lăcătuş ca să poată intra la ei acasă, dar nu sunt de acord. Nu, nu, au să mă aştepte. Preferă să doarmă la Saint-Cloud, o să fie mai plăcut. Eu turbez că nu mi-am luat sesamul faimos care ar fi soluţionat problema cheilor. Dar în dimineaţa asta, plecând la botez, de unde să-mi treacă prin cap că aş putea avea nevoie de el. Concluzia, poliţistul din zilele noastre nu trebuie să se despartă niciodată de ustensilele lui, sărbătoare ori ba. Chiar dacă s-ar duce să facă dragoste în hotelul *Păduchele Hâtru*, are nevoie de tot materialul din dotare.

La poliţie, serviciul de ascultări se află într-un local aparte numai tehnică la tot pasul. Câţiva curcani, numai în cămaşă dau pe gât cutii de Kronenbourg, bătând cărţile, fiindcă aşteptarea e lungă. Se macerează într-un nor de fum care dau încăperii ambianţa unui tripou american. Pe un perete, posterul gigantic al unui fotomontaj reprezentând-o pe madam Thatcher făcând dragoste pe la spate cu

domnul cancelar Khol. Cei doi protagonişti stau cu faţa spre obiectiv, cu degetele făcând semnul victoriei. E destul de haios, cu atât mai mult cu cât balcoanele Doamnei de Fier (în engleză: *the Iron Lady)* se târâie pe jos ca două perne umflate prost.

– Salut, băieţi! strigă Bérurier, care a insistat să vină cu mine, purtând preţioasa lui cocuţă în braţe. Ia uitaţi-vă aici să vă arăt ce-am fost în stare la pat!

Îşi depune încărcătura pe masă. Trezit şi orbit de lumina puternică, Apollon-Jules începe să urle cât îl ţine gura. Pornesc să vibreze cadranele aparatelor şi colegii noştri de la tehnică se ascund cu degetele în urechi.

– Vă prindeţi, ce bestioară! dă pe dinafară fericitul tată. N-are decât două luni, dar i-ai da opt ani. Când l-am dus la biserică în dimineaţa asta, preotul a întrebat dacă-i vorba de botez sau de prima comuniune. Ce artilerist o să mai iasă din el, nu?

Băieţii se uită la descendentul vociferant.

– Şi ce mezelar! îl asigură unul dintre ei. O să guiţe mai ceva ca porcii tăiaţi de el.

– Tată-său era roşcovan, nu? sugerează un perfid.

Gluma nu-l deranjează pe Béru.

– I s-a făcut un text sângeros, are aceeaşi grupă ca şi mine: AB pozitiv, ca Rebus. A şi B iniţialele lui Alexandre-Benoît, e o coinciziune, nu?

– Ai dreptate, intervine unul dintre sticleţi, e o coincidenţă, dar numai o coincidenţă.

În vreme ce domnii fac schimb de politeţuri, eu trec în laboratorul alăturat, unde colegul meu, Léonce Lesgourde „se ocupă" de faimoasa bandă. Stă aplecat asupra platourilor, reglează amplificatoare, manevrează manometre, pe cap cu o cască prevăzută cu receptoare planturoase. Îmi întind mâna între faţa lui şi obiectul muncii ca să-i atrag atenţia şi el îşi înalţă capul.

– Oh, dumneavoastră eraţi, domnule comisar.

– Pot să ascult şi eu concertul tău, Léonce?

– Un moment.

Bobinează banda şi-i dă drumul.

De ce oare mă cuprinde dintr-o dată o emoţie puternică? Pentru că are să se petreacă ceva de importanţă capitală? Toată după-amiaza am cărat în adâncul sufletului necazul lui Alain Lambert. Nici un sfert de oră nu s-a scurs fără să nu mi-l imaginez chircit lângă telefon, cuprins când de spaimă, când de speranţă; îmbătrânind cu fiece oră, nebun de disperare, dar luptând să-şi păstreze cât de cât calmul, pentru că singurul lucru pe care-l poate face pentru copilul furat: e să se stăpânească, să fie gata pregătit.

Soneria telefonului. În două reprize; a doua nu ajunge până la capăt. E ridicat receptorul. Galsul înnebunit, dar care se vrea ferm al lui Lambert:

„– Alain Lambert, vă ascult ."

Urmează o tăcere. Frica interlocutorului? O ultimă manevră?

„– Alo!" strigă Lambert.

Se face auzită o voce ciudată, amintind de cea a unui robot de televiziune. Cavernoasă, mecanică, trucată:

„– Cât timp vă trebuie să faceţi rost de cinci milioane de franci în bancnote de o sută? "

O nouă tăcere. Cât i-a trebuit lui Lambert să realizeze că-i vorbeşte ticălosul care i-a răpit fata. Să-şi dea seama de sumă. Să-şi treacă în revistă posibilităţile. Să...

„– Mâine după-amiază! sfârşeşte prin a răspunde el. Cum se simte ea?"

„– O să se simtă bine dacă ai să-ţi ţii gura. O să revin cu un telefon."

Şi trosc! închide.

Lambert strigă de trei ori „Alo!" care merg descrescendo, apoi închide şi el.

Lesgourde îşi muşcă o pielicioară moartă din dreptul unei unghii şi o scuipă la doi metri.

Ne uităm unul la altul.

– Erai pe fază, Léonce, îi spun. Îmi poţi da unele indicii?

El clatină din cap.

– Prea scurtă convorbirea ca fraţii să poată localiza apelul. Totuşi, cred că aş putea afirma că-i vorba de o femeie.

– Nu s-ar fi zis.

– Îşi deghiza vocea folosindu-se de un vibrafon vocal, dar la amplificator şi cu ajutorul metodei Blochard de descompunere, se percep accente feminine în silabele mute.

– Bun, deocamdată am obţinut atât.

Îmi iau rămas bun de la colaboratorii mei, după ce le-am recomandat să caşte bine urechile. Mâine s-ar putea să fie decisiv.

Ziua de mâine e marcată de un eveniment de cea mai mare importare, cum zice Béru: moştenitorul lui s-a îmbolnăvit. Varsă şi are febră de 40 de grade. Pregătiri de război la Félicie. Îl chemăm pe doctorul nostru care soseşte cât poate de repede. Internistul diagnostichează o infecţie intestinală, probabil datorată faptului că Apollon-Jules a mâncat ieri produse nu tocmai indicate pentru prunci de două luni: cârnaţi, peşte prăjit, profiterol.

E prima lui boală. Înnebunit, Alexandre-Benoît îşi regăseşte intactă credinţa anilor copilăriei şi se pune pe recitat *Cred într-unul Dumnezeu, Tatăl Nostru*, de nu mai conteneşte ca să înduplece cerul să-i salveze urmaşul la care nu mai sperase.

Cavalcadă la farmacie. Date fiind împrejurările şi cum nici nu se pune problema să fie transbordat micul bolnav, familia

Bérurier va continua să stea la noi. O fiinţă mai devotată ca mama, poţi să mori şi nu găseşti.

Calmul revenind, mă hotărăsc să-i fac o vizită lui Alain Lambert de Vorba-aia. Bérurier îmi cere să mă însoţească, să-şi mai schimbe puţin gândurile. Îl iau cu maşina mea şi, patruzeci şi cinci de minute mai târziu, debarcăm la bietul părinte înspăimântat. Ce ruină! I-ai da optzeci de primăveri, elegantului. Deşi s-a ras şi s-a îmbrăcat cu grijă, e complet distrus, tipul.

Îmi strânge mâna fără vlagă.

– Aveţi ceva noutăţi? mă întreabă el.

– Încă nu, dar dumneavoastră?

– Nu, nimic!

Asta-i: mă trage-n piept. Se fereşte de poliţie. Nu vrea să ne băgăm nasul în tratativele lui şi atunci a decis să manevreze de unul singur, fără să-şi dea seama că nu-i în stare.

Ciudat, nu bănuieşte că telefonul i-a fost pus sub supraveghere. E ceva atât de elementar, dragul meu Watson, o măsură ca asta. Cum îşi închipuie un om inteligent, civilizat, modern, că o să-l lăsăm singur, bazându-se numai pe sine? Poate e conştient, totuşi, de precauţiunile luate şi evită să vorbească pentru a-şi păstra libertatea şi să ne-o lase şi pe a noastră? Nici un fel de interferenţă în problema despăgubirii. Are să-şi joace rolul, cinstit, iar noi va trebui să-l jucăm pe al nostru. Înclin mai curând spre această versiune.

– S-ar părea că aţi luat legătura cu prietenii, cu toţi prietenii mei, rosteşte el.

– Într-adevăr.

– Şi n-aţi obţinut nimic, evident?

– Nu tocmai.

– Nu tocmai ar da de înţeles că aţi scos la iveală nişte aspecte pozitive, nu?

– Să zicem mai simplu, nişte impresii.

Bérurier, pus la curent cu situaţia, declară că ar vrea să discute cu personalul.

– Şoferul e plecat după treburi, dar soţia lui e la bucătărie, îl informează Lambert.

Grasu ne părăseşte pentru un moment. Abia ne-a întors spatele că telefonul a şi început să zbârnâie. Lambert păleşte şi se uită la mine.

– Vă rog, fac eu, inocent.

Cât e de încurcat când ridică receptorul!

– Alain Lambert, vă ascult.

Interlocutorul îl interlochează. Ceea ce-i spune pare să-i ridice „clientului" meu o piatră de pe inimă, fiindcă declară pe un ton satisfăcut:

– Sunteţi foarte amabil, dragă domnule Durbard. N-am să uit gestul dumneavoastră. Ei bine, treceţi pe la mine la ora două pentru... formalităţi. Vă mulţumesc din inimă.

Antonio priveşte pe fereastra care dă spre o grădină de dimensiuni reduse, savant plantată cu arbuşti şi întreţinută cu grijă. Pe mijloc, se află un foişor dintr-o împletitură metalică pe care se ridică tufe de trandafiri. O masă şi câteva scaune mobilează acest cuib romantic. Mi-o imaginez pe domnişoara Lambert, vara, citind în colivia asta idilică.

În ce cuşcă sordidă o fi zăcând acum, dacă admitem că a rămas totuşi în viaţă?

Bérurier întârzie. Îl las să-şi vadă de treabă, ştiind că-i un poliţist pe cinste cu iniţiative bune, care întotdeauna şi-au arătat roadele.

Lambert oftează.

– Am să înnebunesc.

Are atâta disperare în glas încât îmi las mâna pe umărul lui.

– Nu vă pierdeţi cu firea şi păstraţi-vă încrederea: situaţia se va limpezi.

Sunt sincer, pentru că de când i s-a vorbit de răscumpărare, mi-am recăpătat speranţa. La început mă temeam că răpirea nu este legată de bani, şi, într-un asemenea caz, te poţi aştepta la orice. De când, însă, i s-au pretins cinci milioane, mi-am zis că circulăm într-un domeniu convenţional. Alice devine o marfă de vânzare. El are s-o răscumpere. Dacă nu se produc ceva fisuri, s-ar putea întrezări un *happy end* în curând.

– Îmi permiteţi să dau un telefon, domnule Lambert?

– Vă rog.

Cu o sublimă neruşinare sun la serviciul de ascultări. Mă vor considera îndrăzneţ, să-i caut chiar pe linia ţinută sub supraveghere.

– Comisar San-Antonio; aş vrea să ştiu ce noutăţi mai aveţi?

– Putem vorbi?

– Evident.

– În dimineaţa asta, devreme, Lambert i-a telefonat bancherului său, un anume Dubard. I-a spus că-i trebuie foarte urgent cinci milioane, bani lichizi. Bancherul poate să-i vândă titluri, obligaţii, sau la nevoie să-i aprobe un împrumut. Deşi Lambert nu i-a furnizat nici o explicaţie, celălalt s-a prins imediat asupra destinaţiei banilor, când i-a precizat că suma va trebui să fie reunită în bancnote de o sută de franci. În orice caz, a rămas discret. Acum câteva minute, tocmai i-a...

– Asta ştiu. Mulţumesc. Am să vă mai sun ceva mai târziu.

Se întoarce Béru, muşcând dintr-un sandvici cu ficat de gâscă lung ca un oleoduc (din Windsor).

– Aveam un dinte cariat, explică el, şi bucătăreasa dumneavoastră a binevoit să-mi pregătească acest aperitiv uşor.

Puţin îi pasă lui Lambert, dacă ai şti! Nici măcar n-a auzit. Îl părăsim ca să-şi trăiască viaţa în sferele lui.

Nici n-am ajuns bine pe peron că Grasu jubilează:

– Straşnică, bona, fără fasoane ieftine. În ochii ei, poliţia e ceva magic. S-a lăsat regulată pe masă fără să facă mofturi, deşi purta un chilot de femeie cinstită, ca pe vremuri. I-am tras-o monstruos. *Couicli*[1], biscotte după atâtea distracţii, m-au luat simţurile pe sus. În dimineaţa asta m-am trezit cu o mandrină de senegalez. Din cauza grijilor cu copilul, n-am îndrăznit să mă iau de grăsană, dar nu mă puteam fâţâi toată ziua în starea asta. Dacă n-aş fi călărit-o pe jugoslava de la Lambert, ar fi trebuit să-mi vărs surplusul la madama Ripaton, din Courcelles.

– Uite aşa progresează ancheta, îl ironizez eu.

– Nu mă bate la cap, tipule. Asta nu m-a împiedicat s-o iau la întrebări pe femeie în timp ce o periam galant. Nu-i frumos să vorbeşti cu gura plină, numai tu poţi s-o faci cu ustensila ta între fesele prietenelor. Ce-am aflat e că Lambert are ca metresă titrată, o paţachină de forţa cinci, o măgăriţă fără pereche care-i face numai scene şi-l tapează de parale. O cocotă niciodată mulţumită. Cu cât îi dă mai multe cadouri şi bani, cu atât vrea mai mult. Nu se înţelegea deloc cu micuţa lăcustă răpită.

– Asta-i tot? ricanez eu.

Tipului îi sare muştarul.

– Ce zici, artistule, nu întinde coarda. Bucătăreasa mă informează despre întreţinuta maimuţoiului, îmi goleşte boaşele, îmi pregăteşte un sandvici cu ficat de gâscă de-adevăratelea, nu pot să-i mai cer pe deasupra să mă ia în pensiune sau să mă adopte, ce naiba!

---

[1] Din englezescul: *quickly* – repede, în grafie franceză. (n.tr.)

Intră în maşina mea, ca alţii la mănăstire, ca să se retragă departe de lume.

Un imobil ultramodern în cartierul Grenelle, pe malul Senei. Holul e mai vast decât Palatul Congreselor, numai în marmură roz, cu plante exotice în ciubere de bronz. Ghereta gardianului ar fi un noroc picat din cer pentru un cadru superior sau un preşedinte director general mediu. Se aude o muzică dulce ca în avion în momentul îmbarcării.

Sun la uşa dublă din sticlă şi o damă arătoasă, gen doctoriţă sau avocat cu renume, vine să deschidă. E gardianul imobilului (la acest nivel de standing, nu mai există portăreasă).

– Domnul Kazaldi? mă informez eu.

– Etajul doisprezece, dar nu-i acasă: a plecat ieri la proprietatea lui din Marrakech[1].

Nu-mi convine, dar nu arăt nimic acestei persoane din înalta societate, promovată cerber printr-o derogare specială, şi o întreb:

– Presupun că a mai rămas personalul în apartamentul lui?

– Da, valetul.

– În acest caz, mă voi mulţumi cu el.

– Vorbiţi araba? vrea să ştie interlocutoarea mea cu îndoială în glas şi încă mai multă în priviri.

– Ştiu să spun *zob* şi *barka*, da, de ce?

– Pentru că valetul nu ştie nici o vorbă franţuzească.

– Nu face nimic, gesticulez elocvent.

Pătrund în ascensor. Colivia de oţel e atât de rapidă încât un violator n-ar avea timp să călărească o văduvă din lumea mare în timpul acestui voiaj, cât de precoce ar ejacula, iar dama ar avea

---

[1] *Marrakech* – localitate din Maroc, la poalele munţilor Atlas. (n.tr.)

cupa cât o intrare în metrou. N-ai timp să-ţi zici: am să număr până la doisprezece, că la mijlocul propoziţiei eşti livrat ca un peşte avariat.

Un apartament pe fiecare etaj, o casă pe cinste. Sun. După un timp infim, ghicesc o privire în spatele vizorului. Mă uit la butonul ciclop drept în reflexul central şi-i fac cu ochiul complice. Individul care te observă n-are timp să realizeze că ţi-e imposibil să-l vezi. Acceptă minunea, se crede privit şi deschide.

Mă trezesc în faţa unui tip ca pentru filmele lui James Bond (unde cred de altfel, să-l fi zărit). Măsoară aproape doi metri, probabil cântăreşte un chintal şi jumătate, are capul ras zero, tenul cenuşiu, pleoapele grele şi o cicatrice de un alb imaculat care şerpuieşte de la ureche spre colţul gurii, făcând un ocol pe la jugulară.

Îl salut grav, cu o înclinare a capului solemnă. Din instinct, încep s-o dau pe englezeşte.

– Aş putea sta de vorbă cu dumneavoastră un moment?

Băiatul rosteşte în limba lui Elisabeth two:

– Domnul Kazaldi nu-i acasă.

Of! Ştiam eu că mormanul ăsta de carne vorbeşte englezeşte. Trebuie să fie saudit, sau dintr-un emirat oarecare, la est de Aden.

– Sunt la curent, tocmai de accea aş vrea să stau de vorbă cu DUMNEAVOASTRĂ.

– Cine sunteţi?

Îl arăt legitimaţia.

– Poliţia. Fac parte din servicul pentru străini şi am nevoie de câteva informaţii.

Se trage într-o parte ca să-mi permită accesul în apartamentul imens ca planetariul din New York, tot numai sticlă şi oţel cromat, mobilat semidesign, semioriental. Salonul, cu mocheta lui verde, ar putea servi drept teren de fotbal dacă s-ar da afară sofalele, pernele şi alte măsuţe joase ca să fie înlocuite de plase.

– Pentru început, v-aş fi recunoscător dacă mi-aţi arăta paşaportul, îi spun.

Gorila (e într-un trening verde şi alb) părăseşte încăperea. Încerc o vagă indispoziţie în acest univers atât de deosebit de al meu. Totul îmi este străin: aranjamentul, mirosurile, viaţa asta organizată pe jos, aproape la nivelul covorului... Ce părere ai, Mihai, n-am întins coarda cam prea mult venind să adulmec acasă la acest bogătaş arab numai pentru că prea s-a benoclat la Alice în seara dispariţiei ei? Dacă am să mă apuc să-i investighez pe toţi motanii care au admirat-o pe această fermecătoare fată, o să am parte de ancheta secolului!

Sclavul lui Aladin se întoarce, nu cu lampa făcătoare de minuni, ci cu un paşaport verzui, pe care mi-l prezintă fără un cuvânt.

Bineînţeles, începe cu sfârşitul. E scris pe două rubrici: arabă şi engleză. Valetul meu se numeşte Karim Harien, născut şi domiciliat în „San'A", capitala Yemenului.

Primul individ pe care-l întâlnesc provenind din San'A. Haios, nu?

Mi-am scos carneţelul de curcan şi notez starea lui civilă, cu un sârg de funcţionar minuţios. Când termin, îi înapoiez documentul lui King Kong.

– De când sunteţi în Franţa?

– De două luni.

– Permis de sejur?

Scutură negativ din cap:

– Eu nu locuiesc aici. Îl însoţesc pe stăpânul meu.

– Nu-l însoţeşti, pentru că el e la Marrakech şi dumneata aici.

– Se întoarce.

– Când?

Ridică din umeri.

– Stăpânul nu spune niciodată.

Stăpânul! Ce părere ai, Yemenul ăsta a rămas teribil de medieval.

– El locuieşte aici?

– Nu, e o locuinţă ocazională.

Am înţeles! Probabil că are ceva asemănător la Londra, New York, Cairo şi alte capitale.

– Domnul Kazaldi are femei?

– Nu.

– Prieteni?

– Nu.

– Trăieşte complet singur?

– Da, cu oamenii lui.

„Stăpânul meu", „oamenii lui"! Ne zbenguim în plin Ev Mediu, îţi spun eu!

Omul aşteaptă, fără să dea semne de nerăbdare. Fatalist. Pot să-l chestionez până la paştele cailor şi îşi va păstra aceeaşi detaşare supusă răspunzând la toate întrebările mele, fără să mă lămurească propriu zis.

Parcurg din ochi luxosul apartament lipsit de suflet. Anonim ca o sală de aşteptare dintr-un dispensar. Care o fi viaţa domnului Kazaldi, în afara afacerilor? Mâncarea? Dacă nu are femei, înseamnă că nu-i atras de ele şi atunci, de ce o fixa pe Alice Lambert la *Pasha Club* cu o asemenea insistenţă încât să-i atragă atenţia Marysei Marate?

– Cum se numeşte reşedinţa din Marrakech a stăpânului dumitale?

– „Oranjeria".

Cum nu ştie franceza, stâlceşte cuvântul, îl pronunţă cu un accent groaznic. Trebuie să-l pun să repete de mai multe ori ca să înţeleg.

Şi atunci, îmi vine o idee care n-are nimic de-a face cu clipa pe care o trăiesc. Mă întreb: „ Ce s-o fi întâmplat cu Pinaud? " Uite aşa, prosteşte.

E atât de furtiv, ramolitul ăsta, atât de puţin, atât de mai puţin decât nimic încât, practic, nu-i bagi de seamă prezenţa şi deci, afortiori, absenţa. Ieri, pe parcursul peregrinărilor mele la *Pasha*, apoi la poliţie, el sforăia în maşina mea. Or, nu se mai afla acolo când am ajuns la mine acasă, în Saint-Cloud. S-o fi trezit într-una dintre acele halte şi s-o fi dus la el acasă?

Gorila din San'A se uită la mine cu un aer impenetrabil, dar eu bănui cât e de surprinsă. Fără doar şi poate sunt un funcţionar cam ciudat. Îi cer paşaportul, îi pun întrebări în legătură cu patronul, pardon, *stăpânul*, şi mă pierd în gânduri de parcă aş sta întins la soare pe nisip.

– Foarte bine, mulţumesc. Asta-i tot.

Pentru el e cum vreau eu. Îşi spune că occidentalii ăştia sunt pe cale de dispariţie, şi e foarte bine aşa pentru că ocupă din ce în ce mai rău spaţiul vital care le-a fost atribuit. O civilizaţie se stinge, altele se dezvoltă, ceea ce nu va schimba niciodată volumul globului terestru, nici viteza lui de rotaţie.

– Şi domnul Kazaldi e din San'A? îl întreb în vreme ce mă îndrept spre uşă.

– Yes, sir.

– Şi locuieşte la Marrakech?

– Şi la Marrakech.

– Locuieşte cam peste tot nu-i aşa? În toate locurile unde are o piaţă bursieră şi birouri de import-export; plus unde-i frumos ca să se refacă în regulă. Îmi permiteţi să dau un telefon?

Fără să-i aştept încuviinţarea, mă apropii de aparatul ultrasofisticat aşezat pe o masă joasă cu marchitărie din fildeş. Încă o dată

formez numărul de la ascultări şi mă prezint. Valetul nu înţelege franţuzeşte, şi atunci vorbesc deschis:

– Am să vă dau un număr pe care să-l introduceţi în colimatorul vostru. Găsiţi un coleg care să vorbească araba, dar araba din Arabia; aveţi pe cineva la îndemână?

Lesgourde e cel care-mi răspunde:

– Nu-l văd decât pe Mathias: ăsta vorbeşte toate limbile.

– E pe acolo?

– Numai ce m-am întâlnit cu el.

– Adu-l de urgenţă pentru că de îndată ce voi părăsi locul unde mă aflu cu siguranţă se vor declanşa telefoanele.

Îi dictez cifrele înscrise pe aparat.

– Îmi permiteţi să mai sun o dată? o întreb pe gorila indiferentă care aşteaptă lângă uşă, cu braţele încrucişate pe piept ca geniul lui Aladin gata să-i primească ordinele.

I-am vorbit în franţuzeşte. Îmi face un semn că nu înţelege. Repet în engleză, iar el ridică sobru din umeri.

N-are nimic de obiectat, colosul, că-i confund apartamentul stăpânului cu un oficiu poştal. Atunci, sun la Pinuche. Îmi răspunde bătrâna viermănoasă. S-a întors de la biserică, suprem efort care reuşeşte s-o demoleze definitv; doar credinţa o mai ţine pe picioare. În curând, va fi nevoită să urmărească oficiul religios la televizor ca atâţia şi atâţia oameni împuţinaţi. Acestea fiind spuse, mă întreabă ce mai ştiu despre soţul ei. Pe unde o umbla inconştientul ăla care, ieri, a lăsat-o să se întoarcă singură de la botez, când ea suferea mii de morţi? N-a făcut nici un gest s-o însoţească. Beţivănia, pentru César, trece înainte de toate. Ba mai mult, n-a dormit acasă şi nici măcar n-a anunţat-o. Nici un telefon, soţ nedemn. Un ţap beţiv! Şi, colac peste pupăză, la alde Bérurier nu răspunde nimeni. Ştie ea că toţi ăştia zac pe sub mese, mustind de băuturi fermentate, în bălţi de dejecţii. Ah! domnule comisar, domnule

comisar! Viaţa ei e un calvar. Bolnavă şi abandonată. Moare cu stoicism, rugându-se pentru iertarea păcatelor care o împresoară.

Îi torn cuvinte de îmbărbătare, dintre cele care nu spun nimic, nu angajează pe nimeni şi nu sunt ascultate decât cu o ureche distrată.

– Am să te sun mai târziu, bătăioasa mea prietenă, conchid eu.

Uf!

Dar ia spune-mi mie, Ilie, ce-i cu Pinaud? Ce s-o fi întâmplat cu el? *That is the question* pe care i-o pun Grasului, de cum mă întorc la roaba mea. Şi el este foarte mirat. Aşa-i: Pinuche nu s-a mai găsit printre noi ieri seară şi de atunci nimeni nu l-a mai văzut.

– Trebuie s-o întreb pe Berthy, spune el. Pentru că, după mine, şi-a făcut valiza când noi eram la Serviciul de Ascultări. Or, scumpa mea soţie se afla cu el în maşină, unde ne aştepta amândoi.

În drum spre casă, facem tot felul de presupuneri şi cădem de acord asupra următoarei ipoteze: trezit de o nevoie presantă, Pinuche s-o fi dus în vreo cârciumioară, unde, o dată golită vezica, s-a apucat s-o umple la loc. Beţia e o aventură. A lui l-o fi dus undeva anume, unde s-o mai afla şi acum, şmecherul bătrân.

Ne autolinişţim şi ajungem acasă, unde Félicie ne aşteaptă cu o ciulama fabuloasă. Untoasă, uşor acrişoară, admirabilă, ţi se topea în gură; pe scurt: reuşită!

Dar, contrar oricăror aşteptări, Berthe Bérurier nu-i acolo s-o deguste. Mama ne lămureşte că madam Bérurier, cam mototolită după petrecerea de ieri, a decis să-şi aranjeze părul la Alfred, prietenul coafor. A închiriat un taxi, după ce l-a lăsat pe Apollon-Jules în grija mamei. Şi pe urmă, câteva ore mai târziu, a telefonat din Paris ca să afle veşti despre bebeluşul ei; cum febra scăzuse, a anunţat-o pe Félicie că rămâne în Paris, iar Béru să se repatrieze cu plodul pe seară.

Excelentă mamă, cum poţi singur să-ţi dai seama. Grasu o iartă, dat fiind faptul că maternitatea scumpetei lui a fost lungă (9 luni) şi grea. Normal, că se aeriseşte şi ea puţin, să se mai gândească şi la altceva. Se întâmplă frecvent ca tinerele mămici, după naştere, să aibă stări depresive. Berthe, conştientă de pericol, e în gardă şi îşi ia măsurile care se impun. Iar noi să reţinem bine în ce măsură eroica lui soţie are simţul datoriei: n-a telefonat ea ca să afle cum se simte Apollon-Jules? Cine ar fi obligat-o, mă rog, nu? Ei, bine, vedeţi, asta înseamnă să fii mamă!

Lăcrimează de emoţie şi se duce să-i facă ghidighidi sub bărbie moştenitorului, care nu-i conştient încă, căcăciosul, ce graţie divină înseamnă să ai parte de asemenea părinţi!

„Ascultările" mă informează că Harien Karim, valetul lui Kazaldi, l-a căutat pe stăpânul venerat la puţină vreme după prânz. Mi se citeşte convorbirea înregistrată şi tradusă de Mathias, savantul.

„– Alo? Aici Karim Harien!

– Salut, măi găgăuţă!

– Ah! tu erai, Moktar, vreau să vorbesc cu Stăpânul.

– Nu-i momentul să-l plictiseşti, e amorezat până peste cap!

– Ai putea să-i spui tu că un porc împuţit de poliţist francez a venit în apartament. Poliţia pentru Străini, a vrut să-mi vadă documentele.

– Şi ce-i cu asta?

– I-am arătat paşaportul meu, a luat note şi mi l-a dat înapoi.

– Asta-i tot?

– M-a mai întrebat dacă Stăpânul are femei.

– Şi ce i-ai răspuns, cap sec?

– Păi, că n-are.

(Râsul sarcastic al interlocutorului. Pe urmă, tipul întreabă:)

– Poliţistul ţi-a spus că o să mai treacă pe acolo?

– Nu.

– Nimic altceva?

– A telefont de la noi din apartament.

– La cine?

– Nu ştiu, nu înţeleg franţuzeşte. (Perioadă de gândire. Karim Hariem întreabă în cele din urmă:)

– Moktar?

– Ce mai vrei?

– Am crezut că ai închis.

– Nu. Ascultă, cap pătrat, să nu mai suni din apartament. Telefonează-i Stăpânului pe seară de la un oficiu poştal.

– Crezi că ... ?

– Să faci ce ţi-am spus, de acord?

– De acord.

– Salut!

– Salut! "

Sfârşitul convorbirii cu Marrakechul. Gândesc liniştit, după care le comunic zebrelor mele că am să rămân acasă până la noi ordine şi că mă pot contacta aici dacă apare ceva nou.

A venit clipa să-i ofer Grasului un rachiu fără vârstă. Mami merge să-l schimbe pe Apollon-Jules fiindcă şi-a luat în serios rolul de „naşă".

OMUL ŞI GHIERSUL LUI

Apartamentul lui Alice poseda un sistem de fonie încorporat delicat în boazeriile murale. Difuza muzică orientală cu accente nostalgice. O muzică puţin „rahat lucum". Dar difuzarea nu era sistematică. Ea intervenea în timpul momentelor ei de reverie, ca pentru a o susţine. Când lua masa, dormea, îşi făcea toaleta sau citea una dintre numeroasele opere care garniseau rafturile unei biblioteci scunde, muzica înceta imediat, de unde tânăra trase concluzia că cineva îi spiona mişcările şi nu cupla fonia decât la momentul oportun.

Tocmai făcuse o baie şi se sprijinea în coate la fereastră ca să admire grădina somptuoasă, când muzica reîncepu. Ea declanşa ca prin farmec ciripitul păsărelelor din colivie. Păreau s-o capteze şi să-i răspundă în limba lor celestă. Brusc, muzica fu derivată şi nu se mai auzi decât ca un slab fond sonor. Interveni o voce. Voce de bărbat? O clipă Alice avu nişte îndoieli, atât era de dulce, de catifelată, de suavă.

– Îmi cer iertare că vă tulbur liniştea, domnişoară Lambert, dar a venit timpul să vă vorbesc...

Da, era într-adevăr o voce de bărbat cu un accent oriental foarte puternic. „R"-ul i se rostogolea sub limbă într-un fel mângâietor.

– Probabil vă întrebaţi ce s-a întâmplat cu dumneavoastră. Ei bine, vă voi spune eu: eu sunt cel care v-a răpit. De ce? Pentru că

v-am găsit aşa de frumoasă, aşa de irezistibilă, încât am vrut să vă am numai a mea. Liniştiţi-vă, domnişoară, nu sunt un sadic; pur şi simplu, un om bolnav de dragoste...

Alice închise ochii pentru a se oferi mai profund acestui glas mângâietor care o ameţea. Se simţea tulburată, cum nu mai fusese încă până atunci.

HOP!

Béru se uită la mama cum îi schimbă scutecele vlăstarului său. E înduioşat.

– Vă daţi seama că e un Bérurier? ne întreabă el umezit de emoţie.

– Da răspundem noi, fiindcă pruncul posedă, de netăgăduit, morfologia dragului său tătic: e gras şi musculos în acelaşi timp, masiv, dolofan, obez, bucălat, înfometat, însetat, urlător, băşinos, şi câteodată hlizit.

– Toţi din neamul nostru a fost aşa, continuă Grasu. Taică-meu, bunicul, străbunicul. La fel de-a lungul secolelor de la Vercinge şi Torisque[1] încoace. Suntem un produs tipic francez. Am fi putut să punem şi noi laba pe o medalie originală ca găinile din Bresse. Bérurier ca stejar, e un stejar, dacă m-am făcut bine înţeles!

S-a făcut.

Conştient că este urmărit, îi dă din nou cu gura:

– Când are să ajungă la vârsta cuvenită, o să intre în poliţie şi când am să ajung la strâmtoare, am să mă întorc la Saint-Locdu-le-Vieux, eu şi Berthe, să ne luăm înapoi ferma pe care am dat-o în arendă. O s-o învăţ pe Berthy să mulgă. O să deprindă repede, are aptitudini. Ea o să mă ajute să strâng frânul şi să afum staulul. Cu

---

[1] În vorbirea béruriană vrând să însemne Vercingetorix – comandant al triburilor galice în luptele împotriva lui Iulius Cesar. (n.tr.)

tot respectul pe care vi-l datorez, madam Félicie, am s-o răstorn pe pachetele de paie când o să ne apuce cheful. O să fie o viaţă pe cinste, credeţi-mă. Am să am un porc pus la sare şi brânză făcută de mine. Duminica o să mergem la slujbă, fiindcă pe la noi încă se mai practică.

Râde satisfăcut.

– Pe Apollon-Jules am să-l însor cu o fată de familie, fata unui mezelar, de exemplu, sau a unui pădurar...

– De ce l-ai botezat Apollon-Jules? îl întreb eu.

Se gândeşte ca să furnizeze un răspuns cioplit în piatră.

– Jules, biscotte e un prenume familial. Pe pietrele de mormânt găseşti o puzderie de Jules Bérurier. Cât despre Apollon, pentru că s-a născut în clinica de la Belvédère. Mi l-a suflat Pinuche, trebuie să recunosc. E un om, orice s-ar zice, orice s-ar spune, care posedă instrucţie. Când am anunţat naşterea bebeluşului, el a strigat. Apollon de la Belvédère![1]

Îl întrerupe soneria telefonului. Merg să ridic receptorul. *It is Berthe.* Îmi ciripeşte dacă ar putea să discute cu omul ei. Îl pun pe fir. Rezultă jumătatea dialogului de mai jos:

– Popo? (diminutiv natural de la Apollon). Păi, e aici, madam Félicie îl termină de schimbat.

– ...

– Păi, cred că mă întorc pe seară, mda.

– ...

– Ah! bine. Mda, înţeleg. Nu poţi să-i faci aşa ceva lui Alfred. Şi atunci când te întorci?

– ...

– Mâine seară? Bun, lasă că aranjez eu. În noaptea asta o să

---

[1] Sculptură aflată într-un corp de clădire al Vaticanului, numit Belvedere. (n.tr.)

meargă. Am să-i pregătesc biberonul şi am să pun înăuntru şi un păhărel de rachiu ca să doarmă mai bine, aşa făcea întotdeauna maică-mea. Pentru mâine am să-l las în grija portăresei, care ne are la inimă de când i-am dat medalia de Merit în timp ce eram ministru...

– ...

– Am înţeles, puicuţo, să nu-ţi faci probleme. O mamă aşa de grijulie ca tine, eu n-am mai văzut! N-ai să-ţi faci acuma sânge rău din cauza plodului ăsta, ce naiba! Du-te şi bucură-te de viaţă, complimente din partea mea lu' Alfred. Sper să câştigaţi lozul cel mare.

Lasă receptorul şi ne anunţă:

– Alfred participă la un concurs haute coiffure, în seara asta la Montbéliard. Insistă ca Berthe să-i servească de model; nu poate să-l refuze! Dar o roade grija pentru eopil, e o persoană care are prea dezvoltat simţul datoriei, dacă îşi face atâta sânge rău, n-o să ajungă la bătrâneţe!

Félicie face un efort să-şi disimuleze sentimentele şi-l invită pe Gras să-şi prelungească sejurul la noi cu încă douăzeci şi patru de ore, şi în felul acesta îşi va îngriji ea finul.

Fostul ministru acceptă încântat.

E momentul în care, în sfârşit, totul se declanşează. Din nou sună telefonul. De data asta e Serviciul de Ascultări. Lesgourde e surescitat ca o mie de păduchi în chilotul cast al unei încasatoare ieşite la pensie.

– Noutăţi, domnule comisar! Am să încerc să vă pun în direct cu înregistrarea, sper să se audă bine, dacă nu am să v-o citesc.

– Despre ce-i vorba?

– Oh! da, scuze: un telefon primit de Alain Lambert. Sunteţi pe fază?

Apollon-Jules se pune pe urlat. O rog pe mami să-l evacueze cât mai departe posibil de telefon: pe lângă Rambouillet[1], respectiv Vladivostok.

Ascult cu sufletul la gură. Colegii mei au plasat partea emiţătoare a aparatului pe difuzorul combinei care înregistrează. Aud foarte distinct conversaţia.

Soneria. Se ridică receptorul.

„– Aici Lambert, vă ascult.

– Aveţi suma?

– Da.

– În acest caz, ascultaţi bine instrucţiunile mele. Mergeţi la magazinul Prisunic de pe Champs-Elysées, cumpăraţi de acolo o valijoară metalică, căreia i se face acum reclamă la preţul de doisprezece franci, marca Gognin. Repetaţi! (Vocea oarecum stupefiată a lui Lambert reia:)

– Valijoară metalică, marca Gognin, de doisprezece franci, la Prisunic de pe Champs-Elysées.

– Bun. Vă întoarceţi acasă şi puneţi banii în ea. Aţi înţeles?

– Am înţeles.

– La opt seara, lăsaţi valijoara în portbagajul Rolls-ului şi nu-l încuiaţi cu cheia. Vă aşezaţi la volan şi vă îndreptaţi spre Autostrada Sudului.

– De acord.

– Mergeţi în direcţia Lyonului până la primul restaurant de pe şosea. E limpede?

– Foarte limpede, primul restaurant de pe şosea pe care-l întâlnesc.

– Vă lăsaţi Rolls-ul în parcare, într-un loc cât mai ferit posibil şi intraţi în local să beţi ceva. Trebuie să rămâneţi acolo cam o jumătate de oră. O.K.?

---

[1] Localitate la sud-vest de Paris, departamentul Yvelines. (n.tr.)

– O.K.

– După o jumătate de oră vă întoarceţi acasă.

– Şi fata mea?

– Dacă totul merge bine, o veţi recupera ceva mai târziu.

– Dar eu ..."

Convorbirea se întrerupe.

End.

– Aţi auzit tot, domnule comisar? se informează Lesgourde.

– Da, tot, mulţumesc. Totuşi, am să te rog să-mi mai pui o dată banda ca să iau nişte note.

Rareori mi se întâmplă să-mi pun picioarele pe masă când sunt la mine acasă. Mami e atât de îngrijită, încât aş avea impresia că săvârşesc o crimă de lese-proprietate. Cu toate astea, în cazul de faţă, intensitatea gândirii mele e atât de puternică încât nu mă mai controlez. Iată-mă prin urmare, pe jumătate lungit în fotoliul Voltaire, cu călcâiele pe marginea mesei şi ochii rătăcind undeva la infinit. Nu aud nici măcar orăcăiturile lui Apollon-Jules care-i dă mamei un recital în bucătărie, nici vântul sănătos tras de Béru. Nimic nu mă poate smulge din meditaţie. I-am relatat conţinutul conversaţiei înregistrate şi, la rândul lui, şi-a pus şi el materia cenuşie la treabă. Suntem doi curcani gânditori.

După mai multă vreme, Maiestatea sa, grăieşte:

– Sana?

Dar eu rămân pierdut într-un flou artistic. Să nu care cumva să mă deranjeze, purcelul ăsta. Am „prins" ceva. E vag, abia discernabil, dar există.

Tăcerea mea îl contrariază şi trage un vânt şi mai puternic. Ai crede că împletitura din trestie a scaunului a fost sfâşiată.

– Nu te jena, articulez eu, simte-te ca la tine acasă.

– Mersi, îmi răspunde, şi trage o a treia salvă.

– Slipul tău nu-i tocmai un loc de odihnă, observ eu.

– Cu tot ce cară buzunarul şortului poate să-şi permită şi el să ofteze, glumeşte Infamul.

Tăcere. Apoi, el reia:

– Sana?

– Ce vrei?

– De ce a fost pus Lambert al tău să care banii într-o valiză cumpărată de la Prisunic din Champs-Elysées?

Ia te uită, gândurile noastre converg.

– Tu ştii de ce? îl întreb.

– Păi, eu nu m-am prins. Tu da?

– Sigur.

– Zi şi mie!

– Pentru că e nevoie de două valize identice într-o afacere ca asta. Astfel răufăcătorul e convins că Lambert o să aibă una exact ca a lui.

– Fain!

Întind mâna spre telefon. Îndatoritoare, ex-Excelenţa sa îmi pune aparatul pe genunchi.

– Şi de ce, mă rog, două valize asemănătoare, tipule? insistă Enormul.

– Pentru că e prevăzută o monstruoasă şiretenie în manipularea banilor.

Fiind capabil să îndeplinesc două lucruri deodată, ca de exemplu, să fac amor cu o damă şi să-mi pregătesc discursul de recepţie la Academie, vorbind întruna, compun numărul Bătrânului. E timpul să-l pun la curent. Altminteri are să facă un puseu de urticarie. Ştii cum sunt şefii? Deviza lor este: „Să nu faci nimic, dar să ştii tot."

Îl informez minuţios asupra întregului caz.

– Deci, am pătruns chiar în miezul afacerii! exultă omul cu craniul ca o coajă de ou juruită.

– Aparent, mda, domnule director.

– Pentru ce această restricţie adverbială, San-Antonio?

Şovăi.

– Nu-mi miroase a bine cererea asta de răscumpărare.

– Adică?

– Instinctul îmi spune că ea n-are nimic de a face cu răpirea. Dar consider că trebuie să desfăşurăm dispozitivul normal, ascunzând oameni prin preajma parcării unde va staţiona Lambert şi constituind un lanţ de filatură care să demareze din momentul în care el va pleca să livreze răscumpărarea.

– De acord, treci la treabă.

Mă instalez cu un blocnotes mare şi cu ceva de scris ca să-mi pun la punct planul de bătaie. O operaţiune de natura asta e ceva ştiinţific. Nu trebuie să omiţi nimic, să le prevezi pe toate şi să alegi competenţele. Declanşez acţiunea prin telefon, sunând brigadă după brigadă, criminalistică, rutieră, ca în cele din urmă să vorbesc cu Mathias, omul de neînlocuit, ca să-l însărcinez cu o misiune banală, dar precisă, unde am nevoie de un băiat inteligent în măsură s-o conducă.

La sfârşit, îmi recitesc notele, îmi trec în revistă tot dispozitivul. Nimic nu scârţâie.

Bérurier se joacă împreună cu scumpul lui bambin. Îi face: hopa sus, pe-al meu căluţ, crăcănându-l pe nefericitul copil aşezat călare pe monstruosul lui genunchi. Micuţul râde. Grasu fredonează:

Hopa sus pe-l meu căluţ,
Când tropăi eu fac un pârţ...

De obicei, vântul se produce cu gura, punctând cântecelul, dar bravul pârţoman nu ştie să imite cu buzele ceea ce produce atât de spontan cu anusul.

Brusc întrerupe cursa fantastică a micului monstru.

– Ştii ce am să-ţi zic, Tonio? Răpitorul ăsta e un tâmpit!

– De ce?

– Ca să nu te prinzi că telefonul lui Lambert e ascultat, înseamnă să fii un amator, nu?

Îi dau dreptate.

– M-am gândit eu la asta, Alexandre-Benoît. Şi până la urmă mi-am spus că răufăcătorul nu riscă nimic dacă este înregistrată convorbirea şi că, dimpotrivă, poate că asta chiar îi convine.

Cu mult înainte de ora opt, iată-ne ascunşi în cartierul lui Lambert. După studierea locului, ne-am pitit într-un impas prin faţa căruia, dat fiind jocul sensurilor unice, tatăl lui Alice n-ar fi avut cum să treacă. Mi-am schimbat maşina, marca Maserati, prea bătătoare la ochi, cu un Renault 25 „echipat", care îmi permite să rămân în legătură cu toţi băieţii mobilizaţi.

La opt fix, santinela de gardă din apropierea locuinţei omului de afaceri anunţă:

„Operaţiunea Barză. Vulpea iese din vizuină."

Îţi vine să te baţi peste cur ca să încerci să produci electricitate. Ştii în ce măsură oamenii mari se comportă ca nişte copii? Poliţişti sau militari, trebuie ca ei să se joace de-a cow-boy în împrejurările cele mai grave. Şi atunci, codifică, cifrează, creează un limbaj de cercetaşi ca să-şi dea importanţă. Ăsta-i, întotdeauna, principalul lor obiectiv! Să se afirme! Să impresioneze! La început pe sine înşişi, pe urmă şi pe alţii, dacă-i cu putinţă. Totu-i să epatezi. „Cotor de varză cheamă Cârpa de Călcat" „Te aud perfect Cotor de Varză! Afirmativ!" „Aici Londra: şaisprezece franci vorbesc cu şaisprezece franci! Cămaşa arhiducesei e uscată, foarte uscată?" „Odaia hipopotamului este egală cu suma la pătrat a celor două încăperi de alături." „Dă-mi-l pe Pitagora al tău şi eu ţi-l vând pe Arhimede

al meu!" Să te travesteşti mi se pare mai serios. Pune un lup negru de pluş pe gura cuvintelor şi ele încep să tăinuiască secretele lui Polichinelle!

Cum spunea Coluche[1]? Imbecili? Ce dreptate avea! Dovadă că sunt aproape unanimi să răspundă: prezent! Există vreun imbecil în sală? Eu! Eu! Eu! Eu! Toţi! Se iau la păruială atât de mult vor să fie unul mai imbecil ca altul! Ia uite-te bine la tâmpenia mea cât e de considerabilă! Cât de departe se vede! Cât e de garantat ireversibilă! Unul mai imbecil ca mine n-ai să găseşti niciodată! Altminteri rişti să faci implozie.

Of, treacă de la mine. În operaţiunea Barză vulpea a ieşit din vizuină, ceea ce vrea să însemne că bietul Alain Lambert de Puţin-îmi-pasă, şi-a părăsit domiciliul.

Într-adevăr, se scurg patru minute şi Rolls-ul lui trece prin faţa impasului.

La drum! Eu urmăresc totul de la distanţă, n-are rost să fiu deconspirat, câtă vreme alte maşini de legătură sunt dispuse pe tot lungul traseului.

Ieşim din Paris...

Autostrada Sudului...

Béru clefăie un sandvici cu cremă de somon pe care Félicie ni le-a pregătit înainte de plecare.

Îmi spune cu gura *full*:

– Dacă mi l-ar răpi mie pe Apollon-Jules, lumea n-ar fi destul de mare ca răpitorul să se poată ascunde.

Mă gândesc melancolic la un tip pe care l-am cunoscut şi care

---

[1] *Michel Colucci* (1944-1986) – artist de varieteu şi actor francez, care a ridiculizat violent stereotipia societăţii contemporane, dovedind în paralel o deosebită sensibilitate. (n. tr.)

gândea la fel. A dat peste el un necaz de genul celui al lui Lambert. Înainte, când i se întâmpla să întrevadă o asemenea eventualitate, şi el îşi spunea că lumea n-ar fi suficient de mare. Şi pe urmă, s-a întâmplat nenorocirea, iar el a fost cel care s-a simţit îngrozitor de mic într-o lume imensă, într-o junglă infinită, care-i de fapt lumea.

Prind diferitele apeluri ale maşinilor care jalonează parcursul.

– Atenţie, maşina 14, o să ajungă la intersecţie.

– Îl văd! Legătura e asigurată!

Rulăm fără probleme. Circulaţia se linişteşte. Puţin înainte de restaurantul prevăzut, bag în viteză, îl depăşesc pe Lambert şi ajung rapid la destinaţie. În parcare, aleg colţul cel mai izolat ca să staţionez. Cobor singur. Béru, conform dispozitivului stabilit, s-a lungit pe scaunul cu spătarul răsturnat. Prevăzut cu un mic periscop cu infraroşii aflat în fiecare oglindă retrovizoare laterală, va putea supraveghea locurile din preajmă. Eu, nonşalant, mă îndrept spre restaurant şi aleg o masă izolată, în spatele unui ciubăr mare conţinând plante verzi din material plastic, foarte superbe.

După un moment, apare şi Alain Lambert, încătărămat într-un impermeabil englezesc cu epoleţi. Arată ca un maior bătrân, scoţian, ruinat de băutură şi de anii de serviciu. Se uită la ceas, comandă ceva acolo şi începe să aştepte.

Până la urmă o să mă căptuşesc cu o artroză la ceafă de cât mă aplec asupra necazurilor omului acestuia... De ce oare am disperanta senzaţie că-mi pierd timpul? În felul acesta, toţi, victime şi poliţişti, ajungem interpreţii unei comedii prost întocmite. Încep să-mi bubuie tâmplele. Simt că mă fac rău. Că mă borşesc. Brusc, mă ridic şi dau buzna spre masa lui Lambert.

Când mă vede, păleşte.

– Dar cum, dumneavoastră...

– Da eu! Veniţi cu mine!

– Oh! nu. Vă conjur, riscaţi să se dea totul peste cap.

– Nu cred, veniţi cu mine!

Las o bancnotă pe masa lui ca să-i achit scotch-ul (comandase un whisky) şi-l scot în noaptea bântuită de un vânt umed cu schimbări bruşte de viteză, trântind palme pe caroseriile maşinilor staţionate în parcare.

– Fiţi atent, domnule comisar, dacă nu v-am spus nimic...

– Nu merită osteneala să-mi mai explicaţi, dacă n-aş fi înţeles, nu s-ar fi cuvenit să-mi merit superba pereche de boaşe pe care o car în izmene.

– Mi-aţi pus telefonul sub ascultare?

– Sper că n-aţi avut nici o îndoială?

– Într-adevăr eu...

Ajungem la Rolls, aflat la douăzeci de metri de maşina mea.

– Deschideţi portbagajul, domnule Lambert.

Deschide. Pe mocheta bej se află o valiză metalică urâtă, împodobită cu un mâner din material plastic oribil.

– Acum, deschideţi valiza.

Lambert trage fermoarul dublu şi ridică capacul. Lumina puternică din portbagaj ne descoperă o grămadă de reviste luxoase, pe hârtie fină.

– Asta era! Au trecut pe aici! exclamă Lambert cu satisfacţie, fericit că i s-au subtilizat cele cinci milioane de franci.

Îl părăsesc şi mă duc spre maşina mea unde Grasu continuă să clămpăne, uitându-se în periscop.

– Ai văzut pe cineva apropiindu-se de Rolls, Grasule?

– Nu, pe nimeni.

Prin aparatul de fonie îmi chem oamenii dispersaţi în împrejurimi.

– Operaţiunea s-a terminat, regruparea lângă Rolls-ul din parcare.

Încet, încet, se desprind din umbră siluetele, cum se scrie prin

romanele cu suspans care povestesc mereu aceleaşi întâmplări, modificându-se doar ora şi numele personajelor. Au apărut şapte băieţi, atenţi, intrigaţi de iniţiativa mea, contrară uzanţelor în cazuri similare.

– Domnilor, aţi văzut pe cineva apropiindu-se de acest Rolls-Royce, în vreun moment oarecare de când a ieşit din garaj?

Răspunsul e unanim: nu.

– Dar atunci, articulează Lambert năucit, ce înseamnă asta?

– Dragul meu domn, îi spun, amintiţi-vă de anunţurile care pot fi citite pe mărfurile expuse: „Ce nu vedeţi în vitrină se află în magazin."

Îl las pe Béru să piloteze maşina mare a poliţiei, iar eu mă instalez alături de Lambert, în caleaşca lui mirosind a piele delicată şi a parfumuri aparţinând celor mai distinse case: Dior, Guerlain şi Olida.

Îmi mărturiseşte că nu mai înţelege nimic din toate uneltirile astea. Iar eu, în termeni măsuraţi, îi explic neplăcutul meu punct de vedere.

– Mă tem, domnule Lambert, că cel care v-a cerut răscumpărarea n-are nimic de-a face cu răpitorul. Cum se întâmplă uneori în acest gen de afaceri, un netrebnic oportunist s-a grefat pe această aventură, butaş abject, poate mai criminal decât arborele crimei.

Las să treacă un timp ca să-i dau posibilitatea să mă trateze drept un idiot sau, cel puţin, să-mi spună că metaforele mele sunt frumoase ca hârtia igienică după întrebuinţare. *Butaşul abject* ar fi trebuit să-i producă o reacţie violentă, dar el este aşa de abătut, disperarea lui aşa de adâncă, împovărarea aşa de ... (măi să fie, uite că o iau de la capăt!) încât nu-mi bagă în seamă delirul literar. Aş fi putut să gonesc cu acceleratorul până la fund prin comparaţii cu schimbător de viteze, rulare cu bile încorporate, frână cu tambur,

furcă telescopică, iar el nici măcar nu şi-ar fi încruntat sprâncenele. Ca să pun capăt definitiv întrebărilor lui, încep să-l chestionez eu:

– La ce oră v-aţi dus să cumpăraţi valijoara metalică la Prisunic-ul de pe Champs-Elysées?

– În jur de ora patru după-amiază.

– Şi pe urmă?

– M-am întors acasă.

– Şi pe urmă?

– Am pus banii în valiză.

– Mai era cineva la dumneavoastră în afara personalului?

– Prietena mea Isabelle şi soţia doctorului Marate.

– Aţi acţionat în prezenţa lor?

– Dumnezeule mare, nu, n-am pomenit nimănui nici o vorbă despre răscumpărare. Am umplut valiza în biroul meu.

– Şi pe urmă, unde aţi lăsat-o, aşteptând să se facă ora opt?

– Am plasat-o în sertarul de jos care este mai mare ca restul.

– Doamnele respective au plecat înaintea dumneavoastră?

– Da, şi amândouă odată. Isabelle i-a propus Marysei s-o ducă acasă fiindcă venise să mă viziteze cu un taxi.

– Cam ce oră era?

– În jur de şapte cincizeci. Le spusesem că eram nevoit să ies, având o întâlnire pe Quai des Orfèvres, pentru o conferinţă.

– Cele două doamne aveau vreun bagaj când au sosit la dumneavoastră? Un gen de sacoşă mare, sau ştiu eu ce altceva?

Frânează serios şi-mi aruncă o privire distrusă.

– Dacă înţeleg bine, bănuiţi că ele ar fi schimbat valiza cu banii pe alta nu?

– Meseria mea constă în a fi obiectiv, domnule Lambert. Patru persoane ar fi putut proceda la substituire: doamnele de Broutemiche şi Marate, plus cuplul servitorilor.

Pur şi simplu a oprit maşina pe banda doi, indiferent la claxoanele furioase care gonesc spre noi.

– Dar nici una dintre aceste patru persoane nu ştia că mă pregăteam să plătesc o răscumpărare.

– Ba da, domnule Lambert: cea care v-a cerut-o.

Realitatea, hidoasă, înspăimântătoarea realitate îl izbeşte violent, cum spunea un clopot, prieten de-al meu. Bietul om realizează brusc faptul că excrocheria asta n-are nimic în comun cu răpirea fiicei lui. Cineva a profitat de kidnapping ca să-l înşele întâia. Deci, soarta lui Alice tot nu-i rezolvată. Se prăbuşeşte peste volan, plângând în hohote. La doi metri de el, celebra statuetă Rolls încearcă să epateze anturajul la prora vasului. Iar eu, populist ca nimeni altul, îmi spun că-i mai convenabil să fii relaxat la volanul unui Trabant-pubelă, decât nefericit până-n străfundul sufletului într-o maşină de regină. N-am dreptate, măi frate? Noi ăştilalţi care nu suntem filozofi, neavând mijloacele intelectuale suficiente, ceea ce ne salvează e bunul nostru simţ. Bunul simţ e cel care vă permite să vă faceţi ascultaţi când sunteţi prea idioţi ca să fiţi inteligenţi.

Disperarea îl zguduie ca un vânt din tundră... Oh! piua! Nu vreau să te mai bat la cap cu tot felul de comparaţii, gen grăsime de cal din lemn. Plânge tare, cu sughiţuri. Totul se năruie, înţelegi? E aici, rătăcit în mijlocul lumii, fără copilul lui, înconjurat de ticăloşi familiari care-l sfâşie în ceaţa durerii lui (degeaba vorbeşti, să „sfâşii în ceaţa durerii" fir-ar al naibii, nu-i la îndemâna oricărui scriitoraş neavenit!)

Încerc să-l îmbărbătez, mă înţelegi? Cu suferinţa lui îmi ruinează intelectul.

– Hai, Lambert, sunt alături de dumneata, păstrează-ţi încrederea.

Se ridică. Îşi şterge lacrimile cu batista de mătase, care nu

face parale ca una sănătoasă din bumbac, te rog să te încrezi în experienţa mea.

– Ca să vă zic drept, eu n-am crezut în peripeţia asta cu răscumpărarea. Am eu altă idee în cap...

– Despre ce-i vorba?

– O să discutăm ceva mai târziu, deocamdată să rezolvăm problema asta tristă cu banii. N-aţi răspuns la întrebarea mea: una dintre cele două prietene avea cu ea vreo sacoşă mare?

Se străduie să-şi aducă aminte şi sfârşeşte prin a ofta:

– Amândouă.

Grasu mă aşteaptă la Lambert hăpăind o aripă de pui în prelungirea piciorului şi a celor două fileuri. Mestecă aidoma lăcomiei unui dog german hămesit. Tania, bucătăreasa, se uită la el cum devorează nu lipsită de admiraţie. Bărbatu-său e la televizor. Béru îmi povesteşte succint că i-a tras-o urgent slugii, pe un scaun; ca dovadă mi-l arată pe acesta din urmă printr-o mişcare a bărbiei, şi pot constata că a rămas în trei picioare în urma performanţei Cuceritorului.

Cu Grasu, viaţa e întotdeauna simplă şi liniştită ca în Verlaine. Când vrei să te reconfortezi, o singură adresă: cea a lui mister Alexandre-Benoît. În contact cu el inimile cu aritmie se calmează, gândurile arzătoare se răcoresc, proiectele cele mai funeste îşi iau valea şi existenţa îşi recapătă vigoarea.

– Fiţi atent, domnule Lambert, trec eu la atac.

– Spuneţi-mi Alain, şopteşte el, am impresia că m-ar ajuta...

Un tandru, omul ăsta de afaceri. Îl iau de gât şi mergând mai departe decât dorinţa lui, încep să-l tutuiesc de parcă mi-ar fi devenit prieten din copilărie.

– Ascultă, Alain, Tania o să-ţi pregătească o gustare tardivă pe care ai să te forţezi s-o mănânci, golind o sticlă de bordeaux. Peste vreo două ore suntem înapoi, Béru şi cu mine, şi atunci vom aborda a doua parte a problemei care te frământă. În regulă?

Consimte şi chiar îmi oferă un surâs de hepatic în plină criză.

– Să faceţi ce vă zice! intervine şi Mamutul. Atât doar că eu vă sfătuiesc să scoateţi trei butilci din pivniţă în loc de una, pentru când o să ne întoarcem noi. Lasă că vă găsim noi ţânţărelul de fată, Lambert. Cu noi doi, eu şi Sana, ştiţi cu cine aveţi de-a face, nu-i aşa? Marfă! Cei mai faini! Eu şi el suntem ca Rolle-Rosse-ul în poliţie. Dacă cineva ar trebui să recite din memorie vreun eşec în cariera noastră ar trebui să inventeze: n-am dreptate, Sana?

Ca un altruist perfect, continuă să-i ridice moralul nefericitului tătic.

În vreme ce el bate câmpii, îi dau un telefon lui Mathias.

Instructiv!

Belle Isabelle locuieşte într-un imobil nou pe lângă Porte Maillot. Trebuie să sun îndelung ca să mi se deschidă. În faţa noastră apare un moş brăzdat de zbârcituri ca Beauce[1] înaintea semănatului, deloc binevoitor, într-un halat de catifea purpurie croită direct din cortina unui teatru. Are părul foarte lung, vopsit în negru-lignit, atârnându-i pe umeri. Sprâncenele în întregime albe contrastează violent ca şi barba prost rasă, sare şi piper alb.

– Soţia mea nu-i acasă? ne întreabă sec, de parcă noi, vizitatorii, am fi fost în măsură să răspundem la această interogare bizară.

– Dacă vorbiţi de doamna Broutemiche, este exact ceea ce mă pregăteam să aflu de la dumneavoastră, i-o întorc eu.

---

[1] Câmpie mănoasă din bazinul parisian, propice culturilor mecanizate. (n.tr.)

– Cine sunteţi dumneavoastră?

– Poliţia.

Are nasul larg la bază în formă de stingător de lumânări, ochii înfundaţi în orbite. Individul e cum nu se poate mai simiesc. De fapt, nu ştiam că Belle Isabelle era măritată. Lambert n-a menţionat aspectul. Reţine că, pentru un soţ, e teribil de a cincea roată la căruţă, tipul. Nici măcar prinţ consort. El e o ustensilă veche, hodorogită, dată la o parte pentru totdeauna.

O limbă albă încearcă zadarnic să umezească buze la fel de albe. Ochii de maimuţă bătrână extenuată au o strălucire de încântare.

– Poliţia! repetă el. Poliţia! Doamne sfinte, ar fi cu putinţă ca ticăloasa asta să fi dat de dracul? Intraţi, domnii mei, intraţi repede să mă bucur de ce am să aud. Vă nimeriţi cum nu se putea mai bine: mă plictiseam.

Ne călăuzeşte prin apartamentul de un clasicism să-ţi stârnească râsul, îl traversăm dintr-un capăt în altul şi moşul împinge o uşă mai îngustă decât celelalte.

– Vă primesc la mine, ne spune, aici vom fi mai liniştiţi, şi pe urmă scârba de nevastă-mea nu tolerează să i se folosească salonul.

Acest „la el" e un soi de peşteră neagră, o fostă debara care primeşte lumina numai printr-o ferestruică îngustă. Cuprinde un pat de campanie, o masă de lemn de brad, un scaun, o garderobă demontabilă, din pânză impermeabilă, închisă cu un fermoar lung. Rafturi încărcate de cărţi. Un televizor pus direct pe jos. Un tranzistor japonez şi un teanc de cutii de carton ocupând un sfert din încăpere. Cea de deasupra e deschisă, mai exact spartă şi din ea ies ferparuri de doliu.

– Luaţi loc pe pat, ne sfătuieşte domnul de Broutemiche, după ce şi-a adjudecat unicul scaun, şi povestiţi-mi ce anume vă aduce

aici; trebuie să fie ceva grav dacă veniţi la oameni după zece noaptea!

Se zburleşte.

– Să nu-mi spuneţi, vă rog, că-i vorba de o vizită amicală şi că târfa de nevastă-mea v-a fixat un rendez-vous!

– Nu, fac eu, liniştiţi-vă.

Ciudatul bătrân mă interesează şi presimt că îmi va îmbogăţi colecţia de ştiurlubatici, aceste dragi făpturi care-mi ies în cale. Fiindcă existenţa cenuşie, populată de tontălăi cenuşii, mai lasă câteodată să-i scape şi o perlă. Ţi se întâmplă să întâlneşti un *personaj*, adică un marginal excesiv sau unul în culori aprinse care aduc o notă discordantă cenuşiului disperant.

– Înţeleg că duceţi un trai relativ separat de soţia dumneavoastră?

– Relativ! De ce, mă rog, relativ? Fiindcă locuim în acelaşi apartament? Dar, monşer poliţist, noi nu mai avem în comun decât adresa şi ura. A trecut cam multă vreme de când totul s-a sfârşit şi s-a prea sfârşit între noi.

– Continuaţi să coabitaţi?

– N-am încotro: eu nu mai am nimic, iar ea are totul. Desigur, traiul meu e modest, totuşi trebuie să mi-l asum. Bolnav şi fără bani, cum aş putea să mai exist?

– Nu mi se pare deloc vesel, îi spun eu.

– Ura mă fortifică, repetă domnul de Broutemiche. În cazul nostru totul e în contrapartidă. Ea mă întreţine, iar eu îi permit să rămână baroană. Un divorţ ar reduce-o la condiţia de Martinet, ăsta fiind patronimul ei din naştere. Martinet, ca puşlamalele de prin sălile de spectacol sau golanii de pe stradă, caraghios, nu?

Mă apropii ca într-o doară de cutiile conţinând ferparuri de doliu, trag cu ochiul pe cel de deasupra şi citesc:

Baronul Wilfrid de Broutemiche
vă anunţă cu durere pierderea crudă suferită.
Soţia lui a decedat tragic ca urmare a inconştienţei unui şofer imprudent, numit Alfred Rondibet, pe 16 martie 1972, în cel de-al treizeci şi unulea an al vieţii.
Funeraliile
Baroanei de Broutemiche, născută Héloïse Lanouvelle
vor avea loc pe 9 martie în Tatez-Meleu (Yvonne), leagănul familiei, în cea mai strictă intimitate.
Rugaţi-vă pentru ea!

Gazda mi-a urmărit indiscreţia fără să se formalizeze.

– A fost o sfântă, declară el când constată că am terminat lectura.

Lacrimile îl îneacă şi nici nu se gândeşte să şi le şteargă.

– În fiecare zi mă rog pentru odihna sufletului ei mare, ne asigură baronul.

Şi adaugă:

– Să nimereşti peste o curvă nenorocită ca asta după o asemenea femeie! Ce cumplită deriziune! Ce degradare!

Îi arăt cutiile.

– Toate pachetele astea conţin ferparuri, domnule Broutemiche?

– Da, am cerut să mi se tipărească cincisprezece mii şi mi-a mai rămas destul pentru încă treizeci de ani. Cum am împlinit şaizeci şi opt de ani, pot să-mi împing optimismul ceva mai departe.

Cuvinte sibilice.

Béru e primul care îndrăzneşte să manifeste buimăceala noastră.

– Ce vreţi să spuneţi că v-a mai rămas destul pentru încă treizeci de ani?

Baronul respiră adânc, îşi închide pulpanele halatului de mag căzut în mizerie peste anatomia derizorie şi consimte să ne lămurească:

– Héloïse a fost ucisă de un şofer cu numele, biat: acest Rondibet Alfred, cum se prezintă găgăuţele. Ştiţi ce pedeapsă a primit? Trei luni de închisoare cu suspendare, plus permisul de conducere retras pentru un an! Marfă ieftină pielea baroanei, nu-i aşa? A trebuit să găsesc o răzbunare.

– Care-i asta, baroane? îl chestionează Béru, devenit urgent iobag în contact cu titlurile.

– În fiecare zi, îi trimit asasinului un ferpar, măcar să-i rămână vie în minte amintirea victimei lui. I le adresez în formele cele mai diverse: recomandate, expres, prin poşta pneumatică, sau printr-un curier. Nenorocitul vinde măruntaie: uneori pun să i se lipească ferparurile pe vitrina dughenei. Dacă aţi şti de câtă ingeniozitate dau dovadă! I le-am trimis prin poştă din Veneţia, din Honduras, din Japonia! Le-a găsit în cutiile de ciocolată! Copii lui i le aduc de la şcoală! Chelnerii de prin cafenele i le înmânează în momentul în care îşi bea ţuica întovărăşit de prietenii de teapa lui. Sper că până la urmă n-o să mai reziste. Cine ştie? Poate se va sinucide? Deşi scursura asta n-are nici un simţ al onoarei. În fine, chiar dacă are să îndure până la moarte, misiunea asta sacră o să mă ajute să trăiesc. O viaţă fără un scop, e o viaţă de nevertebrat. Reţineţi că o asemenea tenacitate te mobilizează. Ca să nu mai punem la socoteală că mai am şi altceva: trebuie să mă ocup de asemeni şi de Isabelle.

Belle Isabelle! Nici pomeneală! Se poate lăuda doar cu vergeturile şi cu pungile de grăsime de peste tot. Când are să se întoarcă, să vă uitaţi la curul ei domnilor. Cu atenţie. Şi să-mi spuneţi cum de găseşte atâţia amatori s-o reguleze! În ce mă priveşte, să mă

scuzaţi, mie îmi vine să vărs. M-a apucat într-o seară, acum patru sau cinci ani. Până atunci mă comportasem la pat destul de strălucit. Nu-mi place să mă laud, dar serios, de două ori la rând, nu mă speria. La şaizeci de ani! Jos pălăria, nu? Ceea ce mi-a trezit întotdeauna simţurile, dacă pot să zic aşa, a fost procedeul cunilingv. Sufletul amorului. Un cur hăpăit cum trebuie e un cur pe jumătate regulat; asta era deviza lui Godfroy de Broutemiche, regretatul meu tată, odihnească-l Domnul în pace. Deci, într-o seară... Dar poate că vă plictisesc? se întrerupse el.

Noi îi dăm toate asigurările că nici pomeneală. E pasionant, tipul. Să-i dea înainte! Să-i dea înainte!

Cum el doar atât aşteaptă, nu poţi mereu să-ţi rumegi regretele, ura, în tăcere, se lansează.

– Într-o seară, mă pregăteam s-o degust pe Isabelle. O lumină roşietică crea un efect dintre cele mai indicate. Îndrăgostiţii ca şi patronii restaurantelor neglijează adesea eclerajul. Şi cu toate astea e capital! Iată-mă, aşadar, la treabă. Individa se dădea în vânt după aşa ceva! O senzuală, trebuie să vă spun fără tergiversări. Eu îi ţineam solid fesele cum ţii un castron de lapte cu amândouă mîinile ca să-i bei conţinutul. Şi, deodată, simt sub degete ceva scârbos, deloc simpatic. Se formau nişte vălurele minuscule. „Păi, ce faci, mi-am zis în sinea mea, te apuci să mănânci un cur fanat, Wilfrid!". Pe loc, apetitul mi s-a spulberat, virilitatea a devenit flască, dorinţa s-a schimbat în repulsie. Părăsesc festinul cu următoarele cuvinte: „Madam, te informez cu regret că fesele dumitale nu mai îndeplinesc condiţiile necesare ca să-mi asigure erecţia. Purtatul corsetului a grăbit probabil mutilările timpului, mersi, nu mai servesc, nu mă mai inspiri, ce să mai vorbim, du-te să te satisfaci în altă parte!"

– Cam prea tranşant! îi reproşez eu.

– M-a făcut să plătesc cu vârf şi îndesat, târfa blestemată!

Am crezut că are să mă arunce în stradă, că o să mă părăsească, fără un acoperiş deasupra capului şi fără un ban, e capabilă! O scroafă afurisită, domnilor! O purcea crudă. Înţelegând că situaţia riscă să se degradeze, i-am promis aranjamentul de care v-am pomenit: ea rămânea baroană de Broutemiche cu condiţia să-mi asigure cele necesare traiului. Acestea fiind spuse, aflaţi că sunt pe cale să mă răzbun, în orice caz, încerc. Nu-i deloc comod.

– Am putea afla cum, domnule baron? îl imploră Béru pe un ton pofticios.

Wilfrid se uită în jurul lui, de parcă nişte prezenţe silenţioase s-ar fi alăturat grupului nostru. Liniştit, şopteşte:

– Am să încerc s-o molipsesc cu SIDA.

Şi izbucneşte în râs.

– Ideea este extraordinară, nu?

– Sigur, admit eu, dar nu prea văd cum o veţi realiza, fără o participare activă a soţiei dumneavoastră.

– Nu fiţi stupid, şi gândiţi-vă puţin, domnule poliţist. Cum se transmite porcăria asta, ei? Care sunt cele trei mamele ale bolii?

Pornesc să recit, ca un cititor conştiincios al presei franceze:

– Spermă, sânge, salivă.

– Bravo! Mă străduiesc să intru în legătură cu bolnavi contaminaţi. Nu-i uşor, fiindcă există tendinţa să fie ascunşi. Dar m-am şi împrietenit cu un eminent profesor, căruia i-am povestit că intenţionez să scriu o carte asupra chestiunii acesteia, şi să intervievez câţiva bolnavi atinşi de flagel. De îndată ce voi obţine câştig de cauză, am să-l vizitez pe unul dintre ei, am să mă străduiesc să-i inspir încredere şi am să încerc să fac rost de o prelevare de sămânţă sau salivă. Ah! domnilor poliţişti, în ziua în care am să mă întorc acasă cu preţiosul virus, ce fericire infinită aş trăi când l-aş introduce în borcănelul de iaurt pe care ciuma asta îl mănâncă în fiecare seară înainte de culcare, fiindcă suferă de o lene intestinală.

– Ar putea fi periculos pentru dumneavoastră să manipulaţi porcăria asta, subliniază Béru.

– Ei şi? Trebuie să înveţi cum să trăieşti periculos. Dar să schimbăm subiectul, cred că se întoarce şi nu mi-aţi spus ce anume vă aduce aici?

– Veţi afla în acelaşi timp cu ea! îl asigur.

FARMECUL

Alice era fascinată de vocea aceea suavă care, ore de-a rândul, îi venea pe calea difuzoarelor incluse în pereţi. Se manifesta pe un fond muzical. Erau perioade de mărturisiri pasionante, apoi glasul tăcea şi nivelul muzicii se amplifica. Prizoniera (dar poţi fi prizonier când accepţi detenţia şi când, în plus, o mai şi savurezi?) ajunsese să o dorească din nou. Îi adora accentele catifelate, acel „r" rostogolit ca grăunţele, cuvintele dulci şi înflăcărate care-i mergeau la inimă.

Îi răspundea interlocutorului invizibil. Îl asigura că se simţea bine, fericită şi că dorea să-l vadă.

– De ce nu vă arătaţi? întreba ea cu reproş.

Îi răspundea că nu venise încă momentul. Trebuiau să se ţească nişte legături între ei.

– Dumneavoastră mă vedeţi, iar eu nu vă pot vedea, riposta Alice, nu-i drept.

„Vocea" îi răspundea că se temea de confruntare: „Sunteţi aşa de frumoasă, iar eu aşa de urât".

– Urâţenia nu mai există când eşti capabil să vorbeşti aşa cum vorbiţi.

El îi murmura „mulţumesc", şi lăsa muzica să pună stăpânire pe apartament.

Într-o dimineaţă – câte zile să fi trecut de la sosirea ei? Alice

n-ar fi fost în stare să precizeze, fiindcă aici noţiunea de durată se estompa – într-o dimineaţă, deci, „el" îi propuse să iasă în grădină.

– Veniţi şi dumneavoastră? întrebă ea.

– Nu, dar trebuie să faceţi mişcare, să luaţi aer...

– Singură, nu, răspunse Alice.

Încă o dată el murmură un „mulţumesc".

BÂÂÂH!

Aşteptăm un moment fără să ne arătăm. Isabell, la belle, îşi vede de ale ei prin apartament. Vieţile lor sunt realmente scindate, fiindcă nu dă pe la bătrânul crab. Se aude agitându-se în universul ei împărţit de două persoane, indiferentă totuşi faţă de vecinătatea soţului. Într-adevăr, se comportă de parcă ar fi singură, individa.

El o ascultă încordat, mânios, sardonic. Îi comentează în şoaptă gesturile:

– Stropeşte florile. În fiecare seară, una dintre plăcerile ei. Trece în dressing să se dezbrace. Dă drumul la radio, făcând parte dintre acei oameni care nu ştiu să trăiască fără moara asta care macină prostii...

Îi arăt propriul lui tranzistor.

– Dumneavoastră nu vi se întâmplă?

– Aproape deloc. Nu-l pot suferi. Nu suport decât starea vremii, cu condiţia să fie bună!

„Ah! acum e ceremonia bideului. E o persoană care abuzează de acest gen de abluţiuni. Vede în el un act de purificare, ticăloasa. Câte căţele abjecte se consideră virgine dacă şi-au spălat feşele, domnilor? Au curul din cânepă."

Béru mă solicită din priviri. Nu-i cade bine că întârzii să mă manifest. Ce mai aştept? Mă întreb şi eu. Şi totuşi, ceva mă sfătuieşte să nu bruschez nimic. De fapt, prefer să se întindă în pat ca să

intervin. Dacă tot ne-am ţinut de prostii în ilegalitate, măcar să mergem până la capăt.

– Acum, mănâncă iaurtul, declară încornoratul. Vă daţi seama de bucuria mea când am să-i torn înăuntru sperma sidistului?

Mai aşteptăm puţin. Camera moşului pute a menajerie. Noi oamenii suntem denunţaţi de mirosurile noastre. Ne împuţim. Datorită băilor şi parfumurilor ne facem iluzii, altminteri ar fi o Berezina[1] atroce! Mirosurile noastre dovedesc că suntem un bălegar în mişcare. Stai puţin locului şi în câteva ore devii putrescent. Degeaba te speli la fund şi te clăteşti cu apă din belşug, tot puţi. Ăsta-i adevărul nostru animal. Ca să obţii informaţiile cele mai detaliate asupra condiţiei umane, o singură adresă: gaura din fund!

– De data asta s-a urcat în pat. O să citească nişte reviste cam zece minute şi pe urmă adoarme.

San-Tonio gândeşte de i se aprind creierii. Prin urechi începe să iasă fum, fii atent! Chiar miroase a cauciuc ars, ca atunci când un senegalez face dragoste cu un impermeabil.

Wilfrid de Broutemiche se uită la mine şi mă întreabă:

– Ce mai aşteptaţi?

– Să adoarmă.

– Şi de ce, mă rog?

– Ca s-o trezesc!

Moşul oftează:

– Chiar nu vreţi să-mi spuneţi nimic?

– Aflaţi imediat.

– Ştiu să fiu răbdător, nu?

---

[1] Râu din Bielarus, pe unde s-a retras marea armată a lui Napoleon în 1812. (n. tr.)

– Foarte, şi vă felicit; dar veţi fi recompensat; cred că vă pot promite un moment deosebit.

– Pun bază pe ce-mi spuneţi.

– N-aţi avea ceva cu care să-mi disimulez trăsăturile? Fiindcă ea mă cunoaşte.

– Un ciorap v-ar conveni? E clasic.

Se apropie de un sertar şi scoate o pereche de ciorapi negri agrementaţi cu floricele mărunte roz pal.

– Erau ai scumpei mele Héloïse; dacă aţi putea să nu-i deterioraţi...

– Fiţi liniştit, am să fiu cât se poate de atent.

Mă uit la ceas.

– Ştiţi când adoarme?

– Drace: camera ei se învecinează cu a mea şi trăiesc cu urechea ciulită. O să arunce revista pe jos, o să caşte foarte tare şi o să acţioneze comutatorul.

Îşi pune degetul pe gură în poziţie verticală.

– Linişte, vă anunţ eu.

Sunt de acord. Natural, e destul să-i porunceşti lui Béru să-şi închidă gura, ca el s-o deschidă.

Îmi mugeşte în şoaptă la urechea dreaptă:

– Vrei să punem laba pe ea când doarme?

– Da.

– Biscotte?

– Pentru că individa e împieliţată rău şi n-o s-o putem reduce la tăcere prin mijloace normale. Prea şmecheră ca să se lase intimidată de nişte sticleţi. Trebuie s-o speriem. Împrejurările ne-au servit de minune; mulţumită soţului, putem manevra după placul inimii.

Pus la curent, consimte să se ermetizeze.

– Gata! ne anunţă Wilfrid. Căţeaua a stins lumina.

– Doarme uşor?

– Nu, normal.

– O.K., să-i mai acordăm zece minute de răgaz, după care mergeţi şi întrerupeţi curentul electric ca să nu mai poată aprinde lumina.

– Am înţeles.

– Pe urmă o să ne conduceţi până în dormitorul ei şi o să ne lăsaţi să ne facem treaba fără a interveni. Ar fi bine să nu vă arătaţi.

– Ah! prieteni, dragii mei prieteni, cred că am să ejaculez de fericire. E prea mult, prea mult: mă copleşiţi!

Mereu parfumurile astea care mă obsedează.

Dormitorul cumetrei Isabelle pute foarte tare. Trebuie că se stropeşte insuportabil, vagaboanda, că trăieşte în esenţele cele mai rare. Şi culmea, ciorapii răposatei Héloïse miros şi ei. Un miros care şi-a pierdut prospeţimea, totuşi obsedant că-mi vine să strănut.

Deschid uşa şi pătrund primul, luminând cu lanterna-stilou cu fascicol popkorn concentric. Optez pentru babord şi-i fac semn isteţului tată al lui Apollon-Jules să abordeze patul capitonat dinspre tribord.

Manevră executată suplu. Depun uşurel valijoara metalică în picioare la capătul patului, după care, îndrept fascicolul lanternei spre mutra Isabellei.

Lumina îşi face efectul; tipa bate din pleoape şi-şi deschide vasistasurile. Orbită, îşi pune mâna paravan dinaintea ochilor.

– Tu eşti, Wilfrid? bombăne ea.

Eu, pe un ton o idee cavernos:

– Nu, puicuţo, nu-i Wilfrid!

Dacă ai vedea acum ce salt face! Dintr-o detentă se ridică în fundul care are o bună asietă, dacă e să dau crezare revelaţiilor intime ale moşului.

Bâjbâie în căutarea comutatorului. Îl acţionează: zero! *The light* are să se aprindă altă dată. Femeia intră urgent în panică.

– Cine sunteţi?

– Nişte oameni care nu se ţin de glume!

– Ce vreţi?

– Asta da întrebare, valorează cinci milioane! Ce vrem? Ia uite-te aici!

Nu-i mai fixez lanterna în figură ci o îndepărtez uşor spre capătul patului, fără grabă, ca să luminez valiza metalică.

Urmează o superbă tăcere, mai frumoasă ca Vivaldi. Sunet şi lumină pe accroc de Paul[1], cum zice Grasu.

– Ce-i... ce-i... ce-i asta? se bâlbâie Belle Isabelle.

– Cealaltă, îi răspund.

Dacă rămâi laconic, presiunea e mult mai puternică. Vorbirea linişteşte, mutismul înnebuneşte.

– Cealaltă ce?

Ceva se operează în penumbră, o mişcare de aer, un zgomot surd. Maiestatea sa Béru I, tatăl viitorului Apollon-Jules I, i-a ars o labă tipei. În întuneric, gestul emoţionează. Isabelle se pune pe smiorcăit. Ca s-o calmeze, zdrahonul îi completează perechea, tunând:

– Gura, pocitanie!

Unul care trebuie că face pe el de încântare e moş Wilfrid! Dacă reuşeşte să urmărească cum trebuie toată scena, o să atingă extazul! Să-şi vadă ciumulica suportând un tratament pe care bucuros i l-ar aplica el zece ore pe zi, e excitant, nu?

Reiau vorbirea:

– Asta e valiza pe care ai cumpărat-o la Prisunic ieri. Vânză-

---

[1] Acropole.

toarea era o bruneţică mică de stat şi durdulie, cu un ochi care-şi bătea joc de celălalt, nu-ţi mai aduci aminte?

Aceste detalii raportate de Mathias, care a întreprins o anchetă susţinută o debusolează complet. Roşcovanul meu a făcut treabă bună. Descrierea Frumoasei Isabelle coincidea la fix cu cea a unei cliente care cumpărase o valijoară din metal.

Îmi scot pistolul din buzunar şi-l îndrept înspre capul ei. Sfârşesc prin a-l ţinti spre obrazul ei drept.

– E de nouă milimetri, îi spun. Dacă glonţul intră pe aici, îţi dispare moaca Belle Isabelle. Ai să fii îngropată cu o gaură în loc de faţă; o fată frumoasă ca tine, ar fi păcat, viermilor o să le vină să verse.

Se aude un zgomot uşor: tipa tremură. Dinţii îi clănţăne ca nişte castaniete şi întreaga ei fiinţă se agită.

– Vrem valiza lui Lambert, pe care ai schimbat-o cu asta de aici, în sertarul de jos al biroului său. Nu-ţi dau nici măcar un minut de gândire, nu număr până la zece, vreau răspunsul imediat, altminteri trag.

Béru, întotdeauna binevoitor, îmi sare în ajutor şi aplică ţeava armei lui pe celălalt obraz al ticăloasei.

– Nu! Nu trageţi! E în casa de bagaje din gara Lyon! urlă madam de Broutemiche.

– Vreau cheia!

– E la mine în poşetă.

– Du-te şi verifică! îi ordon Grasului.

– Unde ţi-e poşeta, cucoană?

– Pe comodă. Am pus cheia în pudrieră, sub puf!

Demoniacul verifică; totul se confirmă.

– Numărul optzeci şi patru? citeşte el interogativ la fascicolul lanternei.

– Da, oftează „pacienta" mea, învinsă.

Îi şoptesc la ureche Maiestăţii sale Grăsimoase:

– Cheamă un taxi şi du-te să cauţi mangoţii; eu te aştept aici.

Zelosul încuviinţează şi dispare, trăgînd o înjurătură în trecere, fiindcă şi-a prins lăboaiele între cele ale lui Wilfrid, ascuns în cadrul uşii.

După plecarea lui, mă aşez pe pat, cu faţa spre Isabelle şi torţa minusculă îndreptată spre ochii ei. Ajută la interogatorii, toţi sticleţii din lume pot să ţi-o confirme.

– Unde este fata lui Lambert?

Tipa holbează vasistasurile.

– N-am idee!

– Ceri o răscumpărare şi negi că ai fi amestecată în răpire?

– Eu... Alain Lambert era disperat din cauza fetei, fiindcă nimeni nu-i pretindea nimic...

– Şi te-ai hotărât să-i ceri o răscumpărare ca să-l linişteşti? o iau eu în zeflemea.

Nu-mi răspunde şi atunci continuu:

– Cinci milioane de franci vechi, eşti o metresă costisitoare!

– Mi-am pierdut capul.

– N-aş zice, dimpotrivă, cred că încă îl mai ai pe umeri, simpatico.

Din beznă, se înalţă Wilfrid, maiestuos în halatul lui vechi. Un cavaler al Mesei Rotunde!

– Soţie infamă! declamă el, ceea ce constituie de pe acum a treia parte dintr-un alexandrin; restul va fi livrat peste o clipă.

Dovada:

– Târâtură care îndrăzneşti să-mi porţi numele! Zdreanţă umană, scursură de bălegar! Puroiule! Căţea! Chilot împuţit! Greşeală a lui Dumnezeu! Avortonule! Ruşine a speciei! Noroi de mlaştină! Cloaco! Ticăloaso! Vărsătură de beţiv! Menstră de gorgonă! Fiică de curvă sifilitică! Diaree verde! Secreţie hepatică!

Venin purulent! Descompunere în stadiu avansat! Duhoare de canalizare! Şobolan mort! Comunisto! Ahtiată după titluri de nobleţe! Depravato!

Ce mai scandează Wilfrid. Începe să fie frumos, să aibă ritm, cadenţă, imagini... Se lasă purtat de mânie, se roteşte prin cosmos şi în acelaşi timp învârteşte titirezul! Îşi lichidează contul! Se depăşeşte! Devine măreţ! Mounet-Sully ce ar mai rezista în cursă cu el, şi nici el! Glasul i se umflă, i se umflă, ajunge maiestuos! Don Giego, contele şi Cidul la un loc. Floare de pisoar! Muscă de rahat! Closet înfundat de gară! Vânat împuţit!

Uf! îşi recapătă suflul. E sublim să-l vezi aşa în întuneric. O firmă pentru Fiat, roşu italian, care străbate obloane şi perdele, aruncând în umbra deasă stropi sângerii.

Dama începe să strige:

– Oh! bătrân prostănac, ţine-ţi gura, că de nu îţi tai pensia!

Temperamentul o ambalează pe Isabelle. Femeie voluntară şi violentă, atroce, o dezmăţată sălbatică. Maşinaţia ei a dat în bară. Cinci milioane care se duc pe apa sâmbetei, urgent! Începe să-şi pună întrebări: cine sunt şi cum de-a fost descoperită uneltirea ei chiar din start! Ce s-a întâmplat, tu pricepi ceva? Cum de s-a putut? Cum...

Şi mandea îşi bate capul cu unele semne de interogare. De exemplu, mă întreb dacă nu cumva târfa asta o fi amestecată în răpirea lui Alice. Nu-mi prea miroase, dar s-ar putea să am nasul înfundat, cu toate gripele astea în circulaţie! În orice caz, nu pot neglija ipoteza. Logic, ar trebui să-mi scot ciorapul şi să pun mâna pe cătuşe. Arestarea! Dar cu ticăloasa asta, mai poţi să ştii! Te trezeşti că tot ea e cu pricina, cum că am înscenat ceva şi că am năvălit în toiul nopţii s-o molestăm în patul ei; că-i nevinovată, Albă ca Zăpada de peste tot, martiră şi aproape virgină, sfânta

Blandine! Hotărârea mea e gravisimă. Un pas greşit şi am luat-o pe coajă. Nu, trebuie să-mi urmez instinctul.

– Daţi-i doamnei ceva de scris, să-şi semneze declaraţiile! rostesc eu ca declamând nişte stanţe.

Ce se mai grăbeşte Wilfrid! Dacă ai asista, o adevărată tornadă albă! Monsieur Propre[1] intrat în viteză!

Dar în timp ce rămânem singuri, Isabelle declară:

– Nu semnez nimic!

– Atunci n-ai să mai vezi zorii zilei! o anunţ eu categoric.

Din nou, pistolul în pomete.

– De altfel, stau şi mă întreb dacă n-ar fi asta cea mai bună soluţie?

– Cine eşti dumneata?

– Cineva care pune lucrurile la punct şi nu face mofturi când e vorba de mijloace!

Uite-l pe taica de Broutemiche că apare cu un bloc de corespondenţă, hârtie velină, superioară, şi un pix.

– Ţine aici, nenorocito! Ruşinea vieţii mele! Târfă infectă!

Lasă materialul pentru „Confesiunile unei prostituate a Secolului" peste pubis, pe deasupra cearşafului şi cuverturii.

– Inutil, îi spun, femeia dumitale preferă să moară decât să semneze. Poţi pleca de aici dacă nu vrei să asişti la scenă!

– Să nu vreau să asist! Dar aş da tot ce mi-a mai rămas din viaţă ca să fiu martorul unui asemenea regal. Mi-aş da decoraţiile de familie partidului comunist, numele unui negru, ochii în slujba ştiinţei şi sufletul diavolului!

– Regret că am să vă dezamăgesc, dar am să-i pun perna pe cap şi am să trag prin ea; asta-i metoda mea. Aşa, treaba e mai curată. Altminteri cu un calibru ca ăsta sângele se împrăştie peste tot.

---

[1] Reclama unui detergent. (n. tr.)

Încep să-i trag perna, dar ea se pune pe urlat:

– Semnez, semneeeez!

Mă prefac că şovăi şi, în fine, mă răzgândesc.

– Foarte bine, atunci scrie: Subsemnata, Isabelle de Broutemiche, născută Martinet...

Intervine Wilfrid:

– N-ar putea să scrie mai simplu: „Subsemnata, Isabelle Martinet? Nu-mi pot tolera numele într-o asemenea infamie.

– Dacă vreţi...

– Prefer.

– Fie. Atunci: „Subsemnata Isabelle Martinet, declar că am vrut să exploatez dispariţia domnişoarei Alice Lambert pentru a extorca de la tatăl ei, amantul meu, suma de cinci milioane de franci."

Scrie tremurând, pentru că se întreabă panicată dacă n-am s-o omor totuşi o dată cu confesiunea redactată.

– Data şi semnătura!

Abia a terminat că ramolitul se aruncă asupra blocului, smulge foaia manuscrisă şi mi-o întinde.

– Sper că ăsta-i abia începutul, nu? mi se adresează el. O paşte puşcăria pe viaţă, este? O să cureţe cartofi până la ultima suflare. Să-şi rupă unghiile prin atelierele închisorilor. Dar sunteţi sigur că n-ar merita un glonţ în ochi? Doar într-un ochi, ca să am şi eu o plăcere? Aşa de tare aş vrea s-o văd moartă şi chioară!

Soneria pune capăt rugăminţii lui. Se întoarce Béru de la gară cu cealaltă valiză metalică.

– Piţulele sunt acolo? îl chestionez.

– Sigur, tipule. Cinci milioane, le-am numărat în taxi pe drumul de întoarcere.

– Atunci, la drum!

– Şi ce facem cu drăgălaşa asta?

– N-o pierdem din ochi.

– Permiteţi, face Mamutul apropiindu-se de căpătâiul patului.

Apucă marginea cearşafului şi-l trage complet de pe ea.

– Ia să vedem niţel cum stau lucrurile.

Ridică în sus cămaşa Isabellei, terorizată, gemând de groază, sigură că i-a sunat ceasul.

Valorosul o contemplă şi declară:

– Uite că-i adevărat ce ne-a zis bărbatu-său: cucoana are pungi de grăsime. E genul de cur, vedeţi, nu zic că aş face mofturi, dar aş fi mai satisfăcut de un popou dolofan şi tare, fason Berthaga.

Ne luăm valea, ducând cu noi cele două valize.

Şi evenimentele continuă în felul următor: Ne ducem la maşină, punem valizele în spate. Eu mă instalez la volan. Pornesc motorul. Aprind farurile. Semnalizez plecarea, deşi strada e pustie, dar trăim într-o societate unde, dacă nu eşti automatizat, eşti mort. Iată-mă ajuns pe mijlocul drumului. Mă pregătesc să-mi lansez bolidul, dar în clipa aceea, ceva deschis la culoare cade din cer şi se zdrobeşte la zece metri de botul maşinii. Frânez brusc. Cu tot zgomotul motorului, am auzit bufnitura.

Belle Isabelle zace pe pavajul parizian, moartă. Aruncată de pe fereastră.

Ies din maşină s-o examinez. Are gâtul răsucit la 45 de grade. N-arată bine deloc. Ceea ce-i promiteam, ca să-mi râd de ea, gâdilându-i pometele cu pistolul, s-a operat.

Dau fuga spre imobil. Sun la familia Broutemiche. Aştept.

Uşa de la intrare se întredeschide.

– Ce s-a întâmplat? mă întreabă glasul somnoros al amicului Wilfrid.

– Deschideţi, eu sunt!

Îmi deschide.

– Aţi uitat ceva? mă întreabă el binevoitor.

Îmi cad braţele, boaşele, ochii.

– Ţi-ai aruncat consoarta pe fereastră, explodez eu.

– Eu! Dormeam!

Ne uităm unul la altul. Citesc în lotuşii lui înfundaţi în cap că a renunţat la Sida ca să uzeze de un mijloc mai expeditiv.

– Probabil că declaraţia a determinat-o să-şi pună capăt zilelor, dacă vreţi părerea mea. A înţeles că de acum înainte viaţa ei e distrusă. Ce-aţi fi vrut să facă, cum să trăiască cu un asemenea document incriminator? Din care am şi eu o copie, fiindcă mi-a venit ideea să pun o hârtie-carbon în interiorul blocului.

Tâlhar bătrân!

Isteţ, bunicul. După cele înscenate de mine şi Béru, nu-l mai putem trata drept asasin; s-ar crea nişte confuzii neplăcute, îndoieli abjecte, iar ziarele ar plesni de subînţelesuri pernicioase.

– Să sunăm la Salvare? mă întreabă Broutemiche foarte calm.

– Cred că ar fi cel mai bine, admit eu.

GRĂDINA LUI ALLAH

După câţiva paşi, Alice se aşează pe o bancă. Aerul proaspăt al dimineţii o îmbăta. Petrecuse mai multe zile închisă în camera ei şi avea impresia că se ridicase după o boală. Începu să privească grădina, emoţionată de atâta armonie, graţie şi parfum. Portocali, lămâi, leandru roz închis, straturi de trandafiri de la alb la roşu, trecând prin toate gamele de roz, amfore din care se revărsau valuri de plante cătărătoare, peluze cu arabescuri ciudate, nisipul galben al aleilor, toate acestea alcătuiau o operă de artă. Porumbei albi, blânzi, zburau în acest eden, agăţându-se de ramurile joase ale arbuştilor, sau zbenguindu-se pe jos în jocuri amoroase. Un parfum de iasomie îl bătea pe cel al trandafirilor. Un turn pătrat, alb şi crenelat, se ridica pe deasupra văluririiacoperişurilor. Glasul unui muezin chema la una dintre cele cinci rugăciuni ale zilei. Era repercutat de un difuzor care-l deforma dându-i nazalităţi metalice; cu toate astea el completa farmecul clipei. Alice continua să fie într-o stare de totală fericire. Uneori, se întreba dacă nu cumva era drogată fără ştirea ei, atât de mult îşi simţea trupul şi sufletul radioase; dar o astfel de perspectivă n-o deranja peste măsură fiindcă aprecia genul acesta de pace magistrală, bucuria uluitoare pe care n-o mai încercase până atunci.

Întinse mâna şi culese din amfora plasată lângă banca ei

mlădiţa unei plante de un verde aproape negru, purtând o floricică albă cu patru petale. Strivi codiţa florii între buze. Avea un gust amar.

Soarele invada cerul albastru într-o limpezime de apoteoză. Alice îşi lăsă capul pe spate ca să-şi ofere chipul razelor calde. Rămase multă vreme în poziţia asta, dar se ridică având sentimentul că era privită.

Uitându-se în jurul ei, zări un personaj ciudat în capătul opus al grădinii. O făptură enormă, cu păr brun, ondulat pe ceafă. Îşi lăsase barbă şi, de departe, aveai impresia că purta un soi de baveţică neagră sub gură, coborând până pe piept. Bărbatul era îmbrăcat într-un burnus imaculat care scânteia ca sideful.

Stătea pe un scaun de grădină şi o contempla pe Alice fără să clipească. Fixitatea acestei priviri era aşa de intensă încât tânăra se ridică şi, agale, se apropie de bărbatul acela enorm.

El nu încetă s-o ţintuiască pe tot parcursul, se ridică atunci când ajunse la câţiva metri de el şi o salută cu o înclinare adâncă a capului.

Rămaseră îndelung indecişi, ochi în ochi. Alice sfârşi prin a-i zâmbi, iar el se simţi ca fascinat.

– Dumneavoastră sunteţi, nu-i aşa? întrebă Alice.

El ştia la ce făcea ea aluzie şi bătu din pleoape. Avea gene lungi negre, care-i făceau ochii întunecoşi şi mai întunecoşi.

– Aş vrea să-mi vorbiţi, rosti ea.

– Nu mai îndrăznesc, murmură el.

– De ce?

– Fiindcă mă puteţi vedea.

– Tocmai de aceea, e mai bine aşa, se miră Alice.

Ea întinse braţul şi apucă mâna grăsuţă a „amorezului". Îl găsea frumos şi fascinant. Kazaldi înţelese, iar lacrimile făcură din ochii lui două diamante negre.[1]

[1] Tocmai am recitit acest capitol; n-aş vrea să mă laud, dar e nemaipomenit! Vezi, când mă străduiesc puţin, le dau clase prozatorilor consacraţi!

(San-A.)

PARTEA A DOUA

APOLLON-JULES

POC!

Lambert nu părea chiar aşa de încântat că i-am recuperat atât de repede banii. E un tip formidabil, deloc obnubilat de bunurile lumii acesteia. Pentru el, veritabilele bogăţii sunt în altă parte; numai că în privinţa asta nu-i deloc încântat, dragul de el. Când a aflat că a fost tras pe sfoară de metresa lui, dar mai ales că aceasta şi-a luat zilele, s-a simţit zdrobit.

A atins adâncul prăpastiei; capătul nopţii. Se prăbuşeşte vertiginos. Totul e pierdut, dus de râpă, curăţit. Nici un firicel de iarbă de care să se mai agaţe pe pereţii falezei în prăbuşirea lui.

Stă aplecat înainte, aproape cu capul între picioare, trebuie să-ţi spun! Abia dacă aruncă o privire la grămada de bani din valiza deschisă.

Ochii îi atârnă din cap; cu siguranţă, până la urmă se vor rostogoli pe covorul persan!

Bérurier care, în prezent, cunoaşte locurile, se întoarce de la bucătărie, unde şi-a pregătit un sandvici după reţeta lui, în absenţa grăsanei Tania. Un veritabil monument clasat, sandviciul ăsta. A tăiat o franzelă pe mijloc şi a pus în ea la grămadă alimente variate: rosbif, ficat de gâscă, ouă de somon, bucăţi de omletă, o tartă picantă specialitate din Lorena, brânză, un rest de tocană etc. De reţinut că vegetalele absentează din acest eşantion, Béru fiind de părere că cea mai bună legumă tot carnea rămâne.

De fiecare dată când îşi înfige dinţii carnasieri, componentele sandviciului curg de peste tot.

– Dom'le Lambert, cu tot respectul, sunteţi aşa de drăguţ să-mi spuneţi unde-i pivniţa? întreabă el. N-a mai rămas nici o picătură de vin la bucătărie.

– Béru! îl admonestez eu, vezi că întreci măsura.

Grasu arată spre valiză.

– Când îi aduci unui domn cinci milioane de mangoţi îţi poţi permite să ceri un pahar de vin roşu, nu?

Lambert, smuls din disperarea lui, îl lămureşte cum că pivniţa, ca să ajungi la ea, trebuie să ieşi în grădină, prima scară la dreapta. Cheia e în sertarul bucătăriei.

Mamutul părăseşte scena. Înainte de a ieşi, îşi lasă sandviciul de o mie şi una de nopţi pe învelitoarea de catifea a unei mese rotunde pe care se află bibelouri rare, devenind aici un ornament floral.

Mă aşez cu faţa spre Lambert.

– Nu te mai gândi la cocota aia, Alain. Ai nimerit peste ceea ce se numeşte o dezmăţată fără scrupule. Îşi bătea joc de tine, fiind interesată doar de banii tăi.

– Totuşi s-a sinucis! ripostează el. Dovadă că...

– Dovadă că s-a speriat văzându-se demascată. Nu începe s-o înfrumuseţezi! Noi bărbaţii suntem regii idioţilor. Gata întotdeauna să găsim circumstanţe atenuante celor care ne înşeală şi să vedem sfinte inocente în cele care ne pun coarne. Târai după tine o ticăloasă, dragul meu, asta era. Alung-o din minte. Important este s-o găsim pe Alice.

– Ştiu prea bine, oftează Lambert. Dar uite că ne aflăm într-un impas.

– Poate că nu, intervin eu blând după o tăcere ezitantă.

Lambert reacţionează.

– Ai ceva noutăţi?

– S-ar putea să fie o altă pistă. Simt această altă pistă; întâmplarea cu banii ceruţi pentru răscumpărare m-a derutat.

În termeni succinţi, îi povestesc ce ştiu despre numitul Kazaldi. Mă ascultă, îşi închide ochii.

– Dacă mă gândesc bine, îmi aduc aminte, într-adevăr, de omul ăsta. Un obez înspăimântător, adipos, care privea frecvent în direcţia noastră la *Pasha*.

– În momentul de faţă, se află la proprietatea lui din Marrakech, ceea ce va complica lucrurile, fiindcă n-am nici o calitate să intervin acolo. Ar trebui s-o fac într-o manieră absolut ocultă.

Atunci, Alain Lambert de Toatechestiile, se smulge din durerile lui.

– Ascultă, îmi spune el. Am un avion particular, un jet cu pilot pentru deplasările mele prin Franţa şi Europa. N-ai vrea să plecăm mâine dimineaţă la Marrakech?

Îmi arată valiza din metal recuperată de la casa de bagaje.

– De bani nu ducem lipsă. Dacă are să fie nevoie să ne asigurăm ceva complicităţi acolo, am avea cu ce să le remunerăm.

Of! E salvat. În sfârşit, are de gând să acţioneze. Numai aşa ceva l-ar mai putea smulge din disperare. Inerţia e o putrezire.

Se întoarce Bérurier, prevăzut cu două sticle de Richebourg celebre.

– Am luat şi eu ce mi-a venit mai la îndemână, declară el cu un aer perfid, echivalent cu francheţea. A doua butilcă e numai pentru cazul în care vreţi să-mi ţineţi tovărăşie, dar dacă dumneavoastră nu beţi, n-am s-o încep.

*
* *

Mami, cu lacrimi în ochi, îl lasă pe Apollon-Jules în braţele paterne. Schimbat cum trebuie, cu baveţica proaspăt apretată, cu scufiţa aşezată cum trebuie pe capul lui o idee hidrocefal, plodul arată strălucitor de parcă s-ar prezenta la concursul pentru cel mai frumos prunc din Franţa. Maiestatea sa îl ia pe micul prinţ, îl asigură bine pe braţul îndoit şi-i depune un sărut lacom pe obraz, ştampilându-l cu gălbenuş de ou şi făcând ţâncul să urle.

– Vă mulţumesc din suflet, madam Félicie; foarte drăguţ din partea dumneavoastră.

Ne face cu ochiul.

– Acum ştiu cui să lăsăm copilul când o să plecăm în voiaj, eu şi Berthe.

O pornim precipitat la drum. Lambert ne-a dat întâlnire pe aeroportul din Bourget, dar mai înainte, sunt nevoit să-l las pe Bérurier tatăl şi fiul la domiciliul lor. Maşina îl adoarme pe Apollon-Jules, slavă Domnului!

– Tu crezi în pista cu arabul ăla gras? şopteşte Alexandre-Benoît.

– Da, răspund hotărât.

– Ce-ţi închipui?

– Tare mă tem că-i actul unui sadic. Grăsanul ăla trebuie să fie un detracat sexual. I-a căzut cu tronc Alice Lambert, şi, cum dispune probabil, de mână de lucru competentă, a răpit-o ca să-şi satisfacă instinctele primare.

– La început, şi pe urmă s-o hăcuiască?

– Mi-e cam teamă că da.

Mamutul îşi strânge tare la piept moştenitorul direct.

– Eu, dacă i-ar face unul aşa ceva lui Apollon-Jules, i-aş tăia boaşele, i le-aş băga pe gât, pe urmă l-aş arunca într-o cuvă cu acid, şi pe urmă...

– Mi se pare a fi un tratament complet, îl opresc eu.

Ajungem în faţa casei lui.

– Ştii ce mi-ar face plăcere, tipule? declară Béru. Să merg cu tine la Macache. Cred că n-am fi prea mulţi doi, dacă o să înceapă să ploaie cu porcării pe acolo.

– Asta aşa-i, admit eu.

– Grăsana precis că o să înceapă să ţipe cum că o las singură cu Popo, ar fi mai bine să vii cu mine ca s-o lămurim, drăgălaşa de ea. Tu o impresionezi.

Şi adaugă pe când urcăm scara:

– Berthe e mai curând genul serios, ca soţie, totuşi dacă tu i-ai propune s-o călăreşti, sunt sigur că nu te-ar refuza.

– Niciodată nu i-aş face aşa ceva unui prieten ca tine! strig eu cu un asemenea accent de sinceritate, că se întoarce împotriva mea.

– Mersi, se înţelege de la sine, îmi dau seama că la gândul de a se lăsa trasă de tine, o muiere ar fi în stare să aprindă lumânări la biserică, ca să obţină de la Domnu' o asemenea favoare.

De îndată ce deschide uşa, se aude sunând telefonul în locuinţă. Grasu grăbeşte spre aparat şi ridică receptorul. E decepţionat când recunoaşte vocea consoartei lui dragi.

– Alo! Mda, acum am sosit, eu şi Popo. Unde eşti? Ah, zău? Cum?... Transmite-i complimentele mele... Ce zici?... Mda. Mda, înţeleg. Nu, ai dreptate, n-ar fi corect. Bon, bine, aranjez eu.

Sărută receptorul şi închide. Pe urmă se întoarce spre mine.

– Imaginează-ţi că sunt tot la Montbéliard. Alfred a obţinut premiul întâi şi este organizate manifestaţii în stil mare în onoarea lor. Toate marile ziare din Montbéliard[1] fac o circomferinţă de presă. Primăria dă un mare banchet, şi chestii de astea. Pe scurt, se întoarce abia mâine.

---

[1] Localitate măruntă din Franţa – 30.000 locuitori – centru metalurgic (n. tr.).

– În cazul ăsta, s-a terminat cu voiajul tău în Maroc.

– Ce părere ai: am să-l las pe Apollon-Jules la madam Glandsale, portăreasa.

Coborâm.

Ghinion! În interiorul gheretei, între geam şi perdeaua murdară, e pus un anunţ:

PORTĂREASA ESTE ÎN DOLIU LA FAMILIE PENTRU O DURATĂ DE TREI ZILE

– Fir-ar al dracului să fie, tună amicul meu.

Dar nu-i el omul care să se piardă cu firea.

– Nu mai avem timp să ducem copilul la madam Félicie?

– Bineînţeles că nu, sunt deja în întârziere!

– Atunci, ce să ne mai batem capul: îl iau cu mine.

– La... la... la Marrakech? mă îngrozesc eu.

– Şi de ce nu? Aerul de acolo nu-i cu nimic mai rău ca cel din altă parte, nu? Şi, cu un prunc în braţe, jur că o să trecem neobservaţi.

Alain Lambert e plin ochi cu whisky, astfel încât nu mai reacţionează la sosirea copilului. Dacă i-ar intra în jet o colonie de vacanţă l-ar lăsa indiferent la gradul de beţie în care se află.

Avionul lui, e un aparat de prima calitate. Zece locuri, tot confortul. O frumoasă pasăre albă cu dungi roşii şi cifre negre. E pilotat de un vlăjgan genul vânătorului din junglă, unul înalt şi blond cu mutră de mercenar prost bărbierit, impresionant în combinezonul lui alb. Îl cheamă Slim şi presupun că nu-i francez fir în fir. Mi-l imaginez într-o pereche de blugi uzaţi şi o cămaşă cu epoleţi. Stil

romantism neo-jegos, dacă realizezi. Pentru cei de teapa lui, lumea începe a fi prea mică şi se freacă de ziduri. Are privirea limpede, intensă; gura cu riduri precoce dezvăluie multe, ca domnia lui Ludovic al XIV-lea, asupra temperamentului său de aventurier.

Ne strângem dreapta la prezentările lui Lambert. Pilotul aruncă o privire spre Apollon-Jules şi declară simplu:

– Cel mai tânăr pasager al meu.

Şi pe urmă, ce mai calea-valea: ne închidem centurile. Se vorbeşte cu turnul de control. Slim şi un individ de la trafic îşi comunică esenţialul legat de ceea ce trebuie să ştie. Într-un elan suplu sărim spre cer, depăşim stratul de rahat care mângâleşte regiunea pariziană şi ajungem sub soarele proaspăt care ne aşteaptă acolo sus.

Béru dă drumul unui vânt de decompresie care se amestecă cu zgomotul reactoarelor. Îl fulger cu o privire sumbră.

– Băşinile lui Damucles! îmi explică el.

Râde, fericit că trăieşte, că este tată şi că hoinăreşte în eter. Ţâncul lui doarme pe pieptul patern. Mişcătoare imagine. Când te uiţi la familia Bérurier, astfel unită, te convingi nu numai că omul coboară din maimuţă, dar că şi urcă.

De fapt, înaintăm în viaţă aşa cum mergi cu barca: de-a-ndăratelea.

Învins de existenţa mea trepidantă şi de lipsa somnului, încep să soilesc.

Toată lumea are să-ţi spună că Marrakechul este unul dintre cele mai frumoase oraşe din lume.

Stai aşa, am să-ţi arăt pliantul turistic... Vezi: e în alb şi ocru, cu edificii teribil de faine; şi pe urmă, întinderi de palmieri pe ici pe colo, proprietăţi princiare, golful, livezile de portocali... Undeva

departe, spre orizont, munţii Atlas. Sublim. Roşietici cu reflexe albăstrii şi violet. E frumos Marocul. Nobil. Se disting piscine de vis printre perdelele de verdeaţă. Souk-urile[1] lui trec printre cele mai pitoreşti din lume. Cu mult mai ştraşnice decât cele din Stockholm sau Varşovia, care nu mai sunt ce au fost odată. Dar piaţa, ia zi, ai văzut piaţa?

Toate acele mărfuri eterogene expuse (în descrierea unui oraş din sud, să nu uiţi niciodată adjectivul eterogen, e indispensabil; ai uitat de „eterogen" ţi-ai şi carbonizat reputaţia de scriitor celebru; nu-i de omis acest gen de detaliu în meseria mea!), îmblânzitorii de şerpi, negustorii de aramă lucrată fin sau de bijuterii din argint veritabil foarte bine imitat. Uneori, dacă ai baftă, poţi să-l vezi pe rege trecând. Un monarh simpatic, fără nasul pe sus; cum trebuie să fie un om de valoare, călare, între modernism şi tradiţie. Maiestuos, fără o strădanie anume, ci doar din voinţa de a fi simplu. Trece prin mulţime cu un baston de golf în mână în chip de sceptru. Mulţimea îşi manifestă din plin bucuria debordantă. Strigă: „Trăiască! Trăiască!", iar el îi îndeplineşte cererea şi trăieşte. Fiindcă nu-i treabă uşoară să rămâi rege în zilele noastre. Am stat de vorbă săptămâna trecută cu Elizabeth (nu cea care lucrează la Cartier, cea de la Buckingham). E nevoie de curaj, să fii neînfricat, să te faci acceptat şi chiar iubit. Monarh, mersi! Plus o sinecură! Ca să rămâi pe poziţii trebuie să-ţi supraveghezi *look*-ul[2]. O cravată nelalocul ei, un surâs deplasat şi în aer începe să miroasă a detronare.

Ultimii acrobaţi, suveranii. Sultanii sunt rapid insultaţi în tristele noastre zile.

Bun, să te readuc la sublimul Marrakech, atât de fermecător. Medieval! Ginte internaţionale foiesc pretutindeni. Pederaşti de

---

[1] *Souk* – piaţă veche, în limba arabă (n.tr.).

[2] Aspectul, imaginea – limba engleză. (n.tr.)

nivel înalt având curul bordat cu tăieţei de aur! Mari financiari lipsiţi de fast. Artişti de toate neamurile. Curve reputate. Oamenii locului văd cum dă năvală valul şi încearcă uşurel să stoarcă maximum cu putinţă de la aceşti paraziţi. Îi frământă şi-i răsucesc ca pe un aluat. Eu le zic bravo! Cu ce drept să fii invadat de hoarde barbare, că, dacă le-ai compara, cele ale lui Attila ar semăna cu pelerinii veniţi la Lourdes? Pentru că locuieşti pe meleaguri sublime, lumea soseşte din toate colţurile, din Nuilork, din Paris, din London şi mai ştiu eu de pe unde, ca să-ţi fure panorama şi soarele. Mişună ca într-o ţară cucerită. Să aibă fiecare parte, tovarăşi! Şi noi vrem plantaţii de palmieri! Avem nevoie de Atlas! Daţi-vă de-o parte că ne faceţi umbră! Al treilea război mondial e în curs, băieţi. E purtat de turişti. Cu cât sunt mai înstăriţi, cu atât fac mai rău. Nouă ni se cuvine Marocul! Seychelles! Andaluzia! Insulele greceşti! Ştergeţi-o de aici, mitocanilor, lăsaţi-mă să-mi văd de treabă cu banii mei aduşi de aiurea! Eu cumpăr! *Raus!* Parcela ta, purcelul tău. Lăsaţi femeile: ar mai putea fi utile. Chiar şi copiii, cârlionţaţii. Vreau să sper că sug bine?

Eu, care îmi târâi boaşele din continent în continent, o văd dezvoltându-se, infernala invazie. Mă uit la clădirile imense care cresc, înspăimântătoare, sluţind locuri minunate. Autohtonii sunt traşi pe sfoară. Ei au lăsat totul în voia timpului, a vitejiei lor, a regelui lor, şi răul proliferează. Hotele de lux cu două trei piscine „olimpice"; vile hollywoodiene; Rolls şi Ferrari. Că sărmanele cămile abia dacă au timp să-şi ascundă fesele. Se uită la ele perindându-se cu privirea aceea venită de sus, paternă care te duce cu gândul la preşedintele Mitterrand trecând trupele în revistă. Să bagi numai de seamă, aşa arată mereu preşedintele, când păşeşte prin faţa unui detaşament cu aerul detaşat; felul cum te mişti îţi determină şi privirea de dromader, eu aşa cred.

Bine, am luat-o razna, m-am prostit chiar, fiindcă adevărurile sunt sterile. Bunul simţ e un limbaj care se pricepe din ce în ce mai puţin. Câte unii care ascultă, clatină din cap şi gândesc: „Ce spune el nu-i chiar lipsit de inteligenţă; dar e o prostie". Şi ştii de ce e o prostie, Lanture? Pentru că *nu serveşte la nimic*. În timpurile noastre nenorocite, numai ceea ce serveşte într-adevăr la ceva e luat în consideraţie.

Deci, am ajuns în Marrakech. Slim se ocupă de formalităţile avionului. Dar funcţionarii de la poliţia de frontieră ne caută pricină din cauza lui Apollon-Jules. Trebuie să spun că n-are nici un act, superbul bebeluş. Nici măcar extrasul de naştere. Iar Grasu nu s-a înarmat cu livretul de familie. Prin urmare, Apollon-Jules e ca şi când n-ar fi, te prinzi? Din fericire, Lambert are mult de a face cu Marocul. Nu ştiu ce învârteşte, dar le vinde marocanilor lăzi după lăzi! Datorită acestui fapt, are destule legături cu ministerul comerţului. Câteva telefoane bine plasate şi treaba se aranjează. Se eliberează o viză de intrare pentru descendentul familiei Bérurier.

Lambert ne invită la *Mamounia*. Ducă-se dracului cu zgârcenia! Ne instalăm cu atât mai rapid cu cât, potrivit bunului nostru obicei, Béru şi cu mine nu avem bagaje.

Plodul lui pute îngrozitor. Expediem un groom la farmacie să cumpere scutece şi borcănele cu mâncare pentru un ţânc de două luni.

În timp ce el se ocupă de puericultură şi Lambert îşi desface valiza, eu închiriez un taxi şi mă duc să arunc o privire asupra reşedinţei numite „Oranjeria".

Proprietatea e cotată, presupun, printre cele mai şic din Marrakech, pentru că şoferul nu-mi cere mai multe explicaţii decât ar face-o confraţii lui din Washington dacă ai dori să te care la

„Casa Albă". Mână ca un nebun pe arterele largi, deteriorând aorta pietonilor, depăşind când pe dreapta, când pe stânga, trecând pe roşu, într-o goană sălbatică, demnă de cele mai bune filme americane de urmărire. Aşa încât, ajungem repede chiar în faţa clădirii imense, înconjurate de ziduri albe, în mijlocul căreia se ridică un fel de minaret servind în realitate de hulubărie. Acoperişurile se etajează armonios, porumbei albi gânguresc sau se drăgostesc pe ţiglele gălbui semănate cu altele albe. Totul e numai tăcere. Pe deasupra zidului se zăresc perdele de chiparoşi şi portocali. O poartă minuţios lucrată, din două canate, foarte veche, cu încrustaţii de fildeş şi sidef, permite accesul în acest paradis. O uşă asemănătoare, indiferent la ce anticar de pe bulevardul Saint-Germain, te-ar costa o avere!

– N-ai de gând să intri? mă întreabă şoferul, surprins să mă vadă în picioare lângă maşina lui.

– Nu, doar admir.

– Şi plăteşti cursa numai ca să admiri?

– Sunt ziarist şi trebuie să scriu o carte despre cele mai frumoase case din Marrakech, încep printr-un tur de orizont.

Mă îndepărtez câţiva paşi, ca să scap de curiozitatea lui. Şi exact atunci mă strigă o voce masculină:

– Hei! San-Antonio!

Zăresc la voalnul unui Morgan roşu, al cărui model are o vechime de cincizeci de ani, un actor, Albert Nécreux, specializat în roluri de nimic, din pricina mutrei lui puţin recomandabile.

Că mică-i lumea, cum zice portăreasa ta.

Mă apropii de el, fără un entuziasm excesiv. Nimic mai supărător ca întâlnirea unor inoportuni.

– Salut, Nécreux, cum merg treburile?

Îmi strânge mâna şi râde:

– O rectificare, domnule comisar. Nu mă mai cheamă Nécreux, mi-am luat un nume adecvat pentru teatru.

– Şi cum îţi zice, mai nou şi mai nou?

– Şi alţii.

– Şi, ţi-a schimbat întru câtva cariera?

– Considerabil. Jean Şialţii. Cota mea urcă.

– Ce vorbeşti?

– Făceam parte dintre obscuri. Numele meu nu era citat niciodată în interviurile vedetelor sau de către regizori. Cum cred că aţi remarcat, de fiecare dată când aceştia vorbeau de distribuţie, spuneau invariabil: „În afară de mine, mai e Depardieu, Sofie Marceau, Galabru şi alţii". Aşa că de acum înainte, am ajuns un fel de vedetă americană. Jean Şialţii, sunt eu.

– Superb, trebuie să recunosc.

– Am pus vidul să joace în favoarea mea; am devenit memoria slabă a iluştrilor mei confraţi. Comit o indiscreţie dacă vă întreb ce faceţi în faţa acestei proprietăţi somptuoase? Aveţi de gând s-o cumpăraţi?

– Carnetul meu de economii la CEC nu-i suficient de doldora pentru aşa ceva.

– Atunci, munca?

– Vacanţă! Admir... Şi tu?

– Eu locuiesc la o prietenă.

Îmi face cu ochiul.

– O damă văduvă, putredă de bani. Ah! desigur, nu trebuie să punem la socoteală orele ei de zbor mai ales că a făcut o groază de aterizări pe burtă, dar casa ei seamănă cu asta de aici, iar masa cu cea a lui Bocuse[1]. Face parte din înalta societate a Marrakechului.

---

[1] *Paul Bocuse* – bucătar francez, un înnoitor al artei culinare franceze, cunoscut pe plan mondial. (n.tr.)

E primită de rege, primar, notabili, barosani, celebrităţi în vacanţă. Îl cunoaştem până şi pe sacul ăsta de osânză care locuieşte aici.

Arată spre reşedinţa de vis.

Cum e bun de gură, îi dă bătaie mai departe:

– În seara asta dă o recepţie monstră, veniţi, vă invit. Aveţi un smoching?

– Bineînţeles, mint eu precipitat.

– Atunci, să fiţi la ora nouă la proprietatea numită „Orizonturi", în direcţia Ouarzazate; ne-am înţeles?

– Cu plăcere, dar aş vrea să pun o condiţie: să nu spui nimănui că fac parte din poliţie; ar crea o anume stânjeneală.

– Contaţi pe mine, n-am chef să mă discreditez!

Pleacă într-un vâjâit turbat.

Eu îmi caut steaua cea bună pe cer; puţin dezorientat, fiind o zi de o luminozitate rară. N-ai impresia că numai mie mi se întâmplă genul ăsta de belele?

Trec pe la barul hotelului *Mamounia* şi-l găsesc acolo pe Lambert şi pe Slim, pilotul lui, instalaţi la o masă cu două porţii duble de whisky.

– Pe unde ai umblat? mă întreabă Alain, fiindcă de acum gata, s-a făcut, de aici înainte ne tutuim pe viaţă, până la moarte.

– Operaţiune de recunoaştere, arunc eu.

– Ce iei?

– Un elicopter, îi spun, cu mintea în altă parte.

Mă întorc spre Slim.

– Aş paria că pilotaţi şi elicoptere?

– Chiar şi hidroavioane.

– *Bueno*. Ar trebui să închiriem unul pentru o oră, poţi să aranjezi aşa ceva?

– *No problem*, mă asigură el.

– Ocupă-te de asta, bătrâne. În momentul când vei fi gata să survolezi Marrakechul, anunţă-mă.

Îşi dă peste cap paharul şi se ridică. Pe Lambert aerul Marocului pare să-l stimuleze. În cazul lui, acţinea este cel mai bun remediu. Nimic nu-i mai rău decât să aştepţi lângă un telefon.

– Aş avea nevoie de un aparat de fotograf prevăzut cu un teleobiectiv puternic.

– Să mergem să-l căutăm.

În *Mamounia* se află magazine de lux. Cumpăr un Nikon cu toate accesoriile lui şi mă întorc la bar să mă familiarizez cu funcţionarea lui. E şi Bérurier aici în compania fiului său şi a unei sticle de şampanie rosé, ale cărei prime cupe îl fac să ragă ca întregul Bengal. În mod cu totul excepţional, plodul lui stă cuminte şi am impresia că se cam clatină.

– Nu-mi pare în formă Apollon-Jules, mă informez eu.

Maiestatea sa pufneşte în râs.

– El? E ca un boa, mda! dacă ai şti ce-a putut să înfulece, monstru'! Şase borcănaşe Neslé, amestecate cu un hamburg. Plus un biberon mare cu vin îndulcit şi o porţie de tartă cu mere. Are cu ce să reziste! Îţi prezic că o să ajungă un uriaş!

– Nu crezi că alimentarea lui ar trebui să fie conformă principiilor nutritive prescrise de pediatri?

Grasu îşi umple încă o cupă.

– Îi bag în cur pe toţi pediatrii, tipule. La alde Bérurier am ştiut întotdeauna să ne creştem copiii fără prescripţii şi, concluzia, din tată în fiu am fost cei mai voinici, cu cea mai groasă mandrină din canton. I-ai văzut cocoşelul prinţului? Ştiu o groază de ofiţeri de carieră care i-ar apuca plânsul la o comparaţie.

Certitudinea lui fericită ajunge să fie comunicativă. N-are nici umbră de îndoială că puericultura béruriană e cea mai bună.

Îi dau lui Slim un plan al Marrakechului pe care am însemnat cu o cruce casa numitului Kazaldi. Îi explic pilotului ce aştept de la el: să-mi dea posibilitatea să fotografiez de sus, de la joasă altitudine, fastuoasa proprietate a potentatului, fără a-i da totuşi personajului impresia că ne aflăm pe verticală anume pentru el. Se întâmplă frecvent în zilele noastre ca fotografii să ia vederi din aer a proprietăţilor frumoase dintr-un cartier rezidenţial. Pentru asta, survolează zona în chestiune şi baleiază metodic locurile cu teleobiectivul. Trebuie prin urmare, ca Slim să procedeze ca aceşti profesionişti.

Decolăm şi, ajunşi în regiunea fatidică, amicul Slim purcede să opereze în sens est-vest, cu regularitate. În depărtare, se desluşeşte micul palat al lui Kazaldi prin bula de plexiglas. Ne apropiem progresiv. Imediat disting configuraţia proprietăţii, care e construită în jurul unui încântător patio şi a unei grădini interioare cu o vegetaţie să-i lase gura apă unui regizor hollywoodian.

Sunt gata pregătit, cu aparatul în stare de luptă şi tubul lansator de torpile al teleobiectivului aţintit. Niciodată n-am fost un as în materie de fotografie, şi tu ştii de multişor aversiunea mea faţă de turiştii conkodak, care-şi petrec vacanţa cu un ochi închis şi cu celălalt lipit de vizor. Cu toate acestea, dorinţa mea de a capta magnifica locuinţă e atât de vie încât iată-mă ultradotat, datorită unei voinţe extreme, apăsând pe manetele de reglaj, pe butoane, pe clapete de vidanj, şi tot circul cu care jonglează amicii mei de la presa fotografică.

– Am ajuns, mă anunţă Slim.

– Ştiu.

Procedează la un cadrilaj metodic al locului. Iar mandea ia cadru după cadru! Clic! clic! clic! Nu încerca să găseşti reperele în contul meu. E rândul aparatului să-şi facă treaba. Nu poţi duce la bun sfârşit două lucruri simultan. Nikonul meu (care nu-i întru nimic mai prost ca tine de altfel) înghite lacom panorama. Clic! clic! clic! Trag în poză cu toată viteza. O serie la stânga, alta la dreapta. Auleu, nu cumva am greşit expunerea la soare? Nu risc oare să am imagini suprapuse? Astrul zilei nu face economie pe aceste meleaguri magnifice. E atât de puternic că ţi s-ar bronza până şi anusul în fundul şortului.

Asta era, am trecut. Slim, potrivit instrucţiunilor mele, continuă manevra sistematic ca să adoarmă eventualele bănuieli ale lui Kazaldi.

Şi pe urmă, după un sfert de oră de învârteală pe sus cu scopul de a induce în eroare, ne întoarcem la bază. Acum, va trebui să developez filmul. Adulmec prin centrul oraşului în căutarea unui fotograf. Zăresc un atelier, fără probleme, alături de o braserie şi, încrezându-mă în instinct, intru. Un tip în etate stă în spatele unei tejghele tapisate cu fotografii reprezentând lanţul munţilor Atlas, fără întrerupere. E în întregime cenuşiu şi foarte zbârcit, cu o chică bogată de un alb murdar, de câine de Pomerania neglijat. Nişte ochelari cu jumătăţi de lentilă îi călăresc nasul păros ca păsărica unei încasatoare. Mă întreabă cu un accent foarte puternic (arab sau ovreiesc) ce anume doresc.

Scot din buzunar rola galbenă.

– Aţi putea să-mi developaţi filmul ăsta imediat? Sunt jurnalist la *Connaisance des Arts* şi trebuie să expediez un articol asupra celor mai frumoase locuinţe din Marrakech. E neapărat necesar să am fotografiile ca să scriu textul care le explică. Bineînţeles am să vă recompensez în mod corespunzător. E în alb negru, deci, fără probleme.

Ce-aş mai putea să adaug?

Întinde mâna, apucă rola şi o strigă pe nevastă-sa să stea la casă şi să mă supravegheze cât va lucra el.

Îmi etalez fotografiile mărite în camera lui Lambert. Peste toată mocheta. Trebuie să stai în genunchi ca să le examinezi. Unele sunt prea expuse, aşa cum prevăzusem, dar în ansamblu prestaţia mea nu-i chiar rea. Locurile sunt bine prinse. Ceea ce frapează, e că nu se zăreşte nici un suflet de om. Totuşi, trebuie să fie ceva lume în casa asta. Béru mi-a atras atenţia.

– Din cauza zgomotului produs de elicopter, îi explic, toţi s-au ascuns.

– Dacă s-a ascuns, e ca să nu se arate, comentează expertul; şi dacă nu vrea să se arate, înseamnă că ei nu ţine să fie văzuţi!

Alain oftează:

– Şi când mă gândesc că Alice se află probabil acolo.

Apoi către mine, pe un ton în care speranţa se luptă cu disperarea, cum scria contesa de Paris în celebra ei carte intitulată *Un doit de cour* (Puţină curte):

– Ce părere ai, poliţistule?

Zeiţă Miroska, eşti alături de mine? Mă concentrez mai să-mi dau duhul. De parcă aş ţine un cablu electric de înaltă tensiune. Ori laie, ori bălaie! Nu mai e vorba de poliţie, ci de ocultism. Fac apel la forţe supranaturale, aşa cum mă vezi. Îmi sondez subconştientul. Mă uit la vederea generală a palatului Kazaldi. Alice se află acolo, da ori ba?

Simt că-mi plesneşte capul. Creieraşul meu e ca trei bucăţi de chewing-gum mestecate. Încep să se întindă. Urgent, fac o bobiţă compactă. Ei? Ce zici, e acolo sau nu? Rămân să ascult infinitul. Depun toată strădania. Nu-i cazul să spui orice numai ca să-i faci plăcere lui Lambert.

E acolo Alice? Haide? Doamne, inspiră-mă! Inspiră-mă! Inspiră-mă!

Îmi închid ochii. Chiar la paroxismul concentrării mele, se înalţă glasul liniştit al lui Béru:

– Dom'le Lambert, fata dumneavoastră avea o brăţară în formă de şarpe?

Alain Lambert, care mă scruta mai să-şi disloce sfincterele, tresare.

– O brăţară... Nu... Ba da, da, da: nu tocmai o brăţară, ci un ceas de la bulgari pe care i l-am oferit de Crăciun; într-adevăr, are formă de şarpe.

Tatăl lui Apollon-Jules pare satisfăcut.

– Atunci, *no* probleme: e aici.

Stă în faţa ferestrei cu o fotografie în mână.

– Veniţi să vă benoclaţi acilea, băieţi. Antoine, cred că ai o lupă pe lângă cuţitul ăla elveţian, e cazul s-o scoţi din teacă.

Îl încadrăm cu inima bubuind şi privirile înnebunite.

– Vedeţi fereastra asta în colţul grădinii? Cu gratii.

– Daaaa, răspundem noi.

– În umbră nu se distinge mare lucru. Dar priviţi cu atenţie bara de colo, cea mai în umbră... Pare mai groasă ca celelalte, este? Şi asta că stă lipit de ea un braţ. Cineva s-a sprijinit din interior şi ţine gratia. Mâna e întoarsă spre exterior. Se vede o brăţară, încolăcită de mai multe ori. Bat câmpii?

Înarmat cu lupa, verific temeiul observaţiilor lui.

– Aşa-i! strig eu.

Alain Lambert se închină (într-un exemplar) fiindcă, în asemenea cazuri extravagante, primul lucru de făcut e să mulţumeşti Domnului. Apoi îl apucă de mână pe Bérurier.

– Bérurier! se bâlbâie el. O Bérurier...

– Nu vă bucuraţi pentru o nimica toată, ripostează Grasu: eu am un ochi de larinx. Sana poate să vă zică. Am o asemenea vizibilitate că a vrut să mă ia la marină, dar cu coada asta a mea, s-a temut să nu le rup curul fraţilor între escaladele la ţărm.

Cum plodul lui începe să urle, se duce să-i pregătească un biberon de porto adiţionat cu un gălbenuş de ou.

LOVE STORY

Se lăsase seara. Raze de soare piezişe iluminau apartamentul lui Alice. Lumină mov, cu dâre purpurii. Miresme puternice răzbeau din grădină. Tânăra remarcase că pe înserat jeturile de apă intrau în acţiune, iar plantele, sub efectul umezelii, miroseau cu o şi mai mare intensitate.

Păsărelele din colivii, liniştite de penumbră, tăceau; dar porumbeii albi de afară continuau să bată aerul nemişcat cu aripi de nea, zburând de la acoperiş la acoperiş ca să se înfoaie şi să-şi drăgălească femelele.

Simţind o prezenţă în spatele ei, Alice se întoarse. „El" era acolo, în cadrul uşii, masa lui blocând-o în întregime. Purta un smoching alb. Briliante serveau de butoni la cămaşă. Privirea lui ciudată o răscolea. Irisul ochilor lui negri se aureola de un mic cerc albastru. Alice îi zâmbi, iar el îndrăzni să înainteze în cameră cu un mers rostogolit de obez împiedicat în propria grăsime. Când ajunse lângă ea, îi luă mâna şi o duse la buze.

Apoi şopti cu vocea lui mătăsoasă de oriental:

– Îmi dau toată viaţa pentru clipa asta.

Ea nu-şi retrase mâna şi Kazaldi o sărută din nou cu fervoare.

– Întotdeauna am visat absolutul, infinitul, făcu arabul. Iată că acum am atins tărâmul visului.

Se aşeză alături de ea pe canapea. Alice îşi lăsă obrazul pe un rever al smochingului.

– Plecaţi undeva? murmură ea după un timp de fericire silenţioasă.

– La serata unei nebune bătrâne de pe aici. N-am putut să refuz invitaţia, fiindcă ea are afaceri legate de ale mele. Îmi permiteţi să trec pe aici la întoarcere? Voi avea grijă să nu întârzii.

– Desigur.

– Chiar dacă ar trebui să vă trezesc?

– N-am să mă culc înainte de întoarcerea dumneavoastră, promise Alice.

BUF!

Culcat pe patul patern, Apollon-Jules pute ca o pompă de vidanjare supraactivată.

– N-ai vrea să-l schimbi tu? mă întreabă Grasu, instalat la masă dinaintea unui cuscus servit în cameră.

– Ştii că eşti reuşit, îi răspund arătându-i smochingul made in Paris, imaculat, cumpărat cu o oră înainte de la un croitor bun din oraş. Dacă mă apuc să-ţi spăl grămada de rahat, când am să sosesc la petrecere am să semăn cu un zid de closet.

Mamutul înghite dintr-o dată cinci sute cincizeci de grame de cuscus plus un cârnat arăbesc în ordine de marş.

– Uneori nu eşti deloc serviabil, tipule. Stau şi mă întreb pe cine moşteneşti, că maică-ta e aşa de devotată semenilor... O sfântă!

– Sfintele nu fac obligatoriu sfinţi, obiectez eu.

– Am observat, bombăne Masivul. Eşti băiat bun, dar dai bătăi de cap câteodată. E destul să te înţoleşti ca un play-boy ca să faci mofturi de mare domn!

Îşi toarnă de băut. Un vinişor roşu ca sângele de bou şi la fel de gros ca un jeleu de coacăze.

– Eşti la a doua sticlă! îi atrag atenţia.

– Mersi pentru informaţie, mi-o întoarce tenorul cârciumilor, setea vine mâncând.

– Mi-ar plăcea să rămâi lucid pentru operaţiunea din seara asta.

– Nu-ţi face griji, artistule, am o capacitate care-mi permite să masacrez un escadron înainte să văd dublu; chiar şi într-un exemplar eşti destul ca să mă fericeşti.

– Foarte bine, atunci, pe curând, aşa cum am stabilit.

Trec în apartamentul lui Alain. A rămas contemplând fotografia în care am crezut că desluşim mâna fiicei lui. Îl hipnotizează.

– Am plecat acolo. Eşti sigur că vrei să participi la lovitura noastră?

– Numai la asta mă gândesc. Şi Slim vrea să fie prezent.

– Ştii că, dacă dăm de bucluc, ajungem cu toţii la pârnaie?

– Ce contează, Antoine?...

Respiră adânc, îşi coboară pleoapele pentru o clipă şi, când îşi ridică storurile, pe obraji i se preling două lacrimi.

–Află, îi spun, că m-am gândit îndelung ce conduită să adoptăm. Evident, ne-am putea duce să povestim întâmplarea colegilor mei de aici; dar Kazaldi ăsta e un personaj puternic, influent; mă tem că prea multe preambuluri poliţieneşti îi vor da posibilitatea să evacueze fata pe şest, dacă într-adevăr a sechestrat-o aşa cum bănuim.

– Fă cum crezi că-i mai bine, tranşează Lambert. Am încredere în tine.

Trebuie să recunoaştem că-i o fiesta mondenă sub cerul liber. Un cort imens a fost ridicat pe mijlocul unei grădini şi mai imense, cum scrie Doamna Tas-de-Chair[1] în Memoriile ei. Reflectoare galbene şi roz pun în valoare ceea ce merită să fie pus: faţada casei, palmierii, tufe de raci în floare, trandafiri agăţători şi tot tacâmul.

---

[1] Joc de cuvinte bazat pe o rezonanţă asemănătoare: *Tas-de-Chair* (grămadă de carne) – *Thatcher* – prim ministru englez din 1979 până în 1990. (n. tr.)

Mai departe, cufundat într-o penumbră după pofta inimii, ringul de dans pe un mic podium şi patru muzicanţi în smoching care scârţâie chestii lacrimogene, propice îmbrăţişărilor (dar noi nu ne lăsăm).

Amicul meu, Jean Şialţii o face pe maestrul de ceremonii. Se agită graţios. Un om de încredere pentru boşoroaga lui. Admiţând că o satisface convenabil, ceea ce cred, cucoana trebuie că ţine la el.

Mă întâmpină cu o labă puternică trasă în şasiu. „Ce drăguţ din partea dumneavoastră că v-aţi ţinut de cuvânt", la la la, la la la... Se grăbeşte să mă prezinte brancardei lui.

Când tipul afirma că ea nu-şi mai ştie numărul anilor, era poet. Stai şi te întrebi, uitându-te la zbârcitura asta scrobită, dacă mai merită o ultimă reparaţie. Vine o vreme când tot cârpind pe ici pe colo maşinăria trebuie casată. Matroana cred că a trecut binişor de şaptezeci şi cinci de ani. Oare de câte ori i-a fost întinsă pielea, drăguţa de ea? Până la urmă s-a stricat de tot. Ghiceşti că trosneşte, că devine poroasă, că-i la discreţia unui strănut sau a unei bronşite urâte care ar face-o să tuşească prea tare. Riscă să se pulverizeze, Căpriţa! Pe frunte şi pe obraji se văd zone lucitoare, în pete largi, de fapt peste tot! Şi pe urmă, puncte critice unde pielea atârnă. Gâtul mai ales şi în jurul ochilor. N-ar trebui să se decolteze chiar aşa, nici să-şi dezgolească braţele. Între cot şi umăr, numai cărnuri atârnânde. O cârpă de spălat pe jos udă, pe care o ridici cu un băţ. Cât despre piept, frate dragă, e mormântul Soldatului Necunoscut! Waterloo, câmpie tristă... Adâncituri, pliseuri, cratere lunare. Nu mai întârzia asupra peisajului că te apucă greaţa! Te vezi obligat să te gândeşti la altceva, indiferent la ce, care să te dispună: la un apus de soare pe Atlas, Canuet[1] la tribună, la micii cântăreţi ai

[1] *Canuet* – autorul unui tratat despre dulceaţa de smochine.

Crucii de Lemn, la un buchet de floarea Paştelui ca să-ţi alungi groaza, să respingi evidenţa.

Jean mă prezintă ca ziarist. Băbuţa îşi pune proteza în stare de funcţionare şi-mi zice că-i încântată şi că sunt frumos.

Mă trec fiori de la testicole până la şosete! Dau drumul la câteva complimente de circumstanţă şi-mi îndrept nava spre bufetul fastuos, escortat de amicul meu.

– Fir-ar al dracului, îi spun, cum de reuşeşti să regulezi o groapă comună! Lămureşte-mă şi pe mine la ce te gândeşti când faci dragoste cu fantoma asta, ar trebui să fie un stimulent gigantic, nu? Ce-i cu tine, eşti în stare de imponderabilitate?

El ridică din umeri.

– Pentru mine e o mană cerească, domnule comisar. Largheţea cu care îşi cheltuieşte banii merită un efort.

– Un efort! Ce simplu de zis, Jeannot! Un vocabular de pigmeu. Eu aş numi aşa ceva eroism. Prin comparaţie, deputatul Baudoin, care s-a lăsat ucis pe baricade pentru patruzeci de parale, n-a fost decât cel mai fricos dintre şobolanii bolnavi.

Râde strâmb. Şi pe urmă îmi şopteşte insinuant:

– E cazul să vă prezint domnului Kazaldi, sau îl cunoaşteţi de pe acum?

Mă cabrez:

– Ce rost are întrebarea asta?

Rosteşte sarcastic:

– Oi fi eu proxenet, dar prost în nici un caz, domnule comisar.

– Renunţă la titlul meu, dacă vrei.

– O.K.

Şi se explică:

– Vă văd dând târcoale pe lângă coliba lui şi când vă invit, după ce v-am informat că va fi şi el la serată, acceptaţi din capul

locului. Or, toată lumea ştie că aveţi oroare de manifestările mondene.

E rândul lui să mă ia în târbacă. Goneşte ca un nebun, castorul. Îl strâng de braţ.

– Fă şi tu ceva pentru umanitatea în suferinţă, Jean: dă uitării toate astea. În interesul general, te prinzi?

– Oi fi eu proxenet, dar unul isteţ! face Şialţii. Uite-l e acolo, lângă fântână, „clientul" dumneavoastră, cu fiica celei care mă întreţine.

Mă uit şi zăresc în penumbra catifelată, o masă de carne înfăşurată într-un ambalaj sub formă de smoching. Are pe el o groază de diamante care reflectă luminile ambiante ca tot atâtea girofaruri. Ţine în mână un pahar de scotch şi face conversaţie cu o păpuşică pictată cum nu se poate mai frumos şi mai depravat. Ai lua-o drept o târfă de mare clasă. Poartă o fustuliţă din piele neagră până în dreptul popoului, un soi de cazacă lungă cu paiete strălucitoare, decoltată până la buric. Foarte simplu: e în picioarele goale. E rasă în cap, ca biata Jeanne d'Arc, aşa cum e reprezentată uneori pe ecran. Deşi n-am cunoscut-o personal pe Venerata Fecioară din Domul Rémy les Chevreuses, mă îndoiesc totuşi că ar fi fost machiată. Nici măcar artiştii din Saint-Suplice n-au îndrăznit niciodată s-o vopsească pe nobila sfântă în halul ăsta: ar fi fost excomunicaţi cu şuturi în cult! Cu toate astea e o bucăţică reuşită, cu o caroserie modelată de Bertone[1], mândră, vioaie, bună să ai de-a face cu ea în trecere.

– Ia spune-mi, Jeannot, eşti sigur că te afli aici pentru mămica? Nu cumva o înşeli uneori, senzual cum te ştiu? Aş paria că le fericeşti pe amândouă.

---

[1] Carosier italian pentru maşini de lux.

– Foarte episodic, mă asigură Jean Şialţii, fetiţa e nimfomană şi înhaţă sculele care trec pe lângă ea cum prind şcolarii chiulangii muşte sau extemporalele! Veniţi să vă prezint şi aş paria pe o mie de franci că, dat fiind fizicul dumneavoastră de Casanova, o să vă videze bursele în doi timpi şi trei mişcări.

Ne apropiem de cei doi care stau de vorbă. O dată în plus, Jean face prezentările. Am rămas tot ziarist şi fac parte din redacţia *Evenimentului de Joi*.

Fetiţa mă fixează cu privirea ei cercetătoare. Gata, m-a şi prins în laţ! În ochii ei se aprind lumini. Amicul meu are dreptate: ai de-a face cu o clientă serioasă, pregătită pentru manevrele cele mai îndrăzneţe. Cu Césarine devii erect din capul locului. Miss e o exploratoare a prohaburilor! Intră într-un pantalon ca la ea acasă!

. Ne strângem dreapta şi chiar de pe acum îşi îndoaie degetul mijlociu în palma mea ca să-mi dea de înţeles că ustensila mi-e programată din oficiu şi că voi participa la prima tragere la sorţi.

Apoi, apuc laba enormă şi moale a lui Kazaldi. Îmi face o impresie stranie. Mă străduiesc să fiu cât mai concis şi să nu-l privesc exagerat de mult. Doar un „încântat" banal, uzual, obişnuit. „Încântat!" Tu ştii ce înseamnă încântat? Vrea să zică „fermecat". Halal farmec cu toţi indivizii ăştia care-ţi defilează prin existenţă. Mutrele astea de idioţi şi tâmpiţi! Încântat!

„Permiteţi-mi să vă prezint... "

„Încântat."

„Comandantul Maceprot, doctorul Chmeurgue..."

„Încântat!"

„Încântat!"

Dacă sunt aşa de încântaţi ar trebui să scoată strigăte de bucurie debordantă! Să se sărute, să se sodomizeze! „Încântat! Încântat!" Mutre care nu-s de privit, nu-s de povestit. Figuri de pe la colţuri

de străzi sinistrate! Feţe de rechini bolnavi! De şobolani să le verşi ore întregi pe încălţări. Ai face pe ei dacă ai îndrăzni. Nici pomeneală, ce părere ai! Arborezi surâsul cel mai somptuos. Zigomaticii ţi se conjugă într-o fericire supremă. Te umezeşti în cârpe, supurezi de peste tot.

Încântat! Oh! cât sunt de total extrem şi pentru totdeauna încântat să vă cunosc, crab împuţit! Ziua mea de glorie a sosit! N-am trăit eu atâta vreme pentru puseul ăsta de adrenalină? Fir-ar al naibii, că încântat mai sunt să-ţi ating laba rece şi veştedă, reptilă bătrână! Ia să te văd cât eşti de frumos, de superb, scânteietor de graţie şi inteligenţă, clisma naibii! Ce plăcere să te întâlnesc, cârnatule! E o fericire să se uite cineva la moaca ta în descompunere, cu privirea asta de ticălos, cu zâmbetul îmbucurător ca nişte hemoroizi gata să plesnească, cu expresia funestă sub surâsul de comandă. Încântat! Ce ţi-aş mai înfige o furcă în burtă după ce aş fi scos-o dintr-o grămadă de bălegar, duhnind mai puţin ca tine, sifiliticule!

Încântat, preşedinte Locdu. Încântat, colonel Monzob! Încântat, doctor Mabuse! Încântat, Excelenţă, Excelenţă! Să-ţi vină să-ţi bagi în cur o ţeapă de chebab. Excelenţă! Găinaţ, băşini! Cine în lumea asta a dejecţiilor se poate prevala de un astfel de titlu? Într-o zi, totuşi, mi-a fost acordat şi mie. Era în Iran, la Ispahan. Hotelul nu mai ştiu care. Aveam rezervarea făcută. Era o vreme pe placul pisicilor. Mă prezint la recepţie.

„– San-Antonio, am reţinut o cameră."

„– Respectele mele, Excelenţă."

M-am întors. În spatele meu nu era nimeni. Eu eram Excelenţa!

I-am spus pinguinului:

„– Ascultă, Albert, mai bine spune-mi Prostescu, e de preferat."

Individul n-a priceput. După aia a venit Aiatolahul, şi probabil

că a înţeles. Mâine au să vină Popovii, şi totul are să i se pară limpede. Viaţa merge înainte, ce vrei, trebuie să te adaptezi.

Asta era, potrivit prostului meu obicei, ţi-am bătut capul cu rebeliunile mele aiuristice. Nu ajung până sus, nu te duc departe, dar te mai uşurează puţin. Ca un comprimat de aspirină pentru durerile reumatice perfide. Un grog pentru guturaiul meu cronic. Un pârţ contra balonărilor. Nu foarte biblic, ştiu. Ce importanţă are? Eşti de acord că n-are nici urmă? Idiot sau geniu, gras sau slab, *Gândurile* lui Pascal sau *Almanahul Vermont*, toate sunt bune, toate de nimic, totul pentru neant. Mături până la hăul de umbră şi arunci totul înăuntru: gunoaiele, mătura, şi pe tine în cele din urmă. Ai terminat! Următorul! Cu altă ocazie, sfinte Petru. Nu sunt deloc grăbit să mă întorc: nevesti-mi i-au venit musafirii, copilul are lecţii de făcut şi televizorul e în pană.

Uite că am luat-o de la capăt, ca întotdeauna. Ard de nerăbdare să stau de vorbă cu tine şi despre altceva de vreme ce te am la mână. Eu scriu şi tu citeşti. Mulţumit? Nemulţumit? Nu-ţi văd mutra. Dar te iubesc şi eşti nevoit să mă suporţi. Aminteşte-ţi cum ne uşuram, tu şi eú, fiecare într-un colţ de latrină. Ca fraţii, ce mai! Chit că-ţi place sau nu. Cain şi Abel, probabil; puţin, asta mai mult ca sigur, fără discuţie. Dar poate că se iubeau, Cain şi Abel? Cain, nu-i exclus, să-şi fi ucis fratele din dragoste? Cine ţi-a spus că acest asasinat nu-i o legătură în plus?

Kazaldi mă vizionează cu o politeţe nuanţată de plictiseală. Jeannot m-a prezentat: Domnul de Saint-Antoine. Haios, nu?

Tânăra mă întreabă:

– De unde e originară familia dumneavoastră?

– Din Padova, nu pierd ocazia să-i dau replica, ce crezi!

Începe să râdă. Trebuie să-ţi spun că se numeşte Graziella, aşa ceva e incitant.

Jean şi cu mine ne îndepărtăm. Pe urmă mă lasă ca să

încălzească alţi noi veniţi. Să-i ia în grija lui, să-i conducă: prezentări, bufet. Încântat! Încântat! Încântaaaat! Spanac!

Iată-mă singur în mulţime.

Ştii ce am de gând să fac, Chiriac? Să pun laba pe o cupă de Dom Pérignon şi să mă trag în beznă ca să-l observ pe Kazaldi.

Iau, deci un pahar, cu pereţii brumaţi şi-mi văd de ale mele. De cum mă îndepărtez puţin, mi se strecoară o mână pe sub braţul liber: Graziella! Aşa de repede! Nu se înşela Şialţii: e o femeie incendiară cu efracţie!

– Cum vi se pare proprietatea noastră, domnule Saint-Antoine?

– De vis! îi răspund fără să mă pierd cu firea.

– V-ar face plăcere s-o vizitaţi?

Mâna demoazelei exercită o presiune asupra bicepşilor mei. Ce ticăloasă!

Înainte să-mi manifest acordul, mă uit la Kazaldi, să nu scape, monstrul! S-a alăturat ciorchinelui format din alte persoane cu înfăţişare importantă şi au luat cu toţii loc la o masă, lângă o mangrovia roz. Cum serata e abia la început, presupun că va mai rămâne aici o bună bucată de vreme.

– Fără îndoială, încântătoare stewardesă.

Stewardesa intenţionează să se lanseze spre ceruri, dacă-mi permit o astfel de expresie lamentabilă. Iată-ne plecaţi, tot *arm on, arm under*[1]. Vizităm saloanele cu colecţia de hiperrealişti americani, cu Magritte – foarte magrittian (jos pălăria), câţiva Paul Klee – expuşi unul după altul pe pereţi şi sublimul Kandinsky – deasupra unui şemineu modern.

– Din dormitorul meu, pe timp de noapte, priveliştea grădinii e fermecătoare, mai ales când are loc o serbare, promite ea. Veniţi!

---

[1] Braţ la braţ – limba engleză în original. (n. tr.)

Asta era, să trecem la treabă! Pregăteşte-ţi sculele, metalurgistule! Miss are de gând să-mi interpreteze scena violului comis de corsari.

Mă duce în dormitorul ei (unde se află faimosul inel)[1] şi se fereşte să aprindă lumina. Întunericul din încăpere e risipit doar de felinarele din exterior. Acestea din urmă sunt de ajuns ca să poţi aprecia eleganţa delicată. Pat englezesc cu baldachin şi văluri albe. Fresce pictate direct pe pereţi şi reprezentând, pare-mi-se, scene din paradisul terestru.

Mă trage până la fereastră, nebuna asta. O jaluzea cu lame orizontale ne fereşte de priviri, dar noi ne putem uita în jos, graţie perspectivei plonjante, şi, într-adevăr, e puţin ca în Dallas! O serbare la J.R., prostul ăla cu cap de viţel nefiert! De aici, cel puţin, cuprind ansamblul. Amicul Kazaldi e tot la masă cu oameni care, probabil, sunt la fel de bogaţi ca el, dar mai puţin graşi. De altfel, mă cam îndoiesc, cineva mai umflat ca el ar fi de neconceput. Ai putea găsi ceva, poate, în *Cartea recordurilor*, la o adică, dar la capitolul cetacee.

– Nu-i minunat? mă întreabă Graziella, mângâindu-mi decolteul inferior cu o mână funinginoasă.

– Ai crede că visezi, admit eu.

– N-am motive să mă plictisesc, mă asigură demoazela.

Degeţelul ei expert a şi dibuit clapeta fermoarului, pe care-l trage cu o mişcare imperceptibilă de mare profesionistă. În ziua în care, bătrâna ei mamă îşi va toca toţi banii cu feluriţi tinerei, frumoasa asta n-ar avea probleme să se reprofileze. Pâinea câştigată de pe urma feselor o să aibă mereu amatori.

Manevrele în acest stil nu m-au lăsat niciodată insensibil.

---

[1] Natural, San-A. vorbeşte despre inelul lui Saturn.
Direcţia literară.

Armăsarul meu începe să se cambreze. Un autentic cal de circ împodobit cu panaş. Ea îl scoate din grajd şi cade în genunchi dinaintea acestei graţii generos atribuite de natură.

– Daţi-mi batista, murmură ea. Să-mi şterg rujul de pe buze.

Prevăzătoare fată. Cine intenţionează să-mi menajeze efectele în detrimentul alor ei? Cine îmi oferă extazul fără să-mi lase şi inconvenientele? Formidabilă nimfomană a cărei senzualitate nu renunţă la prevederile unei bune menajere! Scumpă femelă, mânată de pasiune, dar care vrea să te protejeze de consecinţele ei! Cât de rare sunt femeile care se gândesc la rujul de buze în asemenea momente? Atâtora şi atâtora nici măcar nu le-ar păsa că-ţi compostează hainele cu fatidica ştampilă roşie, fason Man Ray[1]. Numai dorinţa are importanţă. După ele? Prăpădul! Dacă-mi pot permite, în acest caz. Oare câtă gratitudine manifestăm noi faţă de rarele partenere grijulii, care se mai gândesc şi la „după". Fiindcă, luaţi de val, până şi noi ignorăm consecinţele. În aceste cazuri de febră arzătoare, nu ne mai reţine nimic.

Perspectivele ni se par îndepărtate şi conjurabile.

Mişcat de atitudinea binevoitoare a acestei eroice maşini de smântânit, îi mângâi creştetul aproape pleşuv. Văzut de sus ai zice că-i Grand Meaulnes. Călugăriţa mea!

Şi-a şters urgent buzele de rujul gros care le contura. Şi acum, iat-o cotcodăcind de mulţumire, procedând la un preambul cu limba într-o vie agitaţie longitudinală. Mesajul e recepţionat sută la sută! Bravo, ce tehnică! Fellini, nu alta!

Încă o serie de pase somptuoase. Merci! Imperială felatrice (sau – oare sau cum ai vrea, mai simplu ar fi practiciană, într-o franceză curată).

---

[1] *Man Ray* (1890-1976) – pictor şi fotograf american. (n. tr.)

Preludiul fiind înregistrat, trece la simfonia propriu zisă. Într-adevăr, frumoasă poveste de amor. Cântaţi, oboaie, răsunaţi de veselie baluri populare! Ce încântare!

Eu, politicos, fiindcă simt că moartea dulce nu va întârzia să mă cuprindă, îi propun:

– N-aţi vrea să schimbăm registrul pe patul de colo?

Cum maică-sa i-a recomandat să nu vorbească niciodată cu gura plină, îmi eliberează pentru o clipă chinezul ca să-mi strige:

– Oh! nu, e prea bine aşa!

Facă-se dorinţa ei. Sunt un om fără opinii preconcepute!

În acelaşi timp, conştiinţa mea profesională rămâne trează şi, în ciuda magistralei fericiri care pune stăpânire pe mine, cum se zicea odinioară, în operele secolului al optsprezecelea, continuu să trag cu ochiul în direcţia lui Kazaldi. Alertă! S-a ridicat şi se apropie de stăpâna casei. Îşi ia rămas-bun? Da, da, trebuie să-i dau bice cu Graziella. Ah, nu: doica lui Jean Şialţii îi adresează un semn de încuviinţare şi-i arată osânzei casa. Acesta din urmă se îndreaptă într-acolo cu viteza unui pachebot intrând în radă.

Pentru o clipă, îmi vine ideea să întrerup acest solo la clarinet al călugăriţei mele ca să culeg informaţii. Nu voluptatea mă face să renunţ, ci prudenţa. Mai ales, să nu fac valuri.

Atunci, continuă-ţi manevrele vrăjite, fată de nimic, fată de orice, fată de amor! Ah, da, aşa! Perfect.

Exact ceea ce nici nu îndrăzneam să sper! Ce iniţiativă oportună! Asta înseamnă geniu: să vii în întâmpinarea dorinţei celuilalt, s-o precezi, făcând-o întruna să renască!

Hărmălaia de afară, nu-mi permite să percep zgomotele casei, totuşi am impresia că aud clinchetul telefonului. Deci asta voia respingătorul obez de la stăpâna casei, să sune undeva. Ciulesc urechea

În hol se vorbeşte în arabă. O convorbire scurtă, pentru că

domnul Kazaldi apare imediat în grădină şi se duce la bufet unde i se serveşte un polonic de caviar; mâncarea lui preferată.

Graziella grăbeşte ritmul. Părăseşte romanţa pregătitoare ca să atace cu toate alămurile „Glorie nemuritoare strămoşilor noştri". Mie îmi tremură picioarele de parcă m-ar fi lovit un parkinson. În poziţia asta e delicios, dar epuizant!

N-aş vrea să depun prea repede armele. E nătărău individul care aruncă prosopul după prima rundă. E nevoie de cunoştinţe şi practică în amor. Ca să întârzii momentul gloriei, uzez de subterfugii. Îmi pun întrebări încuietoare: în ce an a avut loc tratatul din Westphalia? Şi răspunsul îmi vine aproape automat: 1648. Bun, şi de cine a fost semnat tratatul ăsta afurisit? De Franţa, bineînţeles, de Germania, merge de la sine... Şi pe urmă, mi se pare că a fost şi un al treilea semnatar: Austria? Anglia? Ah! mi-am adus aminte: Suedia! Nu ne gândim deloc la blegii ăştia! Suedezi, îţi dai seama, doar să le pronunţi numele. Consider în plus, popoarele astea cu chelie. Doar în filmele lui Bergman mă interesează puţin şi deasemeni datorită lui Borg[1] sau Villander, altminteri ţi-i dau cadou. Îmi amintesc de o seară de vară care nu se mai termina, într-un oraş din nordul Suediei. Mâncam ceva fad dinaintea unei ferestre mari care dădea spre strada principală. Afară, grupuri de tineri, sluţi şi spălăciţi, băteau asfaltul ore întregi. O *strasse* în pantă. O urcau, o coborau. Se încrucişau mereu în acelaşi loc, schimbau între ei câteva cuvinte de parcă s-ar fi întâlnit pentru prima oară. Îţi făceau impresia că se plictisesc monstruos; în aşa măsură încât nu m-am putut împiedica să nu mă întreb la ce erau buni. Exact în aceşti termeni: la ce erau buni? E grav. Ar fi trebuit să-i pun întrebarea lui Dumnezeu, dar n-am îndrăznit. Şi pe urmă, oare mi-ar fi răspuns?

---

[1] *Björn Borg* (1956) – tenisman suedez. n. tr.)

După tratatul din Westphalia, mă întreb în legătură cu războiul de secesiune, aici însă îmi seacă inspiraţia. Poate pentru că sunt la capătul rezistenţei! Hai: toată lumea în maşină. Ce-ai vrut, ai căpătat! Am plecat!

Ce mai degustă, individa. Adevăratele nimfomane toate sunt la fel: te-ar savura cu linguriţa, dacă ar îndrăzni cu pipeta, ca degustătorii de vin! Nişte fenomene!

Asta-i, mulţumesc mult, domnişoară. O las să-şi dreagă machiajul, după ce am fericit-o. O asigur de: o cât de inefabil a fost. Şi că am s-o recomand prietenilor mei. Iar dacă nu se teme că-i sar balamalele maxilarului, cunosc un supradimensionat care ar fi interesat. Un noroc picat din cer. Ustensila îi e reţinută de Facultate, după moartea lui, pentru a fi expusă într-un borcan (unul mare). Am luat-o razna, nu? După dragoste, omul nu-i trist: îi place să pălăvrăgească.

Şi pe urmă, cobor printre petrecăreţi, după ce am aruncat o privire pe fereastră să mă asigur că domnul Kazaldi e încă prezent.

Când ies în grădină, mă izbesc de Jean Şialţii care râde cu gura până la urechi, ca o felie de pepene.

– Ei, ce zici, domnule comisar?

Jubilarea lui trosneşte ca un foc de uscături.

– Prea dotată, fata, recunosc eu; tipul care o s-o ia de nevastă ar trebui să aibă grijă ca prietenii lui să nu fie bolnavi de sida.

Părerea mea e că o tartină cu icre negre şi un pahar de Dom Pérignon o să mă pună pe picioare.

Îndreptându-mă spre bufet, mă trezesc nas în nas cu un om într-o tunică albă fără mâneci şi cu fes, pe care sunt sigur că-l cunosc. L-am văzut de curând, dar unde?

Şi, simt deodată ca o explozie *in the tărtăcuţă*, cum zic englezii, proştii ăia, că dacă o să mai facă multe faşoane, preşedintele mi-a promis să renunţe la tunel şi să împingă Marea Britanie cu vreo cincizeci de kilometri mai departe de continent.

Omul în cauză, nu-i altul decât Karim Harien, născut în San'A, sluga lui Kazaldi, care m-a primit la Paris.

Îmi zâmbeşte când dă cu ochii de mine şi-mi adresează o înclinare respectuoasă a capului. Apoi se duce la masa unde stă „stăpânul" lui şi-i întinde ceva. Schimbă câteva cuvinte, se uită la mine. Gata, am înţeles tot. Tot! Pentru un motiv „X", Kazaldi s-a prins cine sunt. Un detaliu (numele de Saint-Antoine, sub care m-a prezentat amicul meu, poate?) l-a determinat să-mi verifice identitatea. I-a cerut stăpânei lui Şialţii, în egală măsură şi stăpâna casei, permisiunea să telefoneze la el ca să i se aducă ochelarii, sau bandajul herniar, sau un medicament. I-a poruncit sclavului, sosit din Paris, să treacă pe aici fuga marş. Asta era. Antonio s-a prăjit! Greu de digerat, dar astea sunt impedimentele meseriei! Grăuntele de nisip drag autorilor de romane poliţiste.

Jucător încercat, îi surâd lui Kazaldi şi plec după tartina de caviar şi cupa de şampanie. Apoi, liniştit, aleg o masă ceva mai ferită ca să-mi duc la bun sfârşit bucuriile vieţii. Pe planul voluptăţilor măcar, a fost o seară reuşită.

În timp ce muşc din boabele cleioase, văd cum pleacă nativul din San'A şi pe Graziella revenind, mai elegantă ca oricând. Jean, care trece prin preajma mea, îmi şopteşte arătându-mi-o cu bărbia:

– Uite-o din nou pe teren. Are nevoie de cel puţin trei într-o seară!

– E vorace, fac eu. Genul ăsta de maladie nu se tratează?

Începe să râdă.

– Maică-sa a dus-o la cel mai mare neurolog din New York...

– Şi?

– L-a supt până la măduvă!

Se îndepărtează pufnind în râs.

Deasupra mesei mele se face întuneric. Pană de curent? Nu, e domnul Kazaldi care se aşază în faţa mea.

Se uită la mine binevoitor. Fălcile îi atârnă pe deasupra gulerului cămăşii. Îi susţin privirea şi nu întârzii să recunosc faptul că are o anume putere hipnotică. Ciudat om. Cumpănit şi puternic, cu vibraţii interioare stranii şi un nu ştiu ce vag patetic, provenit probabil din obezitatea lui. Trebuie să fii scrântit sau grav bolnav ca să te îngraşi în halul ăsta.

– Faceţi impresia că v-ar plăcea caviarul? atacă el cu o voce unsuroasă.

– Mai puţin decât dumneavoastră care-l mâncaţi cu lingura mare şi întins pe cartofi, i-o întorc.

– Îmi cunoaşteţi micile capricii?

– Şi le ghicesc pe cele mari, domnule Kazaldi.

Surâsuri de cinema şi de o parte şi de cealaltă. Ştii, în saloon, cow-boy-ul şi banditul, faţă în faţă, într-un schimb de cuvinte glumeţe, cu mâna la zece centimetri de Colt? Ei bien, asta-i! Dar ceva mai tensionat.

– Presupun că sunteţi aici pentru mine? îşi permite el cu îndrăzneală.

– Tocmai aţi câştigat o sută de dirhame[1]. Mai continuaţi?

Kazaldi se strâmbă.

– Nu-mi place să joc. E ceva rar pentru un levantin, nu-i aşa, domnule comisar?

– Poate că jucaţi sume mari?

– Nici măcar.

Reflectează şi rosteşte gânditor:

---

[1] Unitate monetară principală din Emiratele Unite şi Maroc. (n. tr.)

– Ştiţi că ne aflăm în Maroc?

– Da, de ce?

– Pentru că aici, un poliţist francez este un turist ca oricare altul.

– N-ar fi lipsit mult şi ar fi putut să fie altfel!

– Poate să-mi admire casa, s-o survoleze la nevoie în elicopter, dar... asta-i tot!

– E destul de mult şi aşa, domnule Kazaldi.

– Poate, dar asta-i tot!

Tonul lui a devenit dur, privirea lividă, ca scânteierea unei săbii în lumină.

Maşinal, îmi termin de mâncat tartina.

– Fiindcă nu sunteţi un jucător, am putea să punem cărţile pe masă, nu? sugerez eu.

– Adică?

– În Maroc, ca şi oriunde în altă parte, un rapt reprezintă o crimă monstruoasă şi care intră sub incidenţa legii.

Zâmbeşte.

– Cunoaşteţi definiţia cuvântului „rapt", presupun? În funcţiile pe care le aveţi este obligatoriu şi în plus trebuie că sunteţi un băiat cultivat.

– O cunosc.

– V-ar deranja s-o enunţaţi?

Încep să recit:

– Un rapt reprezintă răpirea prin violenţă a unei persoane.

Kazaldi se ridică şi-şi netezeşte haina.

– Exact. Să nu pierzi asta din vedere, comisarule!

Îşi priveşte ceasul bătut în briliante.

– Cred că-mi pot permite să mă retrag; am făcut aici act de prezenţă suficient. A fost o plăcere să te revăd, comisar San-Antonio.

Pachebotul îşi începe tangajul prin hula invitaţilor. Îl văd pe Kazaldi apropiindu-se de metresa lui Jean. Sărutări de mâini.

Graziella stă de vorbă cu un zdrahon ai cărui bicepşi fac să-i pârâie smochingul la cusături. Treaba merge bine. Cât ai zice peşte o să-l ia în gură pe mondenul Tarzan.

Îmi golesc cupa şi mă ridic. Uneori viaţa te cam înghesuie, are culoarea fierei vărsate, dacă înţelegi ce vreau să spun?

Trecând prin dreptul Graziellei, mă opresc pentru o secundă.

– Pe curând stewardesă minunată. Fii amabilă: după ce termini de golit bursele viţelului ăsta mare, transmite-i mamei că am petrecut o seară memorabilă!

La drum!

Nici urmă de Kazaldi prin preajmă.

Mă repatriez în automobilul închiriat şi gonesc până la domiciliul lui, sperând să ajung la timp ca să anulez operaţiunea prevăzută. Dar Grasu a tras tare şi când apar eu, comandoul meu de elită e pe poziţii.

Bea o înghiţitură şi-ţi povestesc mai departe.

Totul s-a desfăşurat în felul următor. În momentul în care BMW-ul mare al lui Kazaldi a apărut pe stradă, o maşină condusă de Slim, pilotul nostru de avion-elicopter-şi-alte-bolide l-a izbit în plin în partea din faţă. Béru şi Alain Lambert, gata pregătiţi într-o altă maşină staţionată, au ieşit afară şi au dat năvală spre spatele BMW-ului.

Maiestatea sa sprijină ţeava unui pistol de 9 mm în ceafa enormă a paşadermului în momentul în care apar şi eu la rândul meu cu câteva efracţii de secundă întârziere.

Mă aşez pe locul din faţă al pasagerului.

Ceea ce urmează e frumos ca *Requiem*-ul lui Mozart. De o

rară încântare. În habitaclul maşinii spaţioase s-a adunat lumea ca la o şedinţă.

Pe strada pustie, Slim manevrează astfel încât să-şi aranjeze propriul turism mototolit şi el în faţa celei telescopate, blocând-o cu bara din spate. Apoi, coboară, superb în bluzonul de piele neagră, şi aprinde o ţigară ca într-o reclamă de cinema când cow-boy-ii de Marlboro fumează liniştiţi după ce au împiedicat un bidiviu sălbatic care galopa prin munţii Stâncoşi, incendiaţi de soarele în apus.

Se aşază pe capotă, în faţa lui Kazaldi, ca să-i demonstreze maldărului ăsta de osânză râncedă că-i neutralizat urbi et orbi.

Kazaldi, după un moment de panică, se linişteşte când dă cu ochii de mine.

– Şi toate astea, ca să ajungi unde, comisarule? mă întreabă el.

Fără îndoială, după discuţia noastră la damele rele de muscă, lovitura fulger plănuită nu mai era oportună, dar cum isteţul m-a luat repede, n-am mai avut timp s-o decomand.

Arăt spre casa lui imensă cu ziduri imaculate luminate de felinare.

– Alice Lambert e aici! rostesc hotărât.

– Ei şi?

– Mizerabile! tună Alain apucându-l de păr, cu riscul de a se mânji pe degete cu ulei de măsline.

– E tăticul! îi explic lui Kazaldi.

– L-am recunoscut, declară rece el.

– A venit să-şi recupereze fiica, normal, nu?

– Nu, răspunde Hopa-Mitică.

– Ce face? strigă Lambert, dându-i drumul la strânsoare, dacă pot să mă exprim aşa, aş vrea să-l văd pe ăla care mi-ar sta în cale, fir-ar al dracului! Sunt în drepturile mele, nu?

De fapt, el n-a pronunţat „ce face", mai curând a scos un horcăit monstruos, ceva cam de genul „ceeefff".

Kazaldi, cu vocea lui de rahat-lukum, îi răspunde:

– Domnişoara Lambert fiind majoră nu se mai află sub tutela părintească. Are perfect dreptul să trăiască împreună cu cine vrea ea, unde vrea ea! Vă sfătuiesc, domnule Lambert, să vă expuneţi problema poliţiei din Marrakech, care va putea să constate că fiica dumneavoastră trăieşte aici cu deplinul ei asentiment şi în cunoştinţă de cauză.

– De ce poliţiei – obiectez eu. Tatăl ei n-ar putea verifica situaţia el însuşi, împreună cu noi, ca martori?

Kazaldi reflectează.

– Cert. Totuşi mă tem ca o intruziune zgomotoasă, în toiul nopţii să-n-o perturbe pe Alice.

– Îţi interzic să-i zici Alice, porc infam! urlă Alain.

Şi arde o carboavă în tâmpla lui Kazaldi.

– Vă pierdeţi sângele rece, suspină levantinul. Cum aţi vrea să-i spun, dacă ăsta e numele pe care i l-aţi dat? Vă previn că avem de gând să ne căsătorim.

Lambert rămâne cu gura căscată, apoi îşi cuprinde bietul cap cu mâinile nu mai puţin bete.

– L-aţi auzit? Monstrul ăsta de bâlci să se însoare cu micuţa mea Alice, atât de fină, atât de frumoasă!

– Într-adevăr, rosteşte Kazaldi, pe un ton înecat, e minunată.

Percep în glasul lui un asemenea accent de sinceritate că rămân mirat. Pe cuvântul meu, ăsta-i îndrăgostit lulea.

Scena e sub o asemenea presiune că o înţepătură de bold ar face-o să explodeze.

Béru e cel care înfige acul cu gămălie.

– Ascultă, măi bolovanule, cuvintele tale mari, poetice şi sentimentale, mă lasă rece; noi vrem fata domnului Lambert, scurt

pe doi! Dacă prostestezi[1], cu atât mai rău pentru mutra ta scârboasă.

Kazaldi surâde.

– N-o să mă faceţi să cred că nişte poliţişti francezi se vor comporta ca răufăcătorii într-o ţară străină.

Béru se uită la mine.

– Ce părere ai, chiar nu-i vine să creadă?

– Aşa am impresia, Béru.

– Tu crezi că el crede că glumesc?

– S-ar putea.

Amicul meu scoate un oftat adânc asemeni unui nechezat.

– Nu suport să nu fiu crezut, mai ales când sunt sincer.

Coboară din maşină, îi dă ocol şi deschide portiera lui Kazaldi.

– Domnul Răhăţescu n-ar vrea să-şi dea osteneala şi să coboare?

Kazaldi, interzis, nu se clinteşte din loc.

– Hai, îl sfătuiesc eu, tipul e îndărătnic rău.

Văzându-l că rămâne fără reacţie, Grasu se apleacă, înşfacă reverele smochingului alb şi icneşte.

Levantinul basculează în afara maşinii şi rămâne cu labele în aer pe gudronul străzii. Bérurier aşteaptă să se ridice, ceea ce Kazaldi îndeplineşte mizerabil cu mişcări groteşti de broască ţestoasă marină, suferind de artrită.

Din acel moment, tăticul lui Apollon-Jules demarează marea lui demonstraţie de toamnă. Se bine dispune printr-o lovitură de cap în nasul levantinului, căruia îi dă borşul. Pe urmă, una-două drept în faţă. Iar îi dă borşul. Urmează o lovitură de bocanc în boaşe. Acum nu-i mai dă borşul, dar Kazaldi cade în genunchi gemând. Béru îi trage un şut în dantură. Din nou îi dă borşul, urmat de

[1] Pentru protestezi, probabil? (n.a.)

ploaia incisivilor. Kazaldi se întinde moale pe jos. Alexandre-Benoît sare cu amândouă picioarele pe burduhanul lui enorm şi flasc. Zgomotul vântului printre ramurile pădurii canadiene. Ca un cangur pus pe farse, Maiestatea sa face un salt de pe burta lui Kazaldi pe mutră.

De data asta nu se mai întâmplă nimic. Victima lui e *out*.

Magnificul îşi şterge tălpile însângerate de smochingul care, de la o vreme şi-a pierdut albeaţa Dash 3.[1]

Slim îşi aruncă ţigara devenită chiştoc şi emite un fluierat admirativ.

–'Am mai văzut unul aranjat în maniera asta, de nişte mateloţi nemţi, dar era în Hambourg în cartierul San Pauli. Ai terminat cu el, nu?

– Stai aşa, să-l înviorez, anunţă Grasu. Cu un alt răpitor nu mi-aş permite. Numai că pentru indivizi ca ăsta nu am nici un respect uman.

Îşi eliberează instrumentul de lucru pe timpul nopţii, adică perforatorul cu percuţie, de înaltă tensiune, şi se foloseşte de el ca să se uşureze cinic şi abundent peste mutra înfiorătoare a frumosului adormit.

Zece kile sub presiune ar trezi şi un deputat în sesiune. Kazaldi îşi revine din leşin în *Apple Land* şi deschide gura ca să strige. Dar, se sufocă!

De îndată ce jetul bérurian încetează, şi-şi regăseşte darul vorbirii, îi declară Grasului:

– Eşti un om mort!

Îţi închipui că aşa ceva l-ar putea descumpăni pe amicul meu?

– Tu trăieşti, dar eşti mai mort ca mine! ripostează el.

---

[1] Detergent reclamat de toate posturile televiziunii franceze. (n. tr.)

Poc! câteva scatoalce violente!

– Acum, reia Maiestatea sa, trebuie s-o recuperăm pe domnişoara; hai, fuga! Ai grijă, dac-o faci pe şmecherul, îţi promit că ai să-ţi petreci tot restul zilelor într-un tanc transformat pentru tine în maşină mică!

Slim e cel care ciocăne în poarta donjonului. Apar nişte slugi. Le aduce la cunoştinţă că veneratul lor stăpân Dublu-Gras I, a avut un accident şi zace fără suflare pe trotuar ca un obiect dotat cu suflet.

Toţi dau fuga în strasse. Ca să-ţi zic tot, dornic să te pun la curent cu actele mele, află că i-am administrat obezului o doză mare de sirop pentru dormit. Am întotdeauna o fiolă mică injectabilă asupra mea, într-un compartiment al portofelului. E puţin mai mică decât o baterie Waterman, dar efectul soporific e cu mult mai puternic.

Servitorimea strigă şi plânge în hohote la vederea monarhului întins pe caldarâm, plin de sânge şi inconştient. Lambert îi asigură cum că el e doctor şi că-i vorba doar de un traumatism pasager. Trebuie culcat, pansat, şi chestii de astea. O să se ocupe el.

Numai că, de ce mi-a fost frică n-am scăpat: cetăţeanul Karim Harien, născut de fel din San'A (Coasta de Nord) apare în cele din urmă la rândul lui şi mă recunoaşte din capul locului. Din momentul acela începe să urle în limba lui maternală. Singura modalitate de calmare a spiritelor e să ne scoatem pistoalele, Béru şi cu mine, iar Mamutul să administreze câteva şuturi oportune. Efervescenţa se domoleşte şi intrăm cu toţii în casă.

Patru persoane nu-s prea multe ca să pună stăpânire şi să controleze micul palat. Cu atât mai mult cu cât Lambert, deşi dovedeşte atâta tragere de inimă, nu-i profesionist. Face şi el ce poate, dar rămâne în stadiu de ciornă. Slim ar putea fi cu mult mai opera-

ţional. Nu cunosc nimic din pedigriul tipului, dar sunt gata să pariez pe boaşele tale contra unui abonament pe un an la *Vânătorul Francez*, că artistul şi-a mai plimbat cocoaşa prin asemenea situaţii dubioase. Poate că o fi fost mercenar în vreo republică din Noua Africă, poţi să ştii? Participarea lui cu atâta sânge rece. Calmul, rapiditatea de executare, vigilenţa...

Lăsăm sacul burduhănos plin de resturi şi adormit pe mâinile sclavilor şi sub supravegherea lui Alain. Lângă Karim Harien mai apare un tip care seamănă cu Gandhi pe vremea tinereţii şi pare să aibă puteri extinse în principatul Kazaldi.

– Unde-i fata? îi întreb.

– Ce fată? latră la mine nativul din San'A.

Cu un upercut Béru îl face să traverseze încăperea şi să intercepteze o admirabilă masă joasă, încrustată gen „O mie şi una de nopţi" care se farămă sub greutatea lui.

Calm, Kid Cycolne, tatăl lui Apollon-Jules, îl termină cu o lovitură de copită cu ţinte în temporal.

Mă întorc atunci spre sosia lui Gandhi:

– N-am înţeles bine ce mi-ai spus, prietene, unde ziceai că se află franţuzoaica tânără?

– Nu-i nici o franţuzoaică tânără aici!

Pe asta n-a văzut-o venind. Şi cu toate astea ar fi trebuit, date fiind precedentele. Din doi paşi, Alexandre-Benoît e lângă el, pentru el şi peste el. Îl saltă de la pământ cu un croşeu în bărbie, apoi îi trage câteva şuturi în ornamentele cu măduvvă.

Individul urlă cât îl ţine gura nişte chestii de neînţeles pentru noi şi care aduc cu araba din Golful Persic declamată de un tigru cu coada prinsă în angrenajul unei maşini electrice de tocat.

Slim clatină din cap şi iese. Felin, suplu. Sigur de el, ce mai calea, ce mai valea! Îţi repet, băiatul ăsta e un recrut ideal pentru

lupte ca la Trafalgar[1]. Pare să simtă o deosebită satisfacţie că serveşte sub drapelul nostru.

– Mai ai nişte doze dormitoare? mă interoghează preşedintele Bérurier arătându-mi cei doi bărbaţi tumefiaţi.

– Una singură.

– Împarte-o la amândoi să nu ne mai bată la cap.

Iată-ne făcând săpături în imensa locuinţă. Marmură albă, blondă, covoare suprapuse, lustre fragile, stucaturi să te pierzi printre ele, mobile orientale, paravane orientabile, broderii din mătase pe ziduri. Mi-ar lipsi aerul într-o creşă ca asta. N-am ereditatea corespunzătoare. Mie îmi plac casele fără pretenţii, cele cu grinzi, unde lemnul trosneşte de pretutindeni.

Ne deplasăm ca nişte soldaţi care au cucerit un oraş, cu arma în mână, vigilenţi.

Cum apare o siluetă ne lipim de pereţi, cu pistolul întins şi degetul gâdilând trăgaciul. În general, e vorba de câte un servitor, bărbat sau femeie, atraşi de tărăboi. Le facem semn să şteargă putina ceea ce el (sau ea) se grăbesc să facă dovedind o bunăvoinţă mişcătoare. Dar bibi lolo, zis mandea, fiul unic şi deci preferat al Féliciei, gândeşte că situaţia asta n-o să dureze până la sfântul aşteaptă. Ne-am băgat într-o mâncare orientală de varză acră, greu digerabilă, în care ghiudemul a înlocuit cârnăciorii de Francfort. Dacă mai întârziem mult, presimt că are să plouă degrabă cu belele.

Şi deodată: *the miracle*.

Slim!

După colţul unui coridor. Ţinând în braţe, ghici ce. Da: EA, ai

[1] *Bătălia de la Trafalgar* (21 octombrie 1805) – soldată cu victoria navală decisivă a lui Nelson asupra flotei franco-spaniole. (n. tr.)

câştigat. Ea, adică Alice, frumoasă, blondă, cu un aer detaşat. Poartă un deshabillé din mătase crem prin care se întrezăresc formele ei emoţionante.

Se zbate şi protestează.

– Lăsaţi-mă! Mă doare!

Slim o ţine cu o mână din fier forjat.

Ne uităm unii la alţii. Alice pare speriată, şopteşte:

– Cine sunteţi? Ce vreţi de la mine? Unde-i prinţul?

Prinţul!

O fi vorbind de pachidermul adormit?

Grăbim spre salonul cel mare unde Kazaldi zace pe un maldăr de perne.

Lambert e acolo. Când îşi vede fata, păleşte. Lacrimile îi ţâşnesc din ochi la cel puţin un metru! Adevărate gheizere! Bolboroseşte:

– Oh! Alice! Copilul meu! Fetiţa mea!

Îşi deschide larg braţele, plânge în hohote şi-i răvăşit de o bucurie aproape dureroasă. Reîncepe să trăiască! Se face lumină pentru el! Îşi regăseşte sângele, sufletul, esenţa umană. Se apropie de tânăra fată. Clipa e supremă, de nedescris. Ca o muzică.

Toţi suntem cuprinşi de emoţia lui. Terra începe să se învârtească în direcţia bună. Toţi am vrea să cântăm, să aplaudăm, să ne îmbrăţişăm. Privim cu ochi prea mici pentru a cuprinde infinita măreţie a spectacolului. Ne iubim. Se zămisleşte în noi proiectul unei rugăciuni, stări de graţie. Fascinaţie completă.

Atunci, după o clipă de încremenire, Alice păşeşte înainte, trece prin faţa tatălui ei fără să-l privească şi se prăbuşeşte plângând peste masa însângerată a lui Kazaldi.

PLEOSC!

Efectul e mai curând cutremurător. Nimeni nu se aştepta la o reacţie de genul ăsta din partea tinerei răpite.

Eu, în momentele mele de euforie, când îmi imaginam eventuala întâlnire a tinerei fete cu tatăl ei, îmi figuram o scenă de bravură! Era ceva grandios, mişcător şi superb ca un Shakespeare montat de Hossein[1]. Păpuşerie de bâlci! cum zice Béru. După mine, toată lumea ar fi trebuit să lăcrimeze. Cei de faţă ne-am fi strâns mâinile felicitându-ne. Am fi intonat un *Alleluia* pătat de muşte. Poate chiar ne-am fi scos coada ca să fie mai vesel.

Şi în locul feeriei scontate, cotu'! Fata nici măcar nu-l vede pe bietul părinte distrus. Alice ne interpretează *Phèdre*[2] la un preţ de favoare, aplecată asupra muntelui de carne deloc proaspăt, strigând:

– Dragostea mea! Dragostea mea!

Dragostea ei, individul ăsta de un sfert de tonă! Să nu bruscăm lucrurile! Alice e sub hipnoză, sau ce Dumnezeu, e cu ea? Kazaldi i-a dat să bea un elixir magic foarte concentrat ca să trezească în ea o asemenea pasiune doar cu pungile lui de osânză stricată şi privirea de negustor de prezervative englezeşti de ocazie!

---

[1] *Robert Hossein* (1927) – actor şi regizor de teatru şi film. (n. tr.)

[2] *Tragedie de Racine* (1677). Poetul francez s-a inspirat din Euripide şi Seneca. (n. tr.)

Chiar sub efectul unei poţiuni magice, e greu să admiţi că o puicuţă atât de proaspătă şi pură i-ar putea consacra zece centimetri de pasiune unui asemenea monstru. Miss Lambert se joacă de-a *la Belle et la Bête*[1]. Cocteau[2] – magicianul a trecut pe aici! Poetul a transformat căpcăunul în Făt-Frumos.

Alain e îngrozit, de parcă ar fi descoperit cu oroare că scumpa lui fetiţă nu era în realitate decât vrăjitoarea cea rea din Albă ca Zăpada. Bietul om e aici cu braţe căzute, cu ochi căzuţi, spate povârnit, gură căscată. Nu-i vine să creadă ce vede. Nu, nu: Alice a lui a fost transformată. În ţara chebabului, ea a devenit alta. N-are nimic în comun cu cea care a fost odată. Adio, tânără inteligentă, tandră şi eficientă, care întruchipa fericirea tatălui ei. N-a rămas decât o creatură blestemată, o emanare a infernului!

Alice palpează movila de carne abominabilă.

– Îi mai bate inima! spune ea. Trebuie chemat un doctor, repede! Trebuie dus la spital! Trebuie... Dar faceţi ceva, pentru numele lui Dumnezeu, şi nu mai staţi încremeniţi ca statuile.

Mă aplec asupra ei.

– Veniţi, domnişoară Lambert, e doar adormit. În câteva ore îşi va reveni. A avut un uşor accident de maşină şi i s-a administrat un sedativ puternic.

Mă priveşte fără să vadă, mă ascultă fără să mă audă.

– Tatăl dumneavoastră e aici, nu l-aţi văzut? veniţi împreună cu el, o să obţinem mai târziu noutăţi despre starea prinţului.

– N-am să-l părăsesc niciodată! răbufneşte ea.

---

[1] *La Belle et la Bête* (Frumoasa şi Bestia) – poveste pentru tineret a cărei autoare este Jeanne Marie Leprince de Beaumont (1711-1780). (n. tr.)

[2] *Jean Cocteau* (1889-1967) – scriitor francez şi cineast, în 1946 face un film având ca sursă de inspiraţie povestea scriitoarei franceze Leprince Beaumont. (n. tr.)

– V-am spus că o să trecem mai târziu să-l vedem.

– Lasă-mă!

O furie neagră, mare cât Siberia şi chiar ceva mai mult, uite, adaugă în completare Turchestanul, pune stăpânire pe mine.

O apuc de braţ, dar ea îmi scapă dintr-o smucitură.

– Să nu mă atingi!

– Păcat că nu mai ai din dozele alea, oftează Béru; vrei să le înlocuiesc eu cu o lăbuţă ca pentru domnişoare aplicată în bărbie?

Clatin din cap. Nu văd alte soluţii pentru moment, fiindcă trebuie să evacuăm locul repejor de tot, altminteri dăm de dracu' în curând.

Îţi dai seama că opera noastră bufă a şi declanşat dispozitivul de alertă din vizuina ticălosului.

Dar soporificul manual i-l administrează mandea, fiindcă Mamutul nu-şi dă seama ce forţă are (deşi pute ca tot restul persoanei lui) şi ar fi capabil s-o decapiteze pe Alice.

Îmi fabric un pumn frumuşel din oţel călit, chiar din iridium (masa atomică 192, 22 ca să ştii tot). Îl apropii de bărbia copilei, apoi îl trag înapoi, ca un rugbist care se depărtează puţin de balon înainte să-l lovească.

Trosc!

Scurt! nu cu răutate, dar cu duritate. Văd cum îşi dă ochii peste cap. O prind cu mâna liberă. Slim se repede s-o culeagă în braţele lui vânjoase.

– Gata, o ştergem! le zic.

Lambert întinde mâna spre Béru.

– Dă-mi revolverul dumitale, vreau să-l omor pe câinele ăsta.

Grasu mă întreabă din priviri.

– Nu, Alain! intervin eu ferm, răzbunarea va avea loc mai târziu şi altfel. Să mergem!

Slim o depune pe fată pe bancheta din spate a maşinii lor, iar

Lambert se aşază lângă ea. Pe urmă pilotul nostru, pe tuşă, se instalează la volan.

– Programul? întreabă el.

– La aeroport, decolarea imediat! Alain, n-ai uitat paşaportul fetei înainte de plecare, aşa cum ţi-am atras atenţia?

– E la mine.

– Perfect, nu trebuie să pierdem nici o clipă.

Un urlet nebun izbucneşte în noaptea caldă. Mă întorc. Bérurier stă în picioare lângă maşina închiriată de el. Emite un al doilea strigăt şi mai strident ca primul. E contraltul Mariei Callas învăluit în plânsetul bivolului sălbatic cu o subînţeleasă chemare de diplodocus în perioada rutului. Se întoarce spre mine. Cutremurător! Şi-a pierdut culorile şi cincizeci de kilograme dintr-un foc.

– Apollon-Jules! ţipă el. Mi-a fost furat Apollon-Jules!

Nu-mi vine să cred.

– Eşti sigur?

– Fiindcă urla ca un nebun la hotel, l-am luat cu noi şi până la urmă a adormit pe bancheta din spate. A dispărut! Mi l-a răpit!

Vocea sângelui bérurian lansează spre cerul de velur al nopţii marocane:

– Am să-i omor pe toţi!

Fosforizez sub scufă cu o frecvenţă de calculator gigant.

– A apărut o problemă, le spun lui Slim şi Lambert. Întorceţi-vă de urgenţă la Paris, lăsaţi-o pe fată într-o clinică celebră şi aşteptaţi să vă dau un semn de viaţă,

Slim face o grimasă nemulţumită.

– Nu-i prea plăcut să vă lăsăm baltă într-o dandana ca asta, băieţi! ne căinează el.

Nu. Nu-i plăcut să rămâi aici. Dar ce-am putea face? Ce? Maşina lor mototolită se îndepărtează. Îi urmăresc din priviri luminile de poziţie pe strada pustie.

*
* *

Eşti de acord, milord, că soarta e sinistru de bizară. O recuperăm pe Alice după lupte crâncene şi în acest timp cineva pune mâna pe plodul lui Alexandre-Benoît! Parcă am fi blestemaţi, fir-ar al naibii!

Trebuie să recunoaştem că un tată mai degenerat ca Béru mai rar! Când nu-şi adoarme pruncul cu rachiu, îl părăseşte pe bancheta din spatele unei maşini, în timp ce el pleacă în cruciadă împotriva necredincioşilor!

Stau şi mă gândesc, încerc să iau dimensiunile dramei. În timp ce noi ne războiam la Kazaldi, copilul s-o fi trezit şi a început să urle. Nu-i exclus să-l fi luat nişte trecători, crezându-l abandonat. Dacă se adevereşte, Apollon-Jules probabil că se îngraşă în vreo casă de prin partea locului.

Dar Béru se repede asupra vilei pe care tocmai am părăsit-o şi martirizează poarta cu pumnul şi picioarele.

– Deschideţi! Deschideţi imediat numaidecât sau îi dau foc maghernitei voastre.

Cum spunea romanciera aia celebră, căreia i-am uitat numele, opera, chiar şi numărul de telefon: „Îi răspunde doar tăcerea". S-au baricadat straşnic pe dinăuntru. Degeaba încerci tu să-i intimidezi sau să te dai drept colportor de praf de puşcă pentru vânarea elefanţilor roz din grădina lor.

– Opreşte-te, Béru. De unde ştii că ei sunt autorii raptului?

– Ce zici, a făcut dovada de ce e în stare!

– Gândeşte-te: Kazaldi era leşinat, n-a putut să dea ordine în acest sens. Iar noi îi masacram zbirii! Şi pe urmă, de unde ar fi putut să ştie că ai cărat copilul după tine?

Îşi clatină capul, covârşit.

– E o liotă întreagă în cambuza lu' Kazaldi, Sana! Să presupunem să unul a ieşit în timp ce noi făceam curăţenie la porcul ăsta. Copilul meu plânge, el îl zăreşte şi întrevede norocul picat din cer... Nu, nu, trebuie să intru dar neapărat.

Se îndreaptă delibérat spre poartă şi trage în broască trei focuri de armă.

Ceea ce-i reuşeşte lui Bérurier e certitudinea lui fericită. Îndrăznelile cele mai date naibii, loviturile de cap cele mai riscante sunt parcă justificate de seninătatea lui perfectă. Omul, înarmat cu un mobil în care crede este invulnerabil fiindcă are dreptatea de partea lui. Să ai dreptatea ta e cu mult mai bine decât s-o ai pe ce a altora, crede-mă.

Cu o lovitură puternică de copită o scoate din ţâţâni şi intrăm în locuinţa lui Kazaldi. În trombă, în forţă, cu revolverul în mână ca să nu schimbăm placa. Ne-am scrântit, mai mult ca sigur! Ocupanţii micului palat îşi spun, probabil, că au mai văzut filmul ăsta şi că n-ar fi rău, pentru variaţie, să li se mai dea acum şi un Mickey Mouse.

Grasu face spume. E măreţ în furia lui de tată rănit. E un uragan care mătură vasta locuinţă. Scoate din când în când urlete de animal preistoric. Debarcă din terţiar, haidamacul! Nu-l abate nimeni din drum! Loveşte în toată lumea, la întâmplare, cum se nimereşte, grijuliu să nu-i scape careva. Copilul lui! Să i se dea înapoi copilul! Ce-şi închipuie ticăloşii ăştia? Ah! Asta-i prea de tot! Nu-i el un guguştiuc să-l tragă oricine pe sfoară. Să fure plozii altora, n-au decât, dar nu pe al LUI, proaspăt ieşit din boaşele-i enorme! Se revoltă! Lumea nu-i destul de mare ca să i se joace o aşemenea festă, iar ticălosul să mai spere că scapă cu viaţă. Până şi galaxia noastră e prea strâmtă. Nu există nici o ascunzătoare imaginabilă pentru banditul care i-a făcut una ca asta.

Îi îmbrânceşte pe unii, pe alţii, le zdrobeşte nasul, le risipeşte

dinţii. Le învineţeşte ochii, le dezbârneazâ urechile. Le găureşte burnusurile aşa de tare le înfige ţeava armei în burtă.

Toată tevatura asta durează o oră încheiată. Casa lui Kazaldi e devastată. Nici o persoană nu mai rămâne validă, nici o mobilă întreagă, nici un covor negăurit, nici o tăpiserie care că nu fie persană sau zdrenţe, nici un perete alb rămas imaculat. Aproape peste tot e sânge împrăştiat, păr, dinţi. Dar acest carnaj atroce nu soluţionează cruda problemă: Apollon-Jules e de negăsit. Nimeni nu-i la curent cu existenţa lui.

Epuizată, Maiestatea sa se prăvăleşte peste un teanc de perne şi se pune pe plâns de nefericit ce-i.

Îl bat pe spate.

– Hai, vino, Alexandre-Benoît, trebuie să-l căutăm în altă parte. Se ridică, cu ochii umflaţi, cu mucii atârnând de patru centimetri iar balele de cincizeci.

– Ce zici?

– Vezi bine că ăştia de aici nu ţi-au luat copilul. Trebuie să ne gândim, să vedem altă posibilitate...

– Dacă am anunţa poliţia de aici?

Ciudat, lovit de nenorocire, a devenit brusc un simplu individ, gigantul poliţiei, un cetăţean umil plasat sub protecţia autorităţilor competente.

Necazul e că, dacă depunem plângere confraţilor noştri, va trebui să le spunem unde se afla maşina cu pruncul şi unde ne aflam noi înşine în timpul răpirii lui. O dată veniţi aici să ancheteze, vor afla despre performanţele noastre, situaţia se va răsturna şi o să ajungem noi la zdup. Cu atât mai mult cu cât bănuiesc cât e de influent domnul Kazaldi. Foarte probabil, după ce s-o trezi, va ridica în picioare poliţia, descoperindu-şi casa distrusă. Sabia ne atârnă deasupra capului ca mucii din nasul Burtosului.

– Ia-ţi maşina şi vino după mine la hotel! îi spun epavei.

Îmi dă ascultare morocănos.

În timp ce conduc caleaşca, încerc să-mi imaginez ce s-o fi întâmplat cu dolofanul. Bun, urla. Un trecător îl aude, îl vede...

Copilul unui străin, al unui creştin, într-o maşină. E rost de nişte bani. Tentaţia e prea mare, e noapte, strada e pustie... Numai de n-ar fi vorba de vreun fanatic dornic să sacrifice copilul unui necredincios?

Mă trece un frison. Bietul Apollon-Jules! Ce ghinion să nimerească peste nişte părinţi ca alde Bérurier. O mamă care te lasă de izbelişte ca să-şi facă de cap la Montbéliard şi un tată care te îmbată şi te trambalează în patru colţuri ale lumii, mergând până a te lăsa pe o banchetă într-o maşină neîncuiată! Dacă reuşim să-l găsim, am să le cer părinţilor să ni-l încredinţeze nouă, iar Félicie l-ar creşte pe micul monstru aşa, ca la carte. Mami adoră să facă o crescătorie de oameni. E vocaţia acestei femei sfinte.

Ajunşi la hotel, amicul mă întreabă:

– Ce zici, mergem la poliţie?

– Nu în seara asta, Grasule. Am putea nimeri peste un sticlete de noapte aiuristic, care n-o să înţeleagă nici o iotă din ce o să-i povestim. Mâine o să privim lucrurile altfel! Vom trece la...

Imediat îi sare capsa...

– Cum ai vrea să dorm, tipule, dacă mi-am pierdut copilul!

– Trebuie să-ţi refaci forţele! Şi eu de asemeni. O să avem nevoie mâine dimineaţă.

Distrus se resemnează.

Am comis acum o prostie cât mine de mare; dar de toate astea îţi vei da seama abia în cele ce urmează.

*
* *

Se face auzit sforăitul telefonului. Ca fond sonor, percep ciripitul păsărelelor. E o hărmălaie în grădinile hotelului *Mamounia*.

Zbârnâitul insistă. Mă scutur din amorţeală de bine de rău. Îmi spun: „Un şacal, doi şacai". Şi pe urmă, Himalaya în chiloţi de baie mi se prăbuşeşte deasupra ceainicului: Apollon-Jules!

Nenorocire! Oroare! Realitatea în cenuşă! Hâââh!

Pe bâjbâite dezamorsez grenada telefonului.

Glasul anonim al une funcţionare mă anunţă:

– Sunteţi chemat din străinătate, domnule.

– Mulţumesc, îi răspund.

Se face legătura. O voce blândă, numai zahăr, uşor peltică îmi invadează trompa dreaptă.

– Comisarule!

– În persoană.

– Kazaldi.

Trosc!

– Nu vă recunosc vocea, îi spun.

– Fiindcă am nasul spart, probabil, şi buzele rupte.

– Da, sigur că din cauza asta, recunosc eu. Am fost anunţat că mi se telefonează din străinătate; de unde vorbiţi?

– Din Marbella, Spania.

Încep să mă simt mai bine. Dacă a traversat strâmtoarea Gibraltarului, înseamnă că a renunţat să depună plângere împotriva noastră.

– Vă deplasaţi destul de repede pentru un tip care cântăreşte două tone.

Tăcere, respiraţia lui grea de obez îmi produce o vijelie în ureche. E neplăcut ca zgomotul unui aparat care monitorizează comportamentul cardiac al unui bolnav în comă.

– Aveţi nişte metode destul de bizare ca pentru un poliţist, reia Kazaldi.

– Alde dumneavoastră sunt şi mai şi ca om de afaceri ce sunteţi.

– Cu toate astea, trece peste interlocutorul meu, aveţi unele lacune în formaţia profesională.

– Posibil.

– Nu, sigur. În noaptea asta, copilaşul colegului dumneavoastră a dispărut din faţa casei mele. Atunci aţi dat năvală ca doi sălbatici la mine ca să molestaţi toată lumea şi să-mi ruinaţi interiorul. Când mi-am venit în fire, am crezut că sunt victima unui seism.

– Un tată, căruia i-a fost răpit copilul, e în stare de orice!

– V-aţi dovedit prea impulsivi, venind la mine ca să căutaţi pruncul.

– Nu dai cu împrumut decât bogaţilor, domnule Kazaldi.

– Ar fi fost suficient să vă prezentaţi la postul de poliţie cel mai apropiat.

Acum, simt că iau foc.

– Explicaţi-vă!

– Copilul plângea în maşină. Nişte poliţişti care-şi făceau rondul l-au auzit. Cum maşina mea lovită era lângă cealaltă, au crezut că, în urma accidentului, răniţii au fost evacuaţi, iar copilul uitat din greşeală; l-au luat şi l-au dus la maternitate.

Respir uşurat. Domnul fie binecuvântat! Iar eu, triplul idiot, care l-am convins pe Béru să nu se ducă la colegii noştri marocani! Aici se afla cheia problemei. Deci toate sunt bune când se termină cu bine.

– Mulţumesc pentru informaţie, domnule Kazaldi, şi scuze pentru ... pentru deranjul provocat în noaptea asta.

– Numiţi aşa ceva un „deranj"?

Începe să râdă sarcastic peste măsură şi de pretutindeni.

Apoi reia:

– Vă imaginaţi, domnule comisar, că v-am sunat doar ca să vă informez asupra acestui fapt?

– O carcasă voluminoasă poate să ascundă un suflet mare, sunt eu de părere.

– Nişte oameni de-ai mei s-au dus să recupereze copilul de la maternitate.

Un frig hidos îmi cade în picioare. Încălţările mi-au ajuns de gheaţă şi nu mai sunt pe măsura mea.

– Şi responsabilii instituţiei le-au încredinţat copilul fără alte formalităţi?

– Da, fiindcă erau însoţiţi de un fals poliţist.

– Sunteţi un tehnician al raptului, dacă înţeleg bine?

– Îmi ating întotdeauna obiectivele propuse.

– Care ar fi cel de acum?

– Vreau să am o întrevedere cu Lambert, cu fiica lui şi cu dumneavoastră.

– În ce scop?

– O să-l aflaţi imediat. Această întâlnire nu trebuie să aibă loc în Franţa, ci pe un teren neutru, şi vă propun Spania, fiindcă tot mă aflu aici. Ca urmare a întâlnirii de care v-am pomenit, veţi recupera abominabilul copil al nu mai puţin abominabilului prieten al dumneavoastră.

– Alice Lambert nu se poate deplasa, e într-o casă de odihnă.

– De care n-are absolut deloc nevoie, fiindcă se simte bine şi nu-şi doreşte decât să fie fericită alături de mine.

Simt că mă sufoc.

– Fericită alături d dumneavoastră! Asta-i bună! Ia spune-mi, Kazaldi, ai avut vreodată curiozitatea să te uiţi într-o oglindă?

– Din păcate da, şi Alice m-a privit, ceea ce n-a împiedicat-o să răspundă dragostei mele. De acum înainte ea îmi aparţine şi pentru totdeauna, comisarule. Pentru totdeauna!

– I-aţi făcut cine ştie ce porcării care acţionează asupra psihicului!

– Elixirul dragostei? glumeşte Kazaldi. Vă treziţi într-un basm oriental! Credeţi într-adevăr că greutatea mi-ar putea neutraliza farmecul?

– Albert Cohen[1] afirma că doi incisivi lipsă ar putea distruge o pasiune, îi dau replica.

– Poate, dar cincizeci de kilograme de supra sarcină ponderală nu-i vatămă dezvoltarea. Femeile sunt sublime, monşer, fiindcă atunci când e vorba de ele, nu mai există nici un criteriu: totul devine posibil.

– Bun, asta ar fi partea filozofică a convorbirii noastre, să trecem la partea practică: copilul prietenului meu e la dumneavoastră şi aveţi de gând să-l ţineţi până obţineţi întâlnirea de care mi-aţi pomenit, dacă am înţeles eu bine?

– Iată situaţia admirabil rezumată.

– Poate nu ştiţi că sunt un militar cu jurământul depus şi că rapid o să vă treziţi cu toate poliţiile Europei după curul dumneavoastră? Ba mai mult, colegul meu Bérurier e o fiară sălbatică. Dacă nu-i daţi înapoi copilul imediat, o să vă ucidă.

– Un om prevenit face cât doi! ripostează Kazaldi.

Răsună râsul lui dulceag.

– Mi-aţi dovedit de curând, domnule San-Antonio, că mijloacele extralegale nu vă sperie. Atunci, să jucăm cu cărţile pe faţă şi să nu ne mai ascundem după degete. Mă servesc de moneda de schimb de care dispun. Şi aveţi grijă, să nu încercaţi să recuperaţi copilul: se află într-un loc sigur; în plus, nu-i amestecaţi pe confraţii marocani sau spanioli în această dureroasă afacere, n-ar face decât

---

[1] *Albert Cohen* (1895-1981) – scriitor elveţian de limbă franceză. (n. tr.)

s-o complice. Aveţi cu ce să scrieţi? Notaţi telefonul meu de aici.

Ce îndrăzneală! Ce stăpânire de sine? Ce aplomb! Ca un idiot încep să scriu la dictarea lui.

– Aţi notat?

– Am notat.

– Nu pierdeţi timpul, sunt grăbit să terminăm odată.

Asta-i bună, acum îmi şi comandă, blocul ăsta de osânză! Mă ia drept lustragiu!

Oamenii sunt cumpliţi. Formidabil ce răbufniri criminale ne apucă uneori. Şi de fiecare dată, provocate de orgoliul exacerbat, ai remarcat? Ne simţim cineva!

Şi poate că suntem, mai ştii?

ŞI ZVÂRRR!

Dificilă femeie şi madam Bérurier asta. S-o vezi numai ţipând. Şi s-o auzi! O precupeaţă care şi-a dat drumul! Vânătă, cu pieptenii şi clamele atârnând în capătul şuviţelor de păr răvăşite, meliţă fără să-şi tragă sufletul, balena. Ce înseamnă asta, să nu te poţi întoarce cu spatele nici cinci minute fără ca prostul ei de grăsan să nu părăsească domiciliul conjugal! Şi în plus, a mai luat şi copilul cu el! Unde este, te întreb, Samantonio? Răspunde-mi cinstit, dacă ai curaj! Fii bărbat, zi-mi tot! Şi-a făcut de cap cu vreo fufă, nu-i aşa? O târâtură pescuită prin cârciumi de noapte! Cine ştie: o fi fost poate o prostituată în toată regula? Drumul e liber, şi el o şterge imediat! Ducă-se învârtindu-se, dar să-şi fi lăsat copilul la portăreasă. N-are decât să facă dragoste pe unde apucă, porcu'. Dar ce idee să-l ia şi pe Apollon-Jules cu dezmăţatele lui! Parcă văd că i-a dat uneia copilul să-i schimbe scutecele între două lovituri de şale. Aşa cum îl cunosc! Vrei să punem pariu, Tantonio? Bietul copil care-şi deschide ochii inocenţi spre toate hidoşeniile, ştie ea cum stă treaba! Taică-său trăgând limbi, în timp ce mititelul de el suge din biberon! Şi când vorbeşte de biberon, ştie ea ce zice. Îl cunoaşte prea bine pe Alexandre-Benoît: e gata să-l smulgă de la gura copilului ca să-l termine el, monstrul! Căpcăun în halul în care-l ştii, Santonio!

Încerc s-o liniştesc, dar nu izbutesc să scot nici o vorbuliţă! S-a

lansat pe orbită, Balena! O chestie proiectată în cosmos, îşi urmează traiectoria, inexorabil.

A ajuns la divorţ cu dreptul de a păstra copilul, când uşa biroului meu se deschide şi apare madam Pinaud furioasă la culme şi ea. Vine să-mi ceară socoteală, la fel ca Berthy, în legătură cu bărbatul ei care nu s-a mai întors din seara botezului.

– Îmi ascunzi ceva, comisarule! Şi în timpul ăsta eu îmi dau duhul. M-a apucat iar enfizemul şi nu mai pot să respir. Ca să nu mai vorbesc de eczemă. Uită-te puţin la braţele mele, din curiozitate! Şi pe deasupra, sunt în plină ocluzie intestinală! Gravă! Coprolul nu mă mai ajută deloc! Nici sarea amară! Am încercat de toate: iaurt, prune! Nu mi-a mai rămas decât uleiul de ricin! Şi tot sunt obligată să mă ajut cu mâna când merg la toaletă, dacă doriţi mai multe detalii!

– Nu-i o procedură prea tristă, risc eu.

Se opreşte din scârţâit, giruîetă învârtită de vântul turbării ei.

– Aşa stau lucrurile, îţi baţi joc de mine, comisarule?

Mă ridic extenuat de asaltul celor două scorpii cu stiluri diferite dar la fel de pernicioase şi unul ca şi celălalt.

– Dragele mele prietene, fac eu, permiteţi-mi să vă încredinţez esenţa gândului meu, cel mai intim: prea mă bateţi la cap cu bărbaţii voştri! De mult ar fi trebuit să-şi ia câmpii, şi unul şi celălalt.

De data asta, reacţiile lor sunt divergente. Madam Pinaud îşi duce mâinile la piept ca într-o criză de anghină pectorală şi bolboroseşte: „O Doamne Atotputernic, îl las în grija Ta!" În timp ce madam Bérurier îşi înfige pumnii de văcar în şoldurile robuste.

– Ascultă, Antoine, să nu vorbeşti cu mine pe tonul ăsta! Dacă îmi·cauţi ceartă ai s-o ai!

Nevasta lui Pinaud se retrage ca marea de pe nisip. Din acea clipă mă reped asupra Balenei.

– Ia spune-mi Berthe, în privinţa dispariţiei lui Pinaud poate că ai avea să-mi faci nişte declaraţii, nu? Fiindcă a rămas singur cu

tine în maşină, când Béru şi cu mine am venit la sediu. Or, la întoarcere, el nu mai era.

Mutra ei bucălată capătă expresia de viclenie a samsarului.

– Zi-mi unde sunt „bărbaţii mei" şi am să-ţi spun tot ce ştiu despre taica Pinuche.

„Bărbaţii ei". Iată-l pe nefericitul Apollon-Jules ridicat de mama lui la rangul de bărbat. Pe unde o fi îngeraşul ăsta de cârnăţărie? Aş da mult ca să aflu. Ieri dimineaţă, la Marrakech, când i-am povestit Grasului de târgul lui Kazaldi, a pălit. Da: într-adevăr a pălit, a devenit de un alb livid bătând spre violet închis. Şi a rostit cu o voce de dincolo de mormânt:

„– Ce ai de gând să faci?"

„– Să-l determin pe Lambert şi pe fiica lui să vină la întâlnire ca să putem recupera pruncul tău prea iubit."

„– Şi dacă scârbosul ăla de grăsan ne trage-n piept?"

„– De ce ne-ar trage-n piept? Ce-ar putea face cu Apollon-Jules?"

„– Şi tu crezi că Lambert care abia şi-a recuperat fata o să i-o aducă înapoi sacului ăla de rahat?"

„– Nu văd altă alternativă, Grasule."

Privirea i s-a aprins ca un jeleu de coacăze în lumină.

– Aşa! nu vezi altă alternativă? Eu da! Dacă ai să ai bunătatea să-mi dai ceva parale pentru deplasamentele mele, am să joc o partidă în solo, şi o să fie mult mai bine! Fiecare cu bafta lui. Tu o iei pe calea acelor, eu pe cea a boldurilor.

I-am pus la dispoziţie un teanc de bancnote şi a plecat fără un cuvânt, cu un pas aproape milităresc. Ai fi zis că tocmai a semnat capitularea Germaniei într-un vagon din Rethondes[1].

[1] Comună din Oise unde au fost semnate armistiţiile din 11 noiembrie 1918 şi 22 iunie 1940. (n.tr.)

După evocarea fulger a scenei din *Mamounia*, privirea mea se concentrează asupra Berthei.

– „Bărbaţii" tăi sunt în Maroc, Berthy. Invitaţi de un bogat om de afaceri din Golful Persic, căruia i-am făcut câteva mici servicii.

– În Maroc! tună Balena. În Maroc, în timp ce eu mă chinuiam să-l ajut pe săracul Alfred de Montbéliard! Oho, ăsta-i curat abuz! în Maroc! Cu delicatul nostru copilaş, căruia pot să pariez că-i dă să mănânce cuscus în loc de Blédine, aşa cum îl cunosc eu pe Alexandre-Benoît! E criminal, dacă vrei să-ţi zic.

– Acum să-mi povesteşti despre Pinaud!

Berthe se calmează. Un surâs greu de definit i se întinde pe faţă.

– Da' rămâne între noi, Antoine?

– Ştii prea bine.

– Închipuie-ţi că în seara aia, când aţi intrat aici la poliţie cu bărbaţii mei, lăsându-mă singurică în maşină în compania lui Pinuche, bătrânul s-a trezit brusc. Să fi fost un efect al alcoolului? Fapt e că i se făcuse de amor, Strămoşului. Nu-i venea să creadă că dispunea de o asemenea ustensilă, şi nici mie, drept să-ţi zic. Trecuseră treizeci şi doi de ani de când nu-i mai crescuse o pătlăgică vânătă aşa de mare sub burtă! Îi săriseră nasturii de la prohab. Un eveniment, ce mai! César plângea de fericire. Mi-a spus: „Ce mă fac cu asta Berthe? E păcat să se piardă o erecţie atât de nebună!" Şi zău aşa, Antoine, chiar era păcat. Erau ultimele lui pâlpâiri, bietul om. Câmpul lebedei! Să-l părăseşti cu un asemenea monument clasat ar fi fost inuman. O insultă adusă naturii. Nu ştiu dacă poţi să-ţi imaginezi o mandrină ca aia, dragă Sana? Or, cred că ştii, deocheat cum te cunosc, că exact în colţul străzii se află *Hotelul Praga şi al Primăverilor Reunite*. Am dat fuga acolo. Dacă mi-ar fi zis cineva că într-o bună zi o să am de-a face cu Străbunul, i-aş fi râs în nas! Dar în cazul de faţă, a fost ca un fel de ajutor dat unei

persoane în pericol. Oricine în locul meu, fie contesa de Paris, madam Thatcher, madam Regan, ar fi procedat la fel. Şi pe urmă, ţin să-ţi aduc aminte: Pinaud e naşul copilului meu, ceea ce creează obligaţii. Cât ai zice peşte bătrâna fosilă s-a şi aruncat pe mine. Să ştii că se agită nervos din şale, animalul! Un adevărat elev de şcoală militară! M-a călărit pe la spate, Antoine. Totul a mers strună! Şi imediat ce-a terminat, buf! s-a prăbuşit pe o parte, frumosul mascul! Şi din clipa aia a început să semene exact cu ce-i în realitate: un biet bătrânel jegos, stors de vlagă. Îşi scuturase zăbala pentru ultima oară! Cu bruma de putere ce-i mai rămăsese. Mi-am dat seama că era reprezentaţia lui de adio! Testamentul lui, un asemenea coit căzăcesc, Antoine. De acum înainte, n-o să mai poarte în nădragi decât un melc mititel, Bietul César. Oh! lasă c-o să ţină minte, moşulică, ultimul hornărit cu mine de botezul lui Apollon-Jules! Marea reprezentaţie de toamnă, după care se poate cufunda în iarnă. Ăsta a fost focul lui de artificii. Felul cum a adormit buştean, nici nu-mi trecea prin cap să-l trezesc. Pariez că soileşte şi acum. Un somn de piatră. De altfel, am anunţat hotelul să-l lase să sforăie până s-o sătura. Dacă eşti neliniştit, du-te şi verifică, dar eu cred că mai doarme şi acum. După un regulat de calibrul ăsta, somnul ar putea să mai dureze zile întregi. A intrat în hibernaţie, mă înţelegi, Antoine? Ca marmotele, n-aş putea să-ţi explic mai bine. Ar trebui să aşteptăm revenirea timpului frumos ca să deschidă şi el ochii. Toate astea, nu le puteam expune dinaintea nevesti-sii. E o persoană prea rigidă, prea ligoristă cu principiile; înţepată în fund, minte îngustă, n-o să priceapă niciodată ce-i viaţa.

Aşa a vorbit Berthe Bérurier.

Mikaël, valetul de cameră şi şoferul familiei Lambert, vine să-mi deschidă. Înţolit în sclav, grav şi afectat, cu privirea severă. Îl îmblânzesc cu un zâmbet complice.

– Ce mai faci, Mikaël?

Face o grimasă afectată şi mă conduce în sufragerie. Lambert e singur la masă. Degustă o supă de crustacee Liebig îmbogăţită cu smântână şi crutoane prăjite. O sticlă de Bordeaux, destupată dar neînceputâ îi ţine loc de vizavi. Îl găsesc mai trist ca niciodată.

– Ia spune, s-ar părea că lucrurile nu merg deloc bine? fac eu aşezându-mă familiar la masă.

Alain mă aprobă printr-o mişcare a capului.

– Cinezi cu mine?

– Cu plăcere.

Tania, grăsana, care trebăluieşte prin cameră, îmi aduce fără să scoată o vorbă de-ale gurii.

– Şi fetiţa? îl întreb.

– Am dus-o la clinică de cum am sosit, dar n-a vrut să rămână acolo.

– Unde este acum?

Îmi arată tavanul.

– În camera ei.

Alain are gâtlejul încleştat. Până şi supa (de homar) îi face probleme! Şi alimentele lichide îi trec cu greu pe gât.

– Ceva nu-i în ordine?

– Alice e într-o stare de prostraţie, într-o completă depresiune. Când deschide gura să vorbească o face doar ca să-l cheme pe individul ăla monstruos! Doamne, ce blestem a căzut pe capul nostru! Ce i-a putut face de-i în halul ăsta de subjugată?

Mă servesc cu o lingură de supă. Câteva crutoane... Lambert are un reflex lăudabil: îmi toarnă un pahar de Château l'Angélus (atât de drag colegului meu Millet[1].

---

[1] *Jean-Francois Millet* (1814-1875) – pictor desenator şi gravor francez a cărui operă exprimă un realism sensibil şi viguros. Una dintre operele lui: *Glaneuses et l'Angelus.* (n. tr.)

– Dacă mai continuă aşa se îmbolnăveşte sau face vreo prostie.

– Vreau să-ţi propun ceva.

Şi îi povestesc şantajul pus la cale de Kazaldi.

– Creatura asta nu merită să trăiască, mă asigură el. Să mergem să-l vedem, Antoine, şi după ce-l dă înapoi pe copilul lui Bérurier, îl omor.

Bun, să-l lăsăm să viseze. Amicul meu Lambert uită un lucru: nu se omoară oamenii „cu una cu două". Nu-i suficient să urăşti ca să-i dezbari de gustul pâinii. La bază se află un întreg mecanism. O întreagă filozofie trebuie ingurcitată.

După supă, urmează o friptură de viţel cum nu se poate mai à la bourgeois, însoţită de legume primăvăratice. Plus o bucată de brânză mare cât curul reginei Angliei. O salată de fructe care începuseră să obosească în coşuleţe, revigorate cu un lichior de cireşe amare.

Lambert mănâncă fără să realizeze ce anume. Fir-ar să fie! La ce-i serveşte că i-a fost recuperată fiica dacă el continuă să aibă mutra asta dezolată.

În momentul în care trecem în salon pentru cafea, îi spun:

– Îmi permiţi să-i fac o vizită scurtă lui Alice?

Gest fatalist al tatălui. Urc la etaj şi bat la uşa tinerei.

Mi-a spus cumva să intru? Nu-s sigur; în orice caz, eu n-am auzit nimic. Intru în camera atât de luxoasă, totuşi. Alice stă întinsă pe pat, într-o rochie de interior din mătase albă cu un guler enorm. Expresia ei te sperie, iar ochii privesc nu ştiu ce anume prin pereţi.

Cu un pas uşor, mă apropii de pat.

– Bună seara, Alice.

Când mă recunoaşte face o mişcare de recul. Nu sunt eu cel care a smuls-o de lângă marea ei iubire?

– Ascultă fetiţo, mâine mergem să stăm de vorbă cu Romeo al tău de două sute cincizeci de livre, de acord?

Îşi lasă asupra mea privirea inteligentă, dar oarecum rătăcită.

– Mă minţiţi!

– Pe cuvânt că nu. Ne aşteaptă în Andaluzia. Acestea fiind spuse, aş vrea să-mi povesteşti tot ce s-a întâmplat din momentul răpirii.

Se zburleşte la mine.

– N-am nimic să vă spun. Vreau să trăiesc cu el. Să mă mărit cu el, scurt, asta-i tot.

Jos pălăria pentru Kazaldi! A făcut o treabă nemaipomenită. Tânăra e complet drogată. Docilă ca un medium în transă. Aş vrea să aflu ce metodă a folosit, obezul. S-ar putea ca într-o zi să mi se aprindă călcâiele după vreo fetiţă reticentă, asupra căreia – lucru, de fapt, greu de imaginat – şarmul meu s-ar dovedi inoperaţional.

Tânăra adaugă:

– Sunt majoră şi am tot dreptul să dispun de persoana mea.

– Gândeşte-te la tatăl dumitale...

– Dragostea mea pentru „prinţ" nu ştirbeşte întru nimic din dragostea pe care i-o port tatălui meu!

Prinţul!

Ce l-aş mai demola eu cu lovituri de copită pe prinţul ăsta numai bun de abator!

Înţelegând că-i nebună de legat, stăpânit de un dispreţ infinit, îi strig:

– Atunci, pregăteşte-ţi valiza, gâsco! Dacă te dai în vânt după porci, ai să ai parte de ei!

BUUUMMM!

Înainte să aterizezi pe aeroportul din Malaga, survolezi o sierra cu vegetaţie săracă în văioagele căreia se cuibăresc adorabile lacuri mici şi albastre. Se disting căsuţe albe, pe ici şi de asemeni pe colo ca să nu fie nimeni gelos. Cât despre oameni sau animale, nici picior! Pustietatea pârjolită se întinde cât vezi cu ochii până la ţărmul mării.

Avionul virează spre larg şi se îndreaptă către aeroport, unde se lasă uşor. Trec pe la Avis, ca să iau în primire maşina închiriată prin telefon: un Mercedes mare de un verde-Nil. La drum cu direcţia Marbella!

E o veselie ca la înmormântare. Nimeni nu suflă o vorbă. Zău aşa, ai zice că mergi în urma unui dric.

E o vreme formidabilă. Şoseaua miroase a ulei ars.

Dau drumul la radio, ca să mobilez atmosfera încărcată. Olé! Olé! O melodie de fandango ne biciuie inerţia. Starea de deznădejde se mai scutură puţin, şopârle trezite de zgomot. Mă exprim poetic, pentru că asta este natura mea veritabilă şi profundă. Bineînţeles, cunoscându-ţi aversiunea pentru frumos, încerc să lupt împotriva acestui lirism somptuos, dar, din când în când, mai îmi scapă şi mie aşa cum scapi şi tu un vânt după ce ai mâncat iahnie de fasole. Binevoieşte, deci, să mă ierţi, cititor prieten, fidel camarad al zilelor bune şi foarte bune. Pe calea abnegaţiei pe care am ales-o talentul constituie o necuviinţă, ştiu. Încerc să fiu iertat pentru asta. Stai

aşa, ţine aici un acont, ca să-ţi dovedesc bunăvoinţa mea – păr pe ea şi un ansamblu general – păr anal, din dorinţa de a te satisface care mă cuprinde – păr pe dinte. Eşti mulţumit?

Pot să continuu deci.

Drumul mai întâi (şi mă duce la Marbella, via Fuente Girola).

Povestirea mai apoi (unde mă conduce ea? Să ştiţi că acum îmi ceri prea mult).

Sacul de rahat m-a informat că locuieşte într-un cartier din Marbella Hill, balizat cum scrie la carte de panouri. Vila lui se numeşte „Hurricane Bird" (pasărea taifunului). Iată-ne porniţi pe drumuri înguste, desfundate, năpădite de conţinutul bubelelor. Şi deodată, la o intersecţie aproape impracticabilă, o maşină roşie îmi şterge aripa din faţă, mai să-mi smulgă oglinda retrovizoare exterioară.

O avalanşă de injurii proferate în franceză răbufneşte imediat provenind din numitul vehicul.

– Unde ţi-e capul, tâmpitule, rahatule, suc de boaşe, nufăr de pisoar, cur de maimuţă, mătură de closet, spaniol împuţit, furuncul prea copt!

Vocea! *The voice!*

Opresc pe mijlocul drumului numai hârtoape. Da, el e, Grasu, la volanul unui 205 de pompieri. Ies din maşina mea, el din a lui, cu mâneca dreaptă sumecată deja pentru „constatările de rigoare".

Când mă recunoaşte îi cade frumosul pumn în ordine de masacru, care i se ridicase rapid, ca o erecţie nocturnă de licean abonat la *El*.

Evităm să ne strigăm cuvintele „Tu!" „Eu!" „Noi!" etc., care rezultă dintr-o asemenea întâlnire.

– Mergeai la „el ?" îl întreb.

– Mda, şi tu la fel?

– Afirmativ!

– Cu pisicuţa?

– Evident!

Béru începe să râdă. Un râs sănătos, frumos, numai bun pentru un drapel japonez, rotund şi roşu.

– Era şi timpul, neamule!

– Ce vrei să spui?

– Poţi s-o duci înapoi acasă pe miss, l-am recuperat pe Apollon-Jules!

– Nu mai spune!

Arunc o privire în maşina lui, dar, cum s-a mai fript o dată, nu-l mai cară cu el în deplasări.

– Nu-i proastă viespea, ricanează Umflatu: l-am lăsat în grija cuiva sigur.

– În cazul ăsta, ce cauţi la Kazaldi?

Îi curg balele de consternat ce-i.

– Ce să caut la un bandit care mi-a răpit pruncul! E o întrebare de zece franci, asta care mi-o pui, Sana, dacă nu cumva vrei să te prosteşti puţin?

Schimb registrul:

– Unde ţi-ai găsit îngerul blond?

– La nişte arabi care locuiesc prin preajmă, în spatele moscheii.

– Şi cum ai dat de el?

– Cu ăsta! declară campionul, ciocănindu-se în capul care sună a plin, cum zice Mamutul. M-am gândit că pentru a tranzacţiona, trebuia să-l aibă undeva la îndemână. Şi deci, că ticălosul l-o fi ascuns pe la prieteni de-ai lui care locuiesc prin sector. Am intrat în cârdăşie cu un grădinar spaniol care se ocupă de grădina lui şi l-am îmbătat bine ca să aflu cum îi cheamă pe amici. Mi-au trebuit două zile ca să dau târcoale în jurul caselor indicate. Şi

închipuie-ţi că deodată mi-am zărit blondişorul în spatele unei ferestre.

Îşi închide ochii.

– Dacă m-ai fi văzut!

– Mi te imaginez.

– Stăpânii erau la London şi vila era păzită de o echipă de servitori arabi. Acum, sunt toţi legaţi fedeleş în pivniţă. Nu trebuia să pierd timpul. Am încredinţat copilul unei dame cu care am făcut cunoştinţă în noaptea asta. O persoană foarte bine, deşi spanioloaică. Are un butic pe drumul Cadizului. Şi acum vreau să discut cu prietenul tău Kazaldi.

Lambert, care se întreabă ce se întâmplă, iese din maşină la rândul lui şi, dând cu ochii de Béru, vine în fugă.

– Fii atent, Alain, îi spun. Nu mai avem timp să te punem la curent. Ia maşina şi aşteaptă-ne la *Puente Romano* împreună cu Alice; povesteşte-i ce ţi-o trece prin cap, că a intervenit ceva neprevăzut, o amânare de câteva ore, orice. Dar să n-o părăseşti.

– Şi voi doi?

– Aşa cum merg lucrurile, există şansa s-o lăsăm văduvă înainte de a se fi măritat.

Alain sare în sus.

– Oh! nu, asta nu... N-o să-şi mai revină niciodată!

Îi zâmbesc. Ce încornoraţi frumoşi mai sunt şi taţii ăştia! mai ceva decât soţii. Calitate extra!

– Îţi dai seama că glumesc. Acordă-mi toată încrederea, până la sfârşit, ne-am înţeles?

Consimte şi se întoarce la maşină, unde pune mâna pe volan. Eu urc alături de Béru.

Drumurile noastre se despart.

Provizoriu.

Casanova domnişoarei Alice trebuie că întoarce piaştrii,

dolarii, pesetas şi lirele sterline cu lopata, fiindcă vila lui din Marbella e aproape la fel de fastuoasă ca cea din Marrakech.

O subretă andaluză răspunde la someria noastră. Pe cine trebuie să anunţe drăgălaşa Contraception?

– Pe comisarul San-Antonio?

Imediat!

Ne părăseşte pe vasta tablă de şah a antreului cu gresie în alb şi negru, ca să-i arate legitimaţia mea potentatului.

Acesta ne primeşte fără zăbavă. Stă la masă şi înfulecă o cutie de caviar de o livră tartinat pe *potatoes*[1] fierţi în coajă, fiindcă ăsta-i obiceiul lui! Şi el e într-o ţinută de interior, mai exact într-o tunică arăbească fără mâneci. Hăpăie lacom, cu multiplele bărbii tremurând şi plescăind din buze.

Ne priveşte intrând pe deasupra compotierei cu ouă de sturion.

– Singuri? face el cu gura plină.

Mă apropii de masă şi fără să fiu invitat, iau loc în faţa lui.

Două personaje dubioase stau ceva mai departe, gata să intervină. Sunt îmbrăcaţi în civil, iar sub bluzoanele albe de tenismani se văd nişte reliefuri elocvente.

Triplul Gras pare să nu aprecieze deloc faptul că suntem numai noi doi. Ce moacă! Ai jura că-i un buldog constipat.

– Şi Alice? întreabă el aspru.

– Vă duce dorul, fac eu.

Surâde radios, plin până-n găoază de o mulţumire infinită.

– Unde e?

Bérurier, care nu s-a aşezat, înconjură masa şi-l înşfacă pe Kazaldi de faldurile ample ale veşmântului.

– Dar fiul meu, ia zi, ticălosule? El unde e? Ai de gând să vorbeşti?

---

[1] Cartofi – limba engleză în original. (n. tr.)

Imediat cei doi sbiri de gardă se reped şi-l determină să-i dea drumul lui Kazaldi. Nişte netrebnici! Nici o clipă de confuzie sau de grabă excesivă: gesturi precise, violente şi imparabile.

– Mai să-mi rupă o aripă, împuţiţii ăştia! tună Maiestuosul, surprins, masându-şi locurile îndurerate.

Bodigarzii îl pipăie. N-are arme asupra lui. Apoi îl îmbrâncesc departe de stăpânul lor.

Acesta din urmă îşi umple cu caviar încă o barabulă şi muşcă din movila neagră şi vâscoasă. I se formează nişte mustăţi cleioase. Cu tot ce i-a rămas în jurul buzelor ai putea da o recepţie la ambasada U.R.S.S. Când şi-a înghiţit îmbucătura, se linge ca să recupereze grosul. Ordine şi curăţenie!

– Acultă, comisarule, nu suport să-mi pierd timpul. Ţi-am propus un târg şi mi-ai telefonat din Paris ca să-mi spui că îl accepţi. Or, te văd venind singur, mi-ar plăcea să mă lămureşti.

– Când te-am sunat, Kazaldi, lucrurile nu evoluaseră încă. Târgul tău consta s-o schimbăm pe Alice contra copilului, exact?

– Şi ce-i cu asta?

– În măsura în care dumneata nu eşti în stare să-ţi ţii angajamentul, n-am nici un motiv ca eu să-l ţin pe al meu.

Acum, împinge farfuria cu caviar, intrigat şi vag neliniştit, fiind un om al instinctului şi presimţind brusc că borcanul cu sare i s-a răsturnat în crema de vanilie.

– De ce n-aş putea să-mi ţin angajamentul? mă întreabă el.

– Pentru că fiul amicului meu Bérurier nu se mai află la prietenul dumitale Muhammad Jazirat.

A primit căldarea de gunoi drept în mutră! Avansând acest nume i-am dat de înţeles că am recuperat copilul.

Eu, satisfăcut de stupoarea lui, mă legăn ca un disc de treizeci de centimetri uitat pe capota din spate a une maşini staţionate în piaţa mare din Sahara.

– Dacă vrei să te convingi, încearcă să telefonezi la amicul dumitale: n-o să-ţi răspundă nimeni, fiindcă toată lumea e legată în pivniţă. În ceea ce priveşte pruncul, să nu-ţi faci griji pentru el; l-am lăsat într-un loc sigur. Mai avem ceva să ne spunem?

Respiră adânc, ceea ce-i saltă optzeci de kile de burduhan deloc comestibil.

Şi pe urmă totul cade la loc într-un zgomot flasc.

– Să nu vă faceţi iluzii, o găsesc eu pe Alice, fiindcă o să se întoarcă la mine spontan, în cazul în care n-o ţineţi încuiată. I-am pus stăpânire pe spirit, n-aţi înţeles până acum? Mai curând sau mai târziu are să vă scape şi o să alerge la mine!

Întinde un *finger*[1] spre Béru.

– Cât despre tine, porcule, care m-ai făcut să suport injuria supremă vidându-ţi vezica infamă peste faţa mea, află că n-ai să ai parte niciodată de ridicolul tău avorton.

Începe să trăncănească în arabă. Unul dintre bodigarzi dispare în fugă.

– Te crezi cel mai tare fiindcă ai fost capabil să-l găseşti, dar nu te bucura, puroiule, obiectul ăla trist o să fie mort într-o clipă!

Sbirul se întoarce aducând o cutie cenuşie prevăzută cu butoane roşii şi albe, destul de asemănătoare cu telecomanda unui televizor.

– În scutecele stârvului ăluia, în biberonul pe care-l suge prosteşte, în medalionul ridicol care-i atârnă de gât, în tălpile botoşeilor a fost introdus un exploziv atât de puternic, încât, atunci când va fi acţionat, n-o să mai rămână nici urmă din moştenitorul tău, cretinule! Vezi, e suficient să apăs tasta asta roşie ca plodul să explodeze. Carnea din carnea ta o să ajungă zdrenţe, dar ce spun eu: stropi de scuipat!

---

[1] Deget – limba engleză în original. (n. tr.)

Arătătorul lui enorm ca un cârnat zboară planat pe deasupra butonului fatal.

– N-ai avut timp să-l duci prea departe. Această minunată invenţie japoneză are o rază de acţiune de o sută de kilometri.

Béru ridică din umeri.

– Dacă îţi închipui că am să cred în balivernele tale, caşalot bătrân, înseamnă că mă consideri un naiv.

– Tu ai vrut-o! urlă atunci Kazaldi, nebun de furie.

Apasă tasta şi...

... ne trezim amândoi aruncaţi la pământ, plin de echimoze, de sânge, acoperiţi de tencuială, de rahat, de caviar.

Pe locul unde stătea pachidermul, a rămas o expoziţie de maţe şi de cărnuri fumegânde. Ah! da, uite o bună bucată din capul lui! Partea superioară, de la sprâncene în sus. Restul e fărâme. Obezul a sărit în aer. Carne de pateu (şi deci de *pater* dacă ar fi fost catolic). Distracţie, nu glumă! Toate rămăşiţele astea vor trebui strânse cu lopata ca să fie puse într-un sicriu, sau cu o sugativă mare. Pregătiţi-vă cârpele de spălat pe jos!

Ne ridicăm. Zărind rămăşiţele monstrului, pe Béru îi apucă vărsatul. Micul lui dejun a ales libertatea, respectiv: ouă cu trufe, cârnăciori, peşte prăjit, fripturici, cartofi pai. Toate astea sporesc harababura cum nici nu-ţi poţi imagina.

O ştergem de urgenţă, mai înainte ca cei doi sbiri, cu mult mai vătămaţi ca noi, să nu care cumva să facă un gest ca să ne împiedice. Sunt-ciuruiţi de peste tot, fâşii de carne, sânge... Ciocârlie! Drăgălaşă ciocârlie...

O linişte imensă pune stăpânire pe mine, cum zicea actorul ăla care-l interpreta pe violatorul de păstoriţe într-un film porno franco-bulgar.

Sentimentul datoriei împlinite, în pofida acelui mort înfricoşător pe care-l părăsim împrăştiat pe jos.

Povestea s-ar fi putut intitula *Asasinul asasinat*, ca să parodiez *L'arroseur à rosette* (victima propriilor maşinaţii). Vrând să omoare un inocent, dintr-o hidoasă şi cumplită răzbunare, s-a omorât el însuşi! Moral, nu?

– Eşti plin de talente, îi zic Mamutului, trântind portiera maşinii. Felul în care i-ai strecurat propriul explozibil în burnus când l-ai înşfăcat, a fost o adevărată artă. Să ştii că nu te pierdeam din ochi, şi cu toate astea, n-am observat nimic!

Satisfăcut, Grasu glumeşte:

– Aş putea ajunge hoţ de buzunare, dacă într-o bună zi m-aş trezi fără un şfanţ. Reţine că-i mai uşor să pui ceva în buzunarul altora decât să scoţi.

– Mă trecuseră năduşelile când începuse să enumere diferitele locuri unde ascunsese explozibilul.

– Biscotte?

– Pentru că mă temeam ca o parte a lui să nu-ţi fi scăpat când l-ai căutat pe Apollon-Jules.

– Glumeşti, sau ce naiba! Mi-am dezbrăcat copilul în pielea goală. I-am băgat până şi degetul în cur ca să mă asigur.

– Cum ai reuşit să descoperi manevra asta odioasă?

Îşi mângâie tuberculul care-i serveşte la respirat şi la susţinerea ochelarilor de soare când îi poartă întâmplător.

– Nasul meu, tipule. Ştii: întotdeauna am avut un miros de forţa 5 pe scara Bretecher. Deci n-am nici un merit. Explozivul lui are o duhoare bizară. Ai zice că-i cauciuc ars amestecat cu rahat de pisică. Din cauza asta m-am apucat să-mi desfăşez copilul. Îmi ziceam: îngeraşul ăsta s-o fi căcat în pampersuri? Cu toate astea, nu. Dar mirosul persista. În special biberonul şi totoşii lui micuţi (poartă doar 31, iepuraşul). Examinându-i mai îndeaproape, am observat că au fost desfăcuţi şi cusuţi la loc. Înăuntru am găsit drogul de care-ţi vorbesc. Şi în medalionul Sfintei Fecioare, idem, plus un minuscul detonator cât o gămălie de bold.

Ajunsesem un per plex, cum nu se mai poate mai plex. Găselniţa asta nu-mi dădea pace. Atunci, i-am dat un telefon lui Mathias. Roşcovanul, cred că eşti convins, în felul lui e un geniu. Mă ascultă. Se gândeşte. Repetă: cauciuc ars, căcat de pisică... Şi mă întreabă: „Are o culoare brun violacee?" „Daaa", i-am răspuns. Atunci mi-a zis aşa: „Fă un test, culege puţin pe vârful unui ac, dar ai grijă, foarte puţin şi înfige acul în capătul unui băţ. Pe urmă pune-l sub flacăra unei lumânări." Am urmat întocmai recomandările lui. Bătrâne, dacă ai fi auzit ce conflagraţie! Şi cu toate astea n-a fost mai mult decât o virgulă...

Coborâm spre mare printre două vile silenţioase. Timpul e sublim. Bananierii sunt în floare.

Bérurier trage un pumn în volan.

– Îţi dai seama că gunoiul ăla mi-ar fi ucis moştenitorul după ce i-am fi dat-o pe Alice?

– Te-ai pişat pe moaca lui, îi aduc aminte. Un arab nu poate ierta una ca asta.

* * *

În filmele de groază, când vampirul e mort potrivit ceremonialului prevăzut, eroina muşcată de gât scapă de vampirism.

Când debarcăm la *Puento Romano*, ţinând în braţe un Apollon-Jules vociferând (facem cu rândul, fiindcă e greu ca un viţel, vagabondul), îi găsim pe Alice şi tatăl ei îmbrăţişaţi. Imaginabilă şi senină. Superbă! „Inima unui tată e o operă de artă" a scris l'abbé Prévost[1] şi François Nourrissier.

---

[1] *Antoine François Prévost* zis *l'abbé Prévost* (1697-1763) – scriitor francez, autor de romane, a ajuns celebru datorită vieţii lui aventuroase şi a romanului *Manon Lescaut*. (n. tr.)

Lambert ne aruncă priviri admirative pline de fericire. Se desprinde din îmbrăţişare şi se îndreaptă spre mine.

– Nu mai înţeleg nimic, rosteşte el. Mi-a vorbit întruna numai de monstrul ăla înspăimântător, rugându-mă s-o duc la el. Şi pe urmă, cam de vreo jumate de oră, a avut ca o tresărire, a scos un strigăt şi a devenit foarte palidă. Am crezut că o să leşine. Apoi s-a ghemuit la pieptul meu strigând „Tati, tati! Ce fericire că te-am regăsit! Te iubesc, să nu mă mai părăseşti niciodată!"

Îşi înnoadă braţele de gâtul meu şi mă strânge lângă el.

– Îţi mulţumesc din adâncul sufletului, Antoine.

Pufnesc încurcat. Ia uite, fir-ar să fie, încep să văd tulbure, ceea ce mă împiedică să constat cât e de fermecătaore Alice şi că, până şi ea mă priveşte cu interes.

Doi porumbei albi gânguresc pe zidul din spatele ei. Masculul îşi târâie o aripă şi se pregăteşte să calce porumbiţa cu ciocul roz. Ăştia din ordinul columbiformelor nu se plictisesc deloc. N-ai vrea şi tu să fii porumbel?

CONCLUZII

În duminica asta, mama şi cu mine ne uităm la televizor la emisiunea „7 pe 7". Drăguţa Anne Saint-Claire îi ia un interviu lui Jean Lanzi ca să mai schimbe puţin placa, să scăpăm şi noi de toţi proştii pe care-i primeşte.

Cineva sună.

Bine, foarte bine. Mami aleargă să deschidă, şi în cazul vreunui mitocan insignifiant să spună degrabă că nu-s acasă.

Dar e Béru ducându-l pe Apollon-Jules în braţe ca pe o puşcă. Copilul se dă în vânt după poziţia asta care-i permite să se uşureze cu un efort minim (dacă pot să zic aşa).

– Scuzaţi deranjul, madam Félicie, recită Alexandre-Benoît, uitaţi-vă ce ni s-a întâmplat. Mama lui Alfred, coaforul, a rămas paralizată în Italia. Bietul nostru prieten a dat fuga la căpătâiul ei. Berthe, care-i serviabilă, i-a propus să-l însoţească, să nu-l lase singur într-o asemenea circonferinţă penibilă. Şi tocmai în seara asta am şi eu o întâlnire cu prietenii din asociaţia „Vâna groasă şi albastră", care reuneşte bărbaţii cu membrul de patruzeci de centimetri, cu tot respectul pe care vi-l datorez. Dacă aţi avea bunătatea să...

Şi-l întinde pe roşcovan mamei.

Cam musteşte Apollon-Jules. Uite că a şi început să urle.

Mami îl ia în braţe de parcă ar fi fost vorba de cel mai frumos prunc Iisus.

– Fiţi fără grijă, domnule Bérurier, am să mă ocup eu de el cât mai bine cu putinţă.

– Nu-i nevoie, o asigură Béru, dacă o să-i daţi gamela asta de aici să mănânce şi de băut un biberon cu vin îndulcit ca să doarmă bine, e destul. N-are rost să vă mai chinuiţi cu schimbatul, vă asigur. Am observat împreună cu Berthe a mea: îndată ce e schimbat şi curat, se murdăreşte din nou. N-am mai văzut un căcăcios ca el. Cred că dacă o să ajungă bogat într-o zi, numai asta o să facă!

SFÂRŞIT